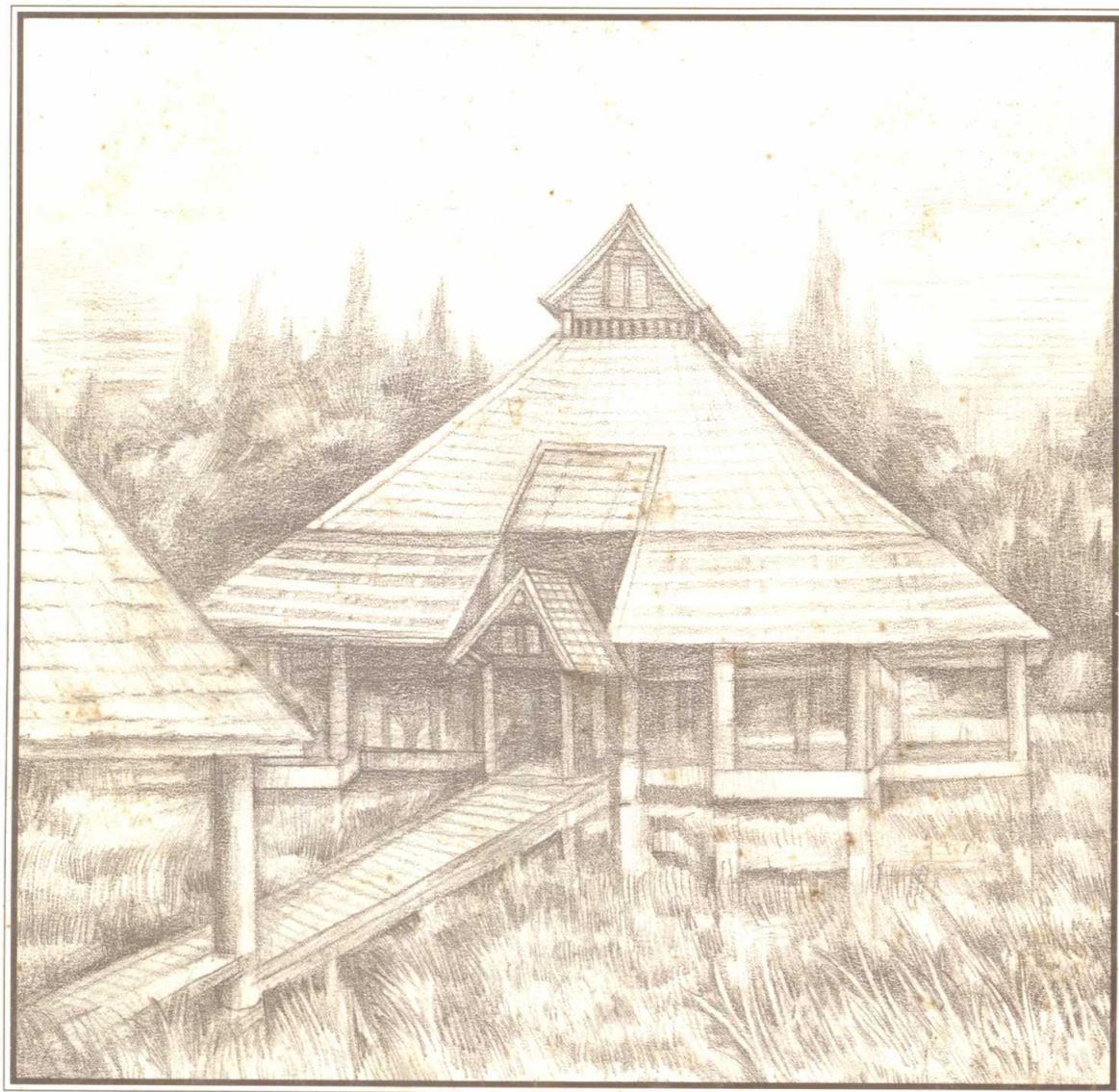

เสาชิยธรรม

* ถนนหนังสือ * ฉบับที่ ๒๔ ปีที่ ๔ ตุลาคม - ธันวาคม ๒๕๓๗

๒๕ ปี มูลนิธิเสฐียรโกเศศ
๑๐ ปี อาศรมวงศ์สนิห

ผู้จัดทำ

กลุ่มเสขิยธรรมร่วมกับคณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศพพ.)

การเป็นสมาชิก

เสขิยธรรม ขอเชิญแพร่ปีละ ๔ ฉบับ ค่าสมัครสมาชิก ๑๐๐ บาท ต่อ ๑ ปี ประสงค์จะบอกรับเป็นสมาชิก โดยส่งชื่อนามบัตรหรือตัวแลกเงินในนาม นายพิภพ อุดมอิทธิพงศ์ มายังเลขที่ ๑๒๔ ซอยวัดทองนพคุณ ถนนสมเด็จพระยา คลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ ปณ.คลองสาน

กลุ่มเสขิยธรรม

เกิดขึ้นจากการรวมตัวของพระภิกษุและฆราวาสผู้ห่วงใยในพระพุทธศาสนาและสภาพของสังคมไทย มีความประสงค์จะประยุกต์ใช้ศาสนธรรมเพื่อการพัฒนาตนเองและสังคมอย่างกลมกลืน นอกเหนือจากการประสานงานและเกื้อหนุนกำลังใจซึ่งกันและกันในการทำงานเพื่อสังคมในด้านต่างๆ แล้ว ลักษณะเฉพาะอีกประการหนึ่งของกลุ่มมา ก็คือ การเพียรพยายามประยุกต์ธรรมะเพื่อเป็นข้อวัตรปฏิบัติเพื่อขัดเกลาตนเอง โดยมุ่งประโยชน์สุขของสังคมและเพื่อสมดุลงของระบบนิเวศน์ อาทิ การลดและพยายามงดเว้นจากอบายมุขสมัยใหม่ เช่น บุหรี่ เครื่องดื่มประเภทยาสูบกำลัง น้ำอัดลม ภาชนะพลาสติกและโฟม เป็นต้น

ผู้มีความสนใจ ติดต่อสอบถามรายละเอียดได้ที่ฝ่ายประสานงานกลุ่มเสขิยธรรม ๑๒๔ ซอยวัดทองนพคุณ ถนนสมเด็จพระยา คลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐ โทร. ๔๓๗-๔๔๔๕ และ ๔๓๗-๔๔๕๐

คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศพพ.)

ก่อตั้งเมื่อ พ.ศ. ๒๕๒๒ มีวัตถุประสงค์เพื่อ

๑. ประสานงานระหว่างบุคคล กลุ่มบุคคลและหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับศาสนาและการพัฒนาเพื่อดำเนินงานร่วมกัน
๒. แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้ความเข้าใจเรื่องศาสนาและการพัฒนา พร้อมทั้งศึกษาหาแนวทางร่วมกันในการทำงาน
๓. ฝึกอบรมและสรรหาทรัพยากรบุคคลและวัสดุอุปกรณ์ เพื่อสนับสนุนส่งเสริมหน่วยงานซึ่งต้องการการเกื้อหนุนดังกล่าว

เสขิยธรรม

เป็นจดหมายข่าวมีวัตถุประสงค์
เพื่อแลกเปลี่ยนความคิด ความรู้
และประสบการณ์
การประยุกต์หลักธรรม
มาใช้กับชีวิต และสังคมสมัยใหม่
ทั้งในหมู่ของบรรพชิตและฆราวาส

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา

นายธีรารัง ปัทมภาส

คณะสราณียกร

ฝ่ายสงฆ์

พระครูสังฆวิชัย

พระอธิการทับทิม ธนาวโร

พระอธิการวิทยา จิตตฺตมโม

พระมหาประจวบ ปญญาทีป

พระมหานันทน์ สุขตมโม

พระมหาเจิม สุวโจ

พระไพศาล วิสาโล

พระสุทัศน์ วชิรญาณ

ฝ่ายฆราวาส

นายสันติสุข โสภณศิริ

นายนิพนธ์ แจ่มดวง

น.ส.ปัทมา ยรรยงยุทธ

นายปริดา เรืองวิชาวร

นายพิภพ อุดมอิทธิพงศ์

นายสมเกียรติ มีธรรม

นายวรพงษ์ เวชมาลินนท์

น.ส.อภิญา สุวรรณสร

สารบัญ

๒๔	๒	สาราโหมโรง	
๔	๔	จดหมายสหายธรรม	
๘	๘	หน้าแรก	
๑๐	๑๐	จีนเชียร์ หม่อง หมอสาวนักบุญ	
๑๒	๑๐	บทนำ	
๑๒	๑๒	ว่าด้วยการปฏิบัติธรรมในประเทศไทย	
๑๖	๑๒	ปาฐกถาธรรม	
๑๖	๑๖	การบรรลุลหธรรม	นาโถภิกขุ
๒๑	๑๖	ประยุกต์ธรรมเพื่อสังคม	
๒๑	๒๑	ประตูลัทธิธรรมะ : วัดไทยในดินแดนแปลกหน้า	เดวิด แบบสกี
๒๑	๒๑	อนุทินเสขิยธรรม	
๒๑	๒๑	วันนี้ไม่มีป่าที่ล้าปาง :	
๒๑	๒๑	ผ้าป่าพันธุ์ไม้ เพื่อดำเนินขบวนการไม้เถื่อน	“ธรรมกิริติ”
๒๑	๒๑	กระแสน้ำใหม่	
๒๑	๒๑	อบรมพระราชกฤษฎีกาจังหวัดสุราษฎร์ธานี	พระอมร มหาปัญญา
๒๑	๒๑	พระดีศรีสยาม	
๒๑	๒๑	พระธรรมปิฎก(ประยุทธ์ ปยุตโต)กับรางวัลสันติภาพโลก	
๒๑	๒๑	ทุกข์สัจจของสังคม	
๒๑	๒๑	ชิป : หายนภัยจากอุตสาหกรรม	ธรา บัวคำศรี
๒๑	๒๑	มองลอดหน้าต่างวัด	
๒๑	๒๑	สตรีและเด็ก	
๒๑	๒๑	นักพัฒนาหญิง ทองดี โพธิ์ยอง	กองสาราฯ
๒๑	๒๑	คู้หนังสือเสขิยธรรม	
๒๑	๒๑	พุทธศาสนาในโลกกว้าง	
๒๑	๒๑	ท่านญาณโปนิก	
๒๑	๒๑	มุมมองใหม่	
๒๑	๒๑	การพึ่งตนเองกับความอยู่รอดของชุมชน	
๒๑	๒๑	: ข้อคิดจากแดนเมเปิ้ล	เชอร์รี่ ยานโน
๒๑	๒๑	ตามสถานการณ์	
๒๑	๒๑	กรณีสังหารหมู่พระธรรมทูตและภรรยา ๕ ศพที่สหรัฐอเมริกา	
๒๑	๒๑	ปกิณฑกะ	
๒๑	๒๑	พิธีสืบชะตาแก้กรรมสำหรับคนรุ่นใหม่	พระครูสังฆวิชัย

ภาพปก : “วรรณคาร” อาศรมวงศ์สนธิ โดย ทวีศักดิ์ อุซูดานนท์

ผมได้รับลิขิตจาก**พระยงยุทธ ทิปโก** จาก รุดงคสถานนางเก็ง บ้านนาอุดม อ.เสนางคณคม จ.อำนาจเจริญ รู้สึกประทับใจมาก ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่มเสขิยธรรมและศพพ. ผมอดรู้สึกคันคันใจอย่างมากที่ได้เห็นว่าอย่างน้อย ก็ยังมีพระคุณเจ้าบางท่านที่สามารถมองผ่านสภาพภาพของพระสงฆ์ที่สังคมตราไว้อย่างเลศลอย มาสัมผัสความเป็นจริงที่เกิดขึ้นในสังคม และยังมีใจลงมือช่วยเยียวยาสังคมอันเสื่อมทรามลงตามควรแก่สมณสาธูปด้วย

ที่วัดของท่าน ท่านได้จัดเป็นที่พักสำหรับเด็กเร่ร่อนที่ท่านพามาจากเมืองหลวง

ถ้าใครนึกภาพของเด็กเร่ร่อนไม่ออก ก็ขอให้นึกถึงภาพเด็กมอมเมม มือหนึ่งอาจจะถือภาวไว้ดม อีกมืออาจถือบุหรี่สูบ ไม่มีที่พักเป็นหลักแหล่ง รวมทั้งอาจถูกหลอกล่อให้ไปพัวพันกับธุรกิจทางเพศด้วย

พวกเขาหนีออกจากบ้านเพราะขาดความอบอุ่นจากครอบครัว แต่ก็ไม่ใช่ว่าพวกเขาจะสามารถหาความอบอุ่นได้มากกว่าในท้องถนนอันสกปรกหรือหอก แต่เขาเองก็ไม่มีทางเลือกอื่นใด

พวกเขาเป็นผลผลิตของสังคมที่มุ่งการแข่งขัน มัวเมากับวัตถุนิยม จนผู้คนลืมเลือนภาระหน้าที่สำคัญของครอบครัวไป

ผมขออนุญาตนำลิขิตท่านยงยุทธมาลงไว้ ณ ที่นี้ครับ

เจริญพร เจ้าหน้าที่เสขิยธรรม

“อาตมาไม่ค่อยได้ส่งข่าวมาบ่อยนัก แต่ก็ไม่ใช่จะหยุดทำงานเพื่อสังคมไปงานที่ทำมีอยู่หลายด้าน ทั้งการอนุรักษ์ การอบรมเยาวชน งานช่วยเหลือชาวบ้านด้านความยุติธรรมในสังคม โดยเฉพาะ การฟื้นฟูคุณภาพชีวิตของเด็กเร่ร่อนจรจัดทั่วไป ที่ผ่านมาก็สามารถช่วยเหลือเด็กได้ไม่ต่ำกว่า ๑๕ คน และพรรษานี้ก็มีทั้งชายและหญิง ๔-๕ คนที่อยู่ในความดูแล ซึ่งแต่ละคนอยู่ในวัยที่น่าเป็นห่วง มีทั้งติดยาเสพติด ขาดตัว ฯลฯ อาตมาได้พามาอยู่ป่า อยู่ตามธรรมชาติ ผู้ชายก็อยู่ในวัด ผู้หญิงก็ฝากไว้กับญาติโยมข้างวัด และได้ฝึกอบรมธรรมะ ปฏิบัติธรรม ที่ผ่านมาสักเกตดูว่าเด็กเร่ร่อนจรจัดนั้นสามารถฝึกอบรมให้มีชีวิตที่ดีขึ้นได้ด้วยธรรมะและธรรมชาติ

อาตมามาคิดดู พระสงฆ์ไทยมีเป็นแสนๆ รูป หากมีน้ำใจช่วยโอบอุ้ม ช่วยเหลืออุปการะเด็กเหล่านี้บ้าง ก็จะสามารถลดปัญหาเหล่านี้ลงได้ อย่างน้อยรูปละคน ก็จะช่วยได้มากเลย ดีกว่าที่พระเราเอาเวลา สติปัญญา กำลังทรัพย์ที่ได้มาจากญาติโยม ไปเลี้ยงนก เลี้ยงปลา หรือสัตว์ต่างๆที่เอามาขังไว้ เลี้ยงคนยังดีกว่าจับสัตว์มาเลี้ยงมาปลื้มเปล่าๆ

เด็กเร่ร่อนไม่ใช่เด็กไม่ดี แต่เขาเหล่านั้นขาดอะไรบางอย่างจากครอบครัวและสังคมรอบข้างหากเราช่วยกันเติมสิ่งที่ขาดให้เต็มแก่เด็กเร่ร่อน เขาก็สามารถจะเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพได้ ดังนั้นพวกเราควรให้ความสนใจอย่าช้าเติมพวกเขาเหล่านั้นเลย และขอฝากความหวัง และขอวิงวอนท่านผู้มีเมตตา ทั้งพระและฆราวาสด้วย โปรดช่วย

เหลือเด็กเหล่านี้ เพื่อให้พวกเขาสามารถเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า”

พระคัมภีร์หนึ่งที่น่ารู้จักคือ**ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก(ประยูร ปยุตโต)** ซึ่งปีนี้ทางยูเนสโกได้ถวายรางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพให้ หากปรารถนาจะรู้จักท่านอย่างใกล้ชิดอีกขั้นหนึ่ง ขอเชิญอ่าน **“พระธรรมปิฎกกับรางวัลสันติภาพโลก”**

เรื่องของคนเก่งอีกเช่นกัน แม้จะเป็นสตรี แต่อันที่จริงเธอก็เป็นที่รู้จักของสาธารณชนทั่วไปแล้วว่า ได้มีส่วนช่วยเหลือพัฒนาชุมชนท้องถิ่นของเธอเองเป็นอย่างมาก เธอคือ **“นักพัฒนาหญิง ทองดี โพธิ์ยอง”**

วัดไทยในต่างแดนนับว่ามีส่วนสำคัญในการผลักดันให้พุทธศาสนายังรากลึกลงไปได้ **“อมราวดี”** เป็นอีกวัดหนึ่งที่มีส่วนช่วยให้ชาวอังกฤษรู้จักพุทธศาสนามากยิ่งขึ้น หลายปีที่ผ่านมา **อมราวดี** ได้เติบโตอย่างมากขึ้น และตอบสนองศรัทธาปสาทะของพุทธศาสนิกในอังกฤษได้เป็นอย่างมาก เชิญอ่านเรื่องราวของ **อมราวดี** ได้ใน **“วัดไทยในดินแดนแปลกหน้า”**

เดือนตุลาคมที่แล้ว วงการพุทธศาสนาเถรวาทได้สูญเสียพระมหาเถระรูปสำคัญไปอีกรูปหนึ่ง โดยเฉพาะที่ท่านเป็นชาวตะวันตก ทำให้ท่านได้สร้างคุณูปการในการเผยแผ่พุทธศาสนาในดินแดนแถบนั้นได้มาก นอกเหนือไปจากการรณางานวรรณกรรมทางพุทธศาสนาอันทรงคุณค่าหลายชิ้น อาทิ **“หัวใจกรรมฐาน”** เป็นต้น **ท่านญาณโปนิโกมหาเถระมรณภาพแล้วครับ**

ปี ๒๕๓๗ เป็นปีครบรอบ ๒๕ ปีของมูลนิธิเสรีรัฐโกเศศ-นาคะประทีป และครบรอบ ๑๐ ปี ของอาศรมวงศ์สนิท เราได้จัดงานเฉลิมฉลองทางปัญญากัน ระหว่างวันที่ ๑๖-๑๘ ธันวาคมนี้ พร้อมกันก็ถือเอาเป็นโอกาสเปิดห้องสมุด **“วรรณาคาร”** อันจะสะสมและให้บริการหนังสือปัญญาทางเลือกแก่ผู้ใฝ่รู้ทั่วไป

ในขั้นตอนนี้ ที่หอสมุดเองยังไม่มีความพร้อมในอีกหลายด้าน ไม่ว่าจะเป็นด้านการก่อสร้างอาคาร การจัดหาห้องวางหนังสือ อุปกรณ์สื่อสารต่างๆ ฯลฯ ท่านใดประสงค์จะสร้างบุญกุศล เพื่อให้วรรณาคารเป็นหอสมุดโดยสมบูรณ์ ขอความกรุณาติดต่อขอรายละเอียดและส่งยอดเงินบริจาคได้ที่ สำนักงาน อาศรมวงศ์สนิท ตู้ ป.ณ. ๑ อ.องครักษ์ จ.นครนายก ๒๖๑๒๐ เบอร์โทรศัพท์ ๐๒-๕๔๖-๑๕๑๘ และ ๐๓๓-๓๕๑-๔๕๔

อบรมพระราชกฤษฎีกา

สวนโมกขพลาราม ไซยา สุราษฎร์ธานี

เจริญพร บรรณาธิการวารสารเสขิยธรรม

อาตมาได้อ่านเสขิยธรรม เห็นว่าเป็นวารสารที่มีคุณค่าทางด้านศาสนาและสังคมเป็นอย่างยิ่ง กอปรกับอาตมาได้เข้ารับการอบรมพระราชกฤษฎีกาของจังหวัดสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๒๔-๒๘ สิงหาคม ๒๕๓๗ ด้วยเห็นว่าเป็นกิจกรรมที่ดี น่าจะได้เผยแพร่ในหนังสือที่มีคุณค่าเล่มนี้ด้วย จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

พระอมร มหาปัญญา

ลงพิมพ์แล้วครับ

โรงเรียนบาลีสาธิตศึกษา

มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

วัดสวนดอก เชียงใหม่

เจริญพร คุณปริดา เรื่องวิชาการ

อาตมาได้รับหนังสือเสขิยธรรมฉบับที่ ๒๓ แล้วต้องขอเจริญพรขอบคุณทางศพพ.มากที่ส่งหนังสือมาให้ให้อ่านมิได้ขาด และได้รับซองกฐินชุดคณสถานธรรมจิตแล้ว และก็ได้ร่วมทำบุญด้วย

หลังจากที่อาตมาเจอคุณ โยมครั้งสุดท้ายที่หน้าแพคของอาจารย์เสรี พงศ์พิศ ก็ไม่ได้เจอกันอีกและไม่ได้ร่วมกิจกรรมของศพพ.อีกเลย นอกจากติดตามจากจดหมายข่าวเสขิยธรรม

ขณะนี้อาตมาย้ายมาอยู่ที่วัดศรีสุพรรณ และกำลังทำงานเป็นหัวหน้าฝ่ายวัดผลประเมินผลอยู่ที่มหาวิทยาลัยราชภัฏเชียงใหม่ นอกจากนี้ก็เตรียมตัวที่จะสอบมข.

อยากขอให้ช่วยส่งหนังสือ “ชีวิตและจุดจบของสัจธรรมแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ” ของอ.อภินันท์ ทรัพย์พัฒน์ มาด้วยเพื่อจะใช้ประกอบการอ่านหนังสือ ทำให้วิเคราะห์สถานการณ์ต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น

พระมหาวิระ มหาวีโร

มิตรเก่า

สวนธรรมชาติ

๓๖ ม.๑๐ ค.บึง อ.เมือง จ.สุรินทร์

เรียน คุณพิภพ อุคมอิทธิพงศ์

ได้รับหนังสือเสขิยธรรมฉบับที่สี่สิบสามที่ส่งมาให้แล้ว อ่านแล้วรู้สึกประทับใจในเนื้อหาสาระของหนังสือมากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งก็คือ เจตนารมณ์ของกลุ่มเสขิยธรรมในการเพียรพยายามนำศาสนาธรรมมาประยุกต์ใช้เพื่อขัดเกลาตนเองและช่วยพัฒนาสังคมอย่างสมสมัย

วินิตา จรรย์ยานนท์

ขอความสนับสนุนด้านหนังสือ

อาศรมค้อยเวียงผา บ้างปางปู้สิงห์

ม. ๘ ค.เวียง อ.เวียงป่าเป้า

จ. เชียงราย ๕๗๑๓๐

เจริญพร คุณโยมบก. เสขิยธรรม

อาตมาได้เดินทางไปภาคอีสานหลังจากออกพรรษาได้เพียงวันเดียว เพื่อเอาเด็กชาวไทยภูเขาจำนวนสิบกว่าคนไปอบรมการเพาะเห็ดครบวงจรที่วัดหลวงพ้ออุทัย อุทัย วัดป่าธรรมชาติ นครราชสีมา อาตมาได้อ่านเสขิยธรรมแล้วรู้สึกประทับใจในเนื้อหาสาระ ทั้งที่เกี่ยวข้องกับชาวบ้านและพระสงฆ์ สามเณร ทำให้อาตมารู้เรื่องสิ่งแวดล้อม รู้เรื่องการทำงานของพระสงฆ์สามเณร ก่อนที่อาตมาจะอ่านเสขิยธรรม เคยคิดว่าพระสงฆ์ไทยจำนวนสองแสนกว่ารูปไม่ค่อยได้ทำงานเพื่อตนเองและสังคมไทยเท่าไร พอได้อ่านเสขิยธรรมก็อดชื่นใจไม่ได้ที่ได้เห็นพระดีๆ พร้อมผลงานของท่าน อย่างเช่น พระอุทัย อุทัย

อาตมาอยู่ทางเหนือยังขาดแคลนหนังสือธรรมะ ประเทืองความรู้สติปัญญามาก อาตมาขอน้อมรับ ถ้ามี

ผู้ใหญ่อัจฉริยะบิณฑบาต กรุณาส่งไปตามที่อยู่ข้างต้น
พระรัตน สัจจวโร
หนังสือเสขิยธรรมฉบับเก่า ได้จัดส่งไปถวายแล้วครับ

สติเป็นเครื่องยึดเหนี่ยวใจ

วัดศรีโคมคำ

ต.เวียง อ.เมือง

จ. พะเยา ๕๖๐๐๐

เจริญพร คณะผู้จัดทำเสขิยธรรม

อาตมาได้รับหนังสือเสขิยธรรมฉบับที่ ๒๓ แล้ว
หลังจากรอคอยมานานพอสมควร และเมื่อได้อ่านเนื้อหา
สาระข้างใน รู้สึกประทับใจทุกคอลัมน์ ยิ่งปรากฏธรรม
“การทำวัตรแบบโบราณ” ซึ่งอาตมาเคยมองข้ามไปและ
ไม่เคยรู้เรื่องแบบนี้มาก่อน เมื่ออ่านแล้วจึงเห็นคุณค่า
ของไตรจีวรโดยการพิจารณา เพื่อกันการปลั่งเปลวและ
ขาดสติ การพิจารณาเพื่อให้มีสติตลอดเวลาจะทำให้
เท่าทันจิตใจแต่ปัจจุบันจิตใจของภิกษุสามเณรเปลี่ยนไป
เนื่องจากขาดการพิจารณาแม้แต่สิ่งที่นั่งห่มอยู่ ทำให้
ขาดเครื่องยึดเหนี่ยวไป

อาตมาเองก็เห็นใจคณะผู้จัดทำที่ต้องเปลี่ยนการจัด
ทำเป็นรายสามเดือน เนื่องจากขาดบุคลากร และมีงาน
มากขึ้น ก็ขอส่งกำลังใจช่วยให้กลุ่มเสขิยธรรมได้อยู่ต่อ
ไป และถ้าเห็นว่าอาตมาจะช่วยสิ่งใดได้ อาตมาก็ยินดี
ช่วยตามสติปัญญาและกำลังความสามารถ

พร้อมกันนี้ขอขอบกวนขอหนังสือ “ด้วยปัญญาและ
ความรัก” ด้วย เพราะอยากรู้เรื่องสิกขาบท ๑๔ ข้อ
เห็นว่าน่าสนใจมาก

พระมหาไพรัตน์ กิตติปาโล

เป็นพระอย่างอยู่กับการเมือง

วัดปลักไม้ลาย

ต.ทุ่งขวาง อ.กำแพงแสน

จ.นครปฐม ๗๓๑๔๐

เจริญพร คุณพิภพ

ก่อนอื่นขอขอบใจที่มีเมตตาส่งหนังสือ “พุทธศาสนา
ในเอเชีย” ไปให้ อาตมาภาพเป็นพระหลวงตาแก่ๆ ที่
ยากจนเหมือนพระบ้านนอกทั่วไป อายุก็เลยเลข ๘ มา
เล็กน้อย บวชเรียนอยู่ในพระธรรมวินัยมาสิบกว่าพรรษา
หน่อยๆ แต่ก็ยังอยากรู้อะไรอีกมากอยู่ โดยเฉพาะใน
ทางพุทธศาสนา เพื่อจะมีโอกาสเผยแพร่ความรู้ที่ถูกต้อง
แก่ญาติโยมตามโอกาสอันควร

อ่าน “พุทธศาสนาในเอเชีย” แล้วได้แง่คิดในหลาย
ด้าน โดยเฉพาะเหตุปัจจัยแห่งความเจริญและเสื่อมของ
พุทธศาสนาในบางยุคสมัย ปัญหาในสมัยพุทธกาลคง
เกิดขึ้นเพราะความเห็นหรือทิฐิไม่ลงรอยกัน และแก้
ปัญหาสังคมไม่ถูกต้องตามแนวพุทธธรรม สมัยนี้ก็มี
กรณีของเวียตนาม ที่พระภิกษุบางรูปเรียกร้องสิทธิอัน
เกินขอบเขต เป็นเหตุให้พุทธศาสนิกชาวเวียตนามต้อง
ประสบความทุกข์ทรมานจากชาวเวียตนามคาทอลิก

อาตมาเห็นว่าพระคุณเจ้าเมืองไทยเราไม่ควรไปยุ่ง
กับการเมืองให้เสียภาพพจน์ของพระพุทธศาสนา การ
ประพฤติปฏิบัติอยู่แต่ในขอบเขตของพระธรรมวินัย ก็
นับว่าเป็นผู้สืบต่อที่ดีของพุทธศาสนาแล้ว

ส่วนกรณีของพุทธศาสนาในอินเดีย ต้องชมเชยชาว
อินเดียบางคนที่มีส่วนช่วยฟื้นฟูพุทธศาสนาที่นั่นขึ้นมา

ปัญหาการส่งเสริมปรับปรุงพุทธศาสนาให้เจริญค
งามต่อไป ยังมีอีกมาก ในประเทศไทย(สยาม) หากได้มี
กลุ่มอย่างเสขิยธรรมขึ้นมามากๆ ก็คงดีขึ้นอีกเยอะ

พระธมมวิโร ภิกขุ(มงคล)

กระชับข่าวชาวดอย

ฝ่ายแผนงานและโครงการ

โครงการพระธรรมจาริกส่วนภูมิภาค

วัดศรีโสดา เชียงใหม่

เจริญพร คุณพิภพ อุหมอทธิพงศ์

โครงการธัมมสาส์นจากกลุ่มกัลยาณมิตรเพื่อสังคม
และเสขิยธรรมฉบับที่ ๒๓ ได้รับเรียบร้อยแล้ว การคัด
เลือกพระเข้าร่วมโครงการ ช่วงนี้ ต้องขอเวลาหน่อย จะ
เจริญพรให้ทราบโดยเร็ว

รายงานข่าวภูมิภาคในรอบเดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๓๗ มีดังต่อไปนี้

๑๘-๑๙ กันยายน งานสัมมนาสิ่งแวดล้อม ๓๗ ภาคเหนือ เป็นการจัดอภิปรายถึงการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ ป่าไม้ ที่ดิน น้ำ และสัตว์ป่าในลุ่มน้ำ ณ ห้องประชุมวายุเอ็มซีเอ ร่วมสนับสนุนโดยกรมส่งเสริมคุณภาพสิ่งแวดล้อม

๒๒-๒๔ กันยายน การสัมมนาเรื่อง องค์การชุมชนกับการจัดการปัญหาโรคเอดส์ ยาเสพติดและสิ่งแวดล้อมในภาคเหนือ ณ ห้องประชุมบ้านลานตอง โรงแรมปางสวนแก้ว เชียงใหม่ องค์การร่วมจัด ได้แก่ สำนักนายกรัฐมนตรี กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ กระทรวงเกษตรฯ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และองค์การพัฒนาเอกชน

ออกจากเมืองสู่ป่า...๕ ค.ค. ๓๗ เวทีชาวบ้านกับการอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ ณ วัดคอนตันฯ บ้านน้ำรู่ ค.เมืองนะ อ.เชียงดาว จ.เชียงใหม่ โดยมูลนิธิวายุเอ็มซีเอ เพื่อการพัฒนาภาคเหนือ ร่วมด้วยหนังสือพิมพ์ฐานเศรษฐกิจ ไอพีซีเคเบิลทีวี และผู้นำชาวบ้าน งานนี้ค่อนข้างทุลักทุเลพอสมควร เพราะเดินทางไปถึงหมู่บ้านเกือบสามทุ่มแล้ว มีเวลาทำงานเพียงเล็กน้อย เนื่องจากภาคกลางวันชาวบ้านเดินทางมาตรวจสภาพป่า กลับมาถึงบ้านก็อ่อนเพลีย แต่ก็ทำงานจนสุดความสามารถ ด้วยการฉายสไลด์ชุด “ชีวิตกับสิ่งแวดล้อม - ป่าชุมชน” ให้ดูเป็นแนวทาง และประมาณปลายเดือนพ.ย. จะเข้าไปถึงเขตชายแดนไทย-พม่า คาดว่าคงมีเวลาได้ลงพื้นที่มากขึ้น

๑๓ ค.ค. งานประชุมสัมมนาชาวบ้านกับการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม ที่ศูนย์พระธรรมจาริกบ้านหนองเต่า ค.แม่วิน กิ่งอ.แม่วง จ.เชียงใหม่ โดยมีพระอาจารย์มณเฑียรธิริจิตโต เป็นผู้ประสานงาน ท่านผู้นี้เป็นพระนักพัฒนาที่มีปฏิภาณและวัตรปฏิบัติงดงามมาก ในนามของฝ่ายแผนงานฯ ก็ได้นำเอกสารไลต์เกี่ยวกับสิ่งแวดล้อมชุดเก่งไปร่วมสนับสนุนท่าน งานนี้มีสมาชิกร่วมงานคับคั่งประมาณ ๑,๐๐๐ คน ข่าวกับหน้าจะนำเสนอให้ทราบต่อไป

พระอธิการวาทย์ ปัญญาโร

เป็นห่วงอาจารย์ ส.

วัดป่าโนนขุมเงิน สกลนคร

จริญธรรม อาจารย์ส.ที่ศรัทธา-นับถือยิ่ง

ความจริงไม่เคยคิดว่าจะได้เขียนจดหมายมาคุยกับอาจารย์ แต่เป็นเพราะรู้สึกจำเป็นต้องเขียน อย่างน้อยก็จะเป็นการเพิ่มพูนกำลังใจและความหวังของอาจารย์ และอาตมาเองด้วยในฐานะกัลยาณมิตร อาตมาได้รับประโยชน์จากข้อคิดข้อเขียนของอาจารย์มาก โดยเฉพาะจากหนังสือ “ความเป็นเลิศทางวิชาการ” และ “พุทธศาสนากับการศึกษาไทย”

อาตมาขอมอบมากในความเสียสละตนเองของอาจารย์ การที่กล้าต่อสู้กับความอยุติธรรมในสังคมอย่างอาทลาย แต่ขอร้องในที่นี้ด้วย หากจะขอให้อาจารย์ได้รับทราบความรู้สึกของอาตมา ซึ่งแม้จะนับถือในคุณธรรมของอาจารย์อย่างมากก็จริง แต่ขอพูดอย่างเกรงใจ และนับถือว่า ทำอย่างไรคนทั่วไปที่ยังมีใจเป็นอคติเข้าข้างตนเองอยู่ แม้รู้ตัวว่าผิดก็ยังยอมรับไม่ได้ต่อการพูดเสียสติ ถากถาง ตรงไปตรงมาจนเกินไป จนทำให้เขาแทบไม่ยอมฟังหรืออ่านข้อเขียนนั้น เพราะเต็มไปด้วยถ้อยคำรุนแรงเผด็จร่อนจนไม่ลืมหูลืมใจ

อาตมาคิดว่าหากจะพอเป็นไปได้ อาจารย์โปรดรับไว้พิจารณาหน่อยว่า ทำอย่างไรข้อคิดเห็นที่ดี(มาก) ของอาจารย์ จะนุ่มนวล ชวนฟัง และน้อมใจให้ปฏิบัติตามได้อย่างท่านเจ้าคุณธรรมปิฎก(ประยุทธ์ ปยุตโต)หรือท่านศาสตราจารย์นายแพทย์ประเวศ วะสี อาตมาจำได้ว่าอาจารย์เคยพูดว่า ไม่ต้องคำหั้นคนรวย แต่ทำอย่างไรให้คนรวยรู้จักลด แบ่งปันส่วนที่เกินของตนออกไปให้แก่คนจนบ้าง(ให้ทาน) อาจารย์เองก็น่าจะลองพิจารณาตัวเองว่าทำอะไรแนวความคิดปฏิบัติปฏิรูปสังคมของอาจารย์จะเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป โดยเฉพาะชนชั้นสูง ซึ่งจะต้องได้รับผลกระทบจากการเปลี่ยนแปลงอย่างแน่นอน เป็นไปไม่ได้หากจะใช้คำพูดหรือวิธีการรุนแรง ขาดการอ้อมขอม(ในบางเรื่อง) สำหรับอาตมาเอง ขอมรับแนวคิดที่สร้างสรรค์ของอาจารย์หรือท่านเสฐียรโกเศศ-นาคะประทีป อ.ป๋วย และนักปฏิวัติสังคมอื่นๆ แต่อาตมารู้สึกว่าเรายังมีคนแบบนี้เยอะมาก หรือแม้แต่คนที่ควรจะยอมรับ

การเปลี่ยนแปลงจากความอยุติธรรมสู่ความยุติธรรม โดยที่รู้ว่าตัวเองจะได้รับผลกระทบด้วย ก็คงหายาก

ดังนั้น เรากำลังช่วยกันคิดว่า ทำอย่างไรจึงจะทำให้สังคมยอมรับ และพร้อมจะปฏิบัติตามแนวคิดของเราได้ อาตมาเองไม่นิยมการใช้ความรุนแรง ด้วยคำพูดที่ก้าวร้าว หรือเสียสติมากเกินไป คิดว่าคนอื่น ๆ ก็เช่นกัน นี่พูดในฐานะที่ตนเองก็สนใจในการถอดถอนอัตตาของตน แม้ความคิดจะดีและมีเจตนาดีเพียงใดก็ตาม แต่หากขาดวิธีการหรือกุศโลบายที่ชาญฉลาด ก็ยากที่จะประสบความสำเร็จในการจูงใจผู้อื่นให้ยอมรับและคล้อยตามได้

อาตมาไม่อยากให้อาจารย์ตกอยู่ในสภาพคล้ายๆ กับ อริสโตเติล หรือเพลโตที่ต้องมีชีวิตลำบาก คนอื่นๆ เช่น อาจารย์คนอื่นๆ ที่จะได้รับการยกย่องเชิดชู มากกว่าที่จะถูกกล่าวหาว่าเป็นคนกบฏ หรือเป็นคนที่กำลังก้าวร้าว (ขอโทษที่ต้องใช้คำตรงๆ จากความรู้สึกของอาตมาที่ได้ยินจากปากคนอื่นๆ) อาตมาคิดว่าคงต้องหาโอกาสพูดคุยกับอาจารย์ในเรื่องต่างๆ อีกมากมาย หลังจากที่ได้อ่านข้อเขียนของอาจารย์แต่เรียนตรงๆ ว่าอาตมาไม่อยากไปนั่งฟังอาจารย์พูดในลักษณะที่เป็นอยู่ เพราะรู้สึกเป็นคำพูดที่ไม่สร้างสรรค์ แม้จะเป็นความคิดที่ดีๆ และเป็นจริงอยู่หลายส่วนก็ตาม แต่จะไม่มีประโยชน์อะไร ถ้าผู้พูดได้พูดในสิ่งที่ตนอยากพูด แต่ผู้ฟังไม่สนใจ หรือเบื่อหน่ายที่จะฟังอีกต่อไป

อาจารย์คงจำได้ว่า พระพุทธเจ้าก็ทรงพูดเฉพาะสิ่งที่เป็นจริงด้วย และที่สำคัญคือต้องเป็นประโยชน์แก่ผู้พูดและผู้ฟังด้วย พระพุทธองค์จึงจะพูด อาตมาไม่ได้คิดที่จะดักเตือนอาจารย์หรอก แต่จำเป็นที่จะต้องพูดความจริงบางอย่าง ซึ่งอาจเป็นข้อคิดของอาจารย์บ้าง ขอพูดด้วยความจริงใจว่าอาตมาเคารพนับถือในปณิธานที่แน่วแน่ในธรรมะ และในความเป็นผู้รู้ของอาจารย์ และปรารถนาจะให้ความคิดของอาจารย์ได้เกิดประโยชน์แก่สังคมมากกว่าที่เป็นอยู่ หรือที่ผ่านมา

อาตมาได้มอบเทพเป็นบรรณาการแด่อาจารย์ในฐานะที่เป็นกัลยาณมิตร ซึ่งได้ชักนำให้อาตมาเข้าใจอะไรขึ้นอีกมาก และเกิดกำลังใจในการอุทิศตนเพื่อพระพุทธศาสนาและสังคมต่อไปอย่างมีความหวังอันเรืองรอง

อาตมาไม่ได้คิดลบหลู่อาจารย์ เพียงแต่อยากให้อาจารย์ลองทบทวนความรู้ต่างๆ บางอย่างที่อาจจะลืม หรือคิดไม่ถึงในบางครั้งบางคราว ขออย่าได้สนใจว่าจะเป็นของใคร แต่อาตมาขอรับรองได้ว่าคงจะเป็นประโยชน์แก่ทุกๆ คน หากได้สดับตรับฟังอย่างตั้งใจโดยเคารพ

พร้อมกันนี้ก็ได้ส่งหนังสือบางเล่มให้อาจารย์ด้วย และยังหวังที่จะได้รับความอนุเคราะห์ด้านคำปรึกษาเกี่ยวกับการรวมกลุ่มของเสขิยธรรมอีกต่อไป

ในที่สุดอาตมาต้องขออภัย หากจะมีสิ่งใดที่ล่วงเกินอาจารย์หรือไม่ถูกต้องเพราะความรู้ที่น้อยคงจะได้รับคำชี้แนะจากอาจารย์ให้ได้รับรู้ เข้าใจความจริงในโอกาสต่อไปด้วย

ขอให้พระธรรมงอกงามในใจ

พระครูธรรมธร ไมตรี

อาจารย์สุลักษณ์ไม่ตอบจดหมายของพระคุณท่านด้วยตนเอง และได้มอบหมายให้ผมนำคำตอบ ความจริง แม้ผมทำงานกับอาจารย์มาได้ไม่นานนัก แต่ก็เชื่อสนิทใจว่า มีคนที่คิดถึงอาจารย์ในทำนองนี้มาไม่น้อย ทั้งที่บอกกล่าวกันโดยตรง และที่พูดกันลับหลัง ทั้งที่ผมได้ยินเองกับหูและได้อ่านดู ทั้งหมดจะพาดพิงถึงการใช้อภัยคำที่ “รุนแรง” ของอาจารย์ ซึ่งทำให้สารที่สื่อออกไปไม่ได้ผล เพราะมีแต่สารแต่ไม่ถึงผู้รับ

เมื่อวันก่อนอาจารย์จากจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยและขอมุขมนตรีคารพนักอธิการบดีสุลักษณ์อย่างมากมาก่อน ท่านได้มารำพันให้ฟังว่าอดสะบัดร้อนสะบัดหนาวบนเวทีที่ท่านเองเป็นผู้ดำเนินรายการ และอาจารย์สุลักษณ์เป็นผู้อภิปรายอยู่ไม่ได้ ท่านว่าอาจารย์จะไปว่าที่อื่นยังไม่เท่าไร แต่นี่ในบ้าน คือที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยเอง อาจารย์ก็ยังอภิปรายเสียดสีบุคคลและสถานที่นั้นอย่างมิได้เกรงอกเกรงใจใคร ท่านเองบอกว่ารู้สึกเจ็บช้ำช้ำกับอาจารย์ไม่น้อย พร้อมแสดงความเป็นห่วงว่า เป็นอย่างนี้ต่อไปจะมีใครเหลือสักกี่คนที่จะทนฟัง “ซากผ่าขวาน” ท่านนี้ได้ แม้สารจะดีแต่ถ้อยคำที่สะกิดหูอย่างรุนแรงคงเป็นความสนใจของผู้รับฟังไปเสียหมด อนึ่งฟังตราไว้ด้วยว่า อาจารย์ท่านนี้ นับว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางสังคมมากมาย จดขึ้น

มูลนิธิไทยคดีศึกษา

ยอมอยู่เคียงข้างอาจารย์ส. และไม่อยู่ในกระแสหลักอย่างแน่นอน แต่ท่านก็ยังทนไม่ได้กับพรสวาทของปัญญาชนสยามเราเลย

ผมเองอ่านลิตีซของพระคุณเจ้าก็ออกจะเห็นเจตนา คืออย่างแจ่มแจ้ง และยอมออกจะเห็นคล้อยตามบางส่วน เชื่อว่าผู้รับสารก็ทรงทราบความปรารถนาดีนี้และได้นำไปไตร่ตรองเช่นเดียวกัน

ใครก็รู้ว่าอาจารย์สุลักษณ์มีมิตรสหายเป็นชาวต่างชาติมากมาย หนึ่งในจำนวนนั้นซึ่งถือว่าสนิทคบหากันมาเป็นเวลานานทศวรรษเขียนถึงอาจารย์ไว้ในคำนำหนังสือเล่มหนึ่งว่า อาจารย์สุลักษณ์เป็นคนประเภทที่รับฟังความคิดเห็นของผู้อื่น โดยเฉพาะหากเป็นความคิดเห็นที่แตกต่างออกไป ท่านรับฟังอย่างกระตือรือร้นและตั้งใจ ก็คงต้องเชื่อละครับว่าอาจารย์คงรับฟังความปรารถนาดีของพระคุณเจ้าและท่านอื่นๆ ด้วยใจบริสุทธิ์ โดยแท้ เกือบลืมบอกไปอย่างหนึ่งว่าอาจารย์ส. คงไม่ยอมให้มีชีวิตลำบากแบบอริสโตเติลหรือเพลโตหรอกครับ แต่ท่านอยากเป็น ไสกราติสต่างหาก!

สามมุข

เรียนคุณสุลักษณ์ ศิวรักษ์ที่เคารพและนับถือ

เป็นพระเดชพระคุณยิ่งที่ได้ส่งหนังสือ “สันติภาพนิรันดร์” มาให้เป็นเครื่องประเทืองปัญญา ให้ผมได้รู้เท่าทันโลกมากขึ้น เป็นโภชนาหารเสริมสร้างจิตใจได้เป็นอย่างดี

แม้ขณะนี้เมืองชลฯ น้ำลดคอผุด แต่ไม่ช้ำน้ำ(เงิน) ก็ท่วมตออีก “สามมุข” กำลังมีปัญหาเรื่องโรงพิมพ์ขึ้นราคาค่าพิมพ์ ไปรษณีย์ขึ้นราคาค่าส่ง คนที่เคยอุปถัมภ์อยู่ก็วิ่งไปๆ ตามกาลเวลา เล่มโดยคอกองบุญต่ำกว่าหกหมื่นก็ถือขาดทุน แต่ก็จำเป็นต้องสู้ต่อไปตามอึดภาพยังอดชื่นชมผลงานคุณไม่ได้ ที่เข้มแข็งทั้งกำลังใจและบิรวาร งานจึงรุคหน้าอยู่เสมอ

ด้วยความเคารพและนับถือ

นายอริก สวัสดิ์มงคล

ชินเธียร์ หม่อง หมอสาวนักบุญ

ภายหลังจากปราบปรามขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตยอย่างหนัก โดยรัฐบาลเผด็จการทหารพม่า ในกรุงย่างกุ้ง เมื่อปี ๒๕๓๑ นักศึกษาและประชาชนจำนวนมากได้พลัดจากถิ่นเข้าสู่ชายแดนกันดารประเทศไทย สงครามที่ยังครุกรุ่นอยู่ตามแนวชายแดน โรคร้ายในไพร่กว้าง ได้คร่าชีวิตผู้พลัดถิ่นเหล่านี้ไปเป็นจำนวนมาก หญิงสาวพม่านามชินเธียร์ หม่อง ซึ่งหลบจากเงื้อมมือเผด็จการมาในปีเดียวกัน ได้อาศัยวิชาการแพทย์ที่ร่ำเรียนมาเพื่อบำบัดรักษาผู้ป่วยในป่าเหล่านี้ การอดทนต่อสู้กับสภาพชีวิตที่ลำบาก เพื่อช่วยชีวิตเพื่อนร่วมชาติ สะท้อนถึงพลังใจอันเด็ดเดี่ยวและพลังแห่งเมตตาธรรมของเธอ

ป้ายทองเหลืองแกะสลักข้อความ “คลินิกหมอชินเธียร์” ทำให้ที่นี่ดูราวกับเป็นสถานพยาบาลเอกชนสนนราคาแพง แต่อันที่จริง มีคนไข้ฐานะดีเพียงไม่กี่รายเท่านั้นแหละ ที่แวะเวียนมาใช้บริการสถานการแพทย์อันดูละ

สมถะ ซึ่งตั้งอยู่ห่างเพียงช่วงหินขว้างจากชายแดนไทย-พม่าแห่งนี้

แพทย์หญิงวัย ๓๕ ปี ซึ่งจบการศึกษาจากคณะแพทยศาสตร์แห่งมหาวิทยาลัยย่างกุ้ง ซ้อนสายคาดขึ้นไปยังป้ายแผ่นนั้น “ดิฉันได้ป้ายนี้เป็นของขวัญจากเพื่อนๆ ในประเทศอังกฤษ” เธอกล่าวพร้อมยิ้มอย่างขวยเขิน หกปีก่อนชินเธียร์เป็นนักศึกษาแพทย์ปีสุดท้ายและกำลังฝึกงานอยู่ในโรงพยาบาลอันเนื่องแน่นด้วยคนไข้ในพม่า ต่อมาเธอได้ไปทำงานในคลินิกในชนบท

เมื่อรัฐบาลทหารพม่าได้ทำการปราบปรามขบวนการนักศึกษาที่อยู่ในอารมณณ์เกรี้ยวกราด ภายหลังจากเลือกตั้งในปี ๒๕๓๑ (เนื่องจากรัฐบาลไม่ยอมรับผลความพ่ายแพ้จากการเลือกตั้งครั้งนั้น) ชินเธียร์ก็ได้หลบหนีออกจากประเทศร่วมกับชาวพม่าคนอื่นๆ เข้าสู่ประเทศไทย แต่เธอไม่เรียกตัวเองว่า ผู้ลี้ภัยทางการเมือง เธอบอกว่าเธอมาที่นี่ก็เพื่อจะช่วยเหลือพี่น้องร่วมชาติของ

“ด้วยคุณวุฒิและภาษาอังกฤษอันแคล่วคล่องของเธอ เธอย่อมจะสามารถหางานที่มั่นคงทำนอกประเทศ
พม่าได้ไม่ยากนัก แต่กระนั้น เธอเลือกจะอยู่ที่ชายแดนกันดาร เพื่อดูแลสุขภาพของผู้พยพที่ไหลบ่ามาจาก
บ้านเกิดเมืองนอนของเธอ”

เธอเท่านั้นเอง “นักศึกษาที่หลบเข้าป่า ไม่มีความรู้พอ
จะป้องกันตัวเองจากโรคต่างๆ อย่างมาลาเรียได้เลย” เธอ
กล่าว พร้อมเล่าว่ามีผู้เสียชีวิตถึง ๕๐ รายในปีแรก

ด้วยคุณวุฒิและภาษาอังกฤษอันแคล่วคล่องของเธอ
เธอย่อมจะสามารถหางานที่มั่นคงทำนอกประเทศพม่า
ได้ไม่ยากนัก แต่กระนั้น เธอเลือกจะอยู่ที่ชายแดนกันดาร
เพื่อดูแลสุขภาพของผู้พยพที่ไหลบ่ามาจากบ้านเกิด
เมืองนอนของเธอ “ปีนั้นไข้มาลาเรียมีมาก เพราะว่ามี
คนจำนวนมากขึ้นอพยพมาจากพม่า” เธอกล่าวด้วย
น้ำเสียงนุ่มนวล ในคนไข้จำนวน ๓๐-๔๐ ที่มาหาเธอ
ในแต่ละวัน จะเป็นคนที่เพิ่งมาลงทะเบียนเป็นครั้งแรก
เสียอย่างน้อย ๑๐ คน

แม้ว่าภายในเขตแดนของไทย จะมีความปลอดภัย
มากกว่าอยู่ข้าง แต่การรักษาพยาบาลที่นี่ไม่ใช่เรื่องง่าย
คลินิกของเธอเป็นบ้านไม้หลังเล็กๆ ตั้งอยู่ชายขอบของ
อำเภอแม่สอด อันเป็นเมืองชายแดนที่เพิ่งสถาปนาด้วย
บ้านหลังนี้เป็นของกลุ่มสหภาพแห่งชาติกะเหรี่ยง ซึ่ง
เป็นกองกำลังที่ปะทะกับฝ่ายทหารรัฐบาลพม่าอยู่เป็น
ระยะๆ ตามแนวตะเข็บชายแดน

การต่อสู้ในเขตของกะเหรี่ยงใกล้อำเภอแม่สอดได้
ลดลงไปบ้าง ยังผลให้จำนวนผู้บาดเจ็บจากสงครามที่
มารับการรักษาลดจำนวนลงไป ทุกวันนี้ปัญหาสุขภาพ
ที่สำคัญที่เธอต้องเผชิญคือ โรคมาลาเรียและวัณโรค ใน
มุมหนึ่งของคลินิก ร่างของชายคนหนึ่งนอนทอดยาวอยู่
เตียงของเขาถือคือพื้นที่ไปด้วยเสีย การรักษาก็มีเพียงการ
ชำระบาดแผลด้วยยาฆ่าเชื้อ และการพันแผล

ปัญหาของที่นี่ไม่ต่างอะไรมาจากนักกับที่ชินเรีย
เคยประสบมาแล้วเมื่อครั้งยังเป็นหมออยู่ในพม่า ไม่มี
ตำแหน่งงานราชการในเมืองหลวงมากนักสำหรับแพทย์
ดังนั้น หลังจบการศึกษา เธอจึงได้สมัครเข้าทำงาน
คลินิกในหมู่บ้านกะเหรี่ยงในอำเภอปะอัน “ดิฉันเคยอยู่
มาแบบคนเมือง เติบโตในเมืองมอลมิน แต่ดิฉันก็เลือก
ไม่ได้ที่จะต้องไปทำงานในหมู่บ้าน” เธอเล่าประสบการณ์
ในชนบทที่ทำให้เธอได้สัมผัสกับความเจ็บไข้และความ
เจ็บปวดทรมานซึ่งเธอเชื่อว่าสามารถป้องกันได้อย่างง่าย
ด้วยการปรับปรุงด้านสาธารณสุขมูลฐานให้ดีขึ้น การ

สู้รบที่ลดระดับความรุนแรงลงเรื่อยๆ ในปัจจุบัน ส่งผล
ให้เธอสามารถเข้ามาจับปัญหานี้ เธอได้ส่งหน่วย
พยาบาลชายแดนจากอำเภอแม่สอดเข้าไปในเขตชนบท
ของพม่า แทนที่เธอจะต้องรักษาแต่ผู้บาดเจ็บเนื่องจาก
อาวุธปืน เคียวนี้เธอเริ่มให้การอบรมฝึกหมอดำแขน
มาได้ถึงปีละ ๒๕ คน

ปัญหาการโยกย้ายถิ่นฐานมีสาเหตุส่วนหนึ่งมาจาก
สงครามกู้ชาติ “ประชาชนต้องโยกย้ายที่อยู่เรื่อยๆ
พวกเขาไม่มีชุมชนเป็นหลักแหล่ง การทำงานด้าน
สาธารณสุขมูลฐานจึงดำเนินไปอย่างยากลำบาก” คุณ
หมอริบายให้ฟังการทำงานของหน่วยแพทย์สองหน่วย
ที่ฝ่าข้ามพรมแดนเข้ามา ก็เป็นไปตามความประสงค์ข้อ
นี้ของเธอเอง ทุกวันนี้ จะมีการส่งคนไข้มาจากที่ไกลๆ
ถึง ๓๐ กิโลเมตรในเขตแดนพม่า เพื่อมารับการรักษาที่
คลินิกของเธอ

เธอได้รับเงินทุนสนับสนุนจากองค์กรของไทยและ
ต่างประเทศหลายแห่ง พวกเขาให้ความอนุเคราะห์จ่าย
ค่าค่าโสหุ้ยในการรักษาพยาบาล และค่าจัดส่งคนไข้
ไปยังโรงพยาบาลอำเภอแม่สอด “ที่นี่ เราทำได้แค่การ
ผ่าตัดเล็กๆ น้อยๆ” ชินเรียอธิบายพร้อมกับชี้ไปที่เตียง
คนไข้ คนไข้แทบทุกคนไม่ต้องจ่ายค่ารักษา “แต่ถ้า
พวกเขาพอมีเงินอยู่บ้าง เราจะขอเฉพาะค่ายา” เธอบอก

หลังจากเฝ้าดูการทำงานของแพทย์หญิงท่านนี้ใน
เย็นวันหนึ่ง เราคร่ำครวญประหลาดใจไม่ได้ว่าเธอจะเอา
เวลาส่วนตัวมาจากไหน คุณหมอแต่งงานกับชอ อิน
นักศึกษาจากพม่าที่พบกันที่แม่สอด ตอนนี้พวกเขามี
ลูกด้วยกันสองคน แม้จะเป็นเวลาเลิกงาน คนไข้ก็ยังมา
เคาะประตูเรียกเธอ ขณะที่เธอกำลังให้นมกับลูกสาว
“ดิฉันเริ่มงานตั้งแต่หกโมงเช้า กว่าจะเลิกงานที่ก็ปาเข้า
ไปสี่ทุ่ม” เธอกล่าว โดยแทบไม่ได้แสดงอาการท้อ
เลย เธอยิ้ม พาลงกล่อมลูกของเธอ และบอกว่า วัน
หนึ่งเมื่อสถานการณ์ในพม่าดีขึ้น เธอก็จะกลับบ้าน

จาก Physician in Exile โดย Michael Vatikiotis, Far Eastern
Economic Review, ๒๔ พ.ย. ๒๕๓๗

ว่าด้วยการปฏิบัติธรรมในประเทศไทย

ไม่กล่าวโดยอรรถ การประพฤติปฏิบัติธรรมย่อมหมายความว่า การลงมือกระทำตามหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาที่ได้รับทราบมาด้วยศรัทธา แล้วตรึกรึกฝึกฝนจนบังเกิดเป็นความรู้อันแหลมคม แท่งทะลุผ่านมานายา จนจักอาจประจักษ์แจ้งความจริงแห่งสภาวะธรรม บรรดาโบราณจารย์เรียกกิจการงานเพื่อความเห็นอันแจ้งชัดนี้ว่าวิปัสสนาธุระ โดยอาศัยไตรสิกขาเป็นบาทฐานหรือวิธีอันนำไปสู่ แต่จะยังมีกิจอย่างอื่นก่อนหน้านั้นอันท่านบัญญัติเรียกว่าปริยัติหรือคันถธุระ ที่เนื่องอยู่ด้วยตำราและคัมภีร์ และเป็นที่ยอมรับทั่วกันก่อนหน้านั้นว่าพระทั้ง ๒ แผนกนี้ต้องทำให้คำจนส่งเสริมกัน มิเช่นนั้นก็ย่อมไม่อาจบรรลุผลกล่าวอีกนัยหนึ่งก็คือ ชีวิตย่อมไม่อาจเข้าสู่ส่วนของปฏิเวธหากปราศจากซึ่ง ๒ ส่วนแรก

ขบวนการเรียนรู้แลฝึกฝนทางด้านพุทธศาสนาในโลก เมื่อมองย้อนกลับไป เท่าที่อาจแลเห็นหรือสืบสาวไปได้ถึงเราก็จะพบว่าสมัยเมื่อครั้งพุทธกาลนั้น การประพฤติปฏิบัติย่อมแพร่หลายไปโดยมาก ในขณะที่การปริยัติโดยรูปแบบดังที่เข้าใจกันอยู่ในเวลานี้ยังไม่ปรากฏ ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะแต่กาลก่อน เมื่อพระบรมศาสดายัง

ทรงพระชนม์อยู่พร้อมด้วยพระสาวกร่วมสมัย ย่อมไม่มีความจำเป็นที่ผู้ชนวนชายในโมกขธรรมจะต้องเล่าเรียนเขียน อ่าน เพียงแต่ดำเนินชีวิตไปตามรอยบาทของบรรดาอริยสงฆ์ผู้ถึงฝั่งเหล่านั้น ก็บริบูรณ์เพียงพอแล้ว ปัญหาข้อขัดประคามีที่เกิดขึ้นแก่โยคาวจรท่านก็อาจให้คำแนะนำหรือบำบัดปิดเป่าให้เป็นการจำเพาะตน แม้จนเมื่อล่วงเลยพุทธปรินิพพานไปแล้วนานนับศตวรรษ ในคราวที่พระพุทธศาสนาเองปลาสนาการไปจากดินแดนกำเนิด หากแต่เมล็ดพืชแห่งโพธิธรรมก็ได้รับการหว่านโปรยไปแล้วโดยทั่วถึงในทวีปอื่นๆ โดยคณะอริยสงฆ์แลสมมติสงฆ์ อันรวมถึงดินแดนสุวรรณภูมิรกรากของสังคมสยามนี้ด้วย

เหตุการณ์การสูญสิ้นราชธานีเดิมอายุเกือบ ๔๐๐ ปีของไทยนั้น มักมีผู้ปลงใจว่าพระพุทธศาสนาเองก็สับสนลงพร้อมๆ กับความหายนะของสันตติวงศ์อยุธยา จนถึงกับต้องมีความพยายามเป็นอันมากในการฟื้นคืนระเบียบแบบแผนของการคณะสงฆ์ให้เข้มแข็งขึ้นในตอนต้นๆ ของราชธานีใหม่ในแผ่นดินธนบุรี และรัตนโกสินทร์ ทั้งๆ ที่เมื่อพิจารณาหลักฐานอย่างถี่ถ้วนแล้วก็จะพบว่า ในท่ามกลางความเฟื่องฟูรุ่งเรืองของราชอาณาจักรศรี

อยุธยา นั้น กลางใจคำของศาสนจักรเองได้เรวรนไปไกลจากพระสัทธรรมไปทุกที จนสุดกำลังเยียวยาแก้ไขแล้ว พงศาวดารหลายตอนระบุว่า แนวการประพฤติปฏิบัติในส่วนของพุทธบริษัทโน้มเอียงไปในทางอิทธิวิธีเสียยิ่งกว่าจะมุ่งเจริญอิทธิบาท แม้ผู้ทรงศีลส่วนมากก็ดูจะพึ่งพาไสยเวทย์โดยละทิ้งพุทธธรรมตัวอย่างแจ้งชัดอันอาจแลเห็นก็เช่นการสถาปนาตัวเป็นขุมนมอิสระภายหลังราชธานีแตก ปีพ.ศ. ๒๓๑๐ ที่ปรากฏว่ามีสมณะศักดิ์สิทธิ์ตั้งตัวเป็นหัวหน้าขุมนมเองเลยทีเดียว แม้จนเมื่อพระยาตากสามารถรวบรวมรู้พลกู้แผ่นดินคืนได้เป็นผลสำเร็จแล้ว ก็ยังไม่อาจแสวงหาพระภิกษุผู้ประพฤติปฏิบัติชอบมาเป็นหลักให้แก่ศาสนจักรได้ในทันที เหล่านี้ย่อมพอจะช่วยให้เห็นว่าการพระศาสนา ก่อนเสียกรุงนั้นเสื่อมทรุดอย่างน่าหวั่นวิตกเพียงใด

สภาพการณ์ของทั้งอาณาจักรและศาสนจักรภายหลังการฟื้นตัวต่อมานับว่าน่าสนใจนัก จนถือเสมือนหนึ่งเป็นทางแพร่งสำคัญของประวัติศาสตร์การพระศาสนาในสังคมไทย ได้เลยทีเดียว ท่าทีของความฝักใฝ่พระทัยในทางการปฏิบัติวิปัสสนากัมมัฏฐานของ “แผ่นดินคัน” เมื่อครั้งกรุงธนบุรีเริ่มมั่นคงเป็นปึกแผ่นแล้ว (อันกลายเป็นเหตุผลประการ

หลักที่โยงมาถึงอาการเสียพระจริต) กับการกวัดขุ่นในทางกฎเกณฑ์ของ คณะสงฆ์ การทำสังคายนาพระไตรปิฎก ตลอดจนการอุปถัมภ์บำรุงการปฏิบัติในสมัยต้นกรุงรัตนโกสินทร์ นั้นพื้งนำมาพิจารณาเทียบเคียงกัน ในทางต้นเค้าและความหมาย โดยจะส่งผลตรงมาถึงความคำริเริ่ม ในการทำพระศาสนาให้บริสุทธิ์ โดยการสถาปนากายใหม่ขึ้นมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและในรัชกาลต่อมาหรือไม่ก็ตามที่ แต่ในทางจิตสำนึกแล้วนับว่าชนชั้นนำของไทยในช่วงหัวต่อของราชธานีภายหลังการสูญเสียกรุงศรีอยุธยา นั้นย่อมคุบทุเรียนจากความระส่ำระสายของการพระศาสนาในสมัยราชธานีเดิมด้วยกันทั้งสิ้น

ทั้งหมดนี้อาจถือได้ว่าเป็นความเปลี่ยนแปลงเคลื่อนไหวที่บังเกิดขึ้นจำเพาะภายในบริบทของเราเองแทบทั้งสิ้น โดยอิทธิพลของกระแสความคิดที่แผ่ออกไปส่งผลมาถึงเราน้อยมากตราบนานเมื่อสยามเปิดประตูยอมรับการติดต่อกับประเทศตะวันตกโดยมี จอห์น เบาว์ริงเป็นตัวนำแล้วนั้นแล ที่กระแสอิทธิพลของอุตสาหกรรมและการค้า เริ่มเข้ามาปรุงแต่งบริบทแบบเดิมให้กลายเป็นไปทุกๆ ด้าน ไม่ยกเว้นแม้กระทั่งกิจการในส่วนของการพระศาสนา ที่ภายนอกจะแลดูเหมือนว่ายังคงเป็นสถาบันที่เป็นหลักกลางให้กับการปรับปรุง เปลี่ยนแปลงอย่างสำคัญ ของอาณาจักร แต่เมื่อพิจารณาใน

มุมกลับก็อาจมองเห็นได้ไม่ยากว่าการพระศาสนาในยุคที่บ้านเมืองจำต้องเผชิญหน้ากับลัทธิจักรวรรดินิยม นั้น ได้อนุวัตรตนตามโลก อันหมายถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคมรอบด้านมานับแต่นั้น แม้ในระยะต้นรูปแบบการปรับเปลี่ยนเพื่อตอบสนองต่อบริบทใหม่ๆ จนดูเป็นคุณแก่บ้านเมืองในเรื่องการรักษาอสิราธิปไตยของประเทศชาติไว้ได้จนเข้าใจว่าเป็นความสำเร็จก็ตาม หากแต่โดยเนื้อหาสาระของพระธรรมวินัยที่มุ่งถึงการปฏิบัติปฏิบัติ และปฏิเวธอย่างผสมผสานกลมกลืนกลับมีอันต้องสะดุดหยุดลง ส่งผลในทางเสื่อมถอยแก่การพระศาสนาของสยามประเทศอย่างยาวนานนับเนื่องจนมาถึงปัจจุบัน การวางระบบคำสอนของพุทธศาสนาในยุคนี้ให้เน้นหนักไปที่ระบบเหตุผลนิยมก็ดี การให้ความสำคัญกับประโยชน์อย่างทฤษฎีธรรมหรือศีลธรรมชนิดแยกออกเด็ดขาดจากปรมัตถะและโลกุตระธรรมก็ดี โดยทางการคณะสงฆ์ก็ได้ใช้วิธีการบริหารจัดการอย่างรวมศูนย์อำนาจไว้ส่วนกลางดุจเดียวกับอาณาจักร ตลอดจนการจัดการศึกษามวลชนของรัฐบาลโดยอาศัยกลไกทางศาสนจักรเป็นเครื่องมืออุปการณ และอีกหลายๆ ได้มีผลทำให้สาระแห่งการประพฤติปฏิบัติของคณะสงฆ์ตกอยู่ในสภาวะที่เสื่อมถอย อ่อนแรง จนไม่อาจต้านทานกระแสสมัยจลาทฤษฎีในทางการค้าและอุตสาหกรรมที่ประเทศนี้กำลังเมืองขึ้นที่ตาโลมเข้ามาอย่างรุนแรงเมื่อในอดีตได้เลย

ที่ยิ่งไปกว่านั้น การผนึกแน่นเป็นหนึ่งเดียวของทางการเมืองกับคณะสงฆ์เมื่อ ๑ - ๒ ศตวรรษก่อนหน้านี้นี้ มาจนถึงปัจจุบันที่รัฐจะต้องตกเป็นฝ่ายเพลี่ยงพล้ำแก่พาณิชย์นิยมและอุตสาหกรรมที่เติบโตเต็มรูปกลายเป็นมหาอำนาจภาพและบริโภคนิยมที่ใช้เทคโนโลยีด้านข่าวสารข้อมูลเป็นอาวุธมากยิ่งขึ้นอนาคตของการพระศาสนาและคณะสงฆ์ในบริบทเดิมก็ดูจะเพิ่มความน่าหวาดวิตกและสิ้นหวังมากขึ้นด้วย

แต่นับว่ายังเป็นคราวเคราะห์ดีที่พร้อมๆ กับการสิ้นสุดสมัยแห่งราชาธิปไตย ขบวนการสวนโมกขพลารามก็ถือกำเนิดขึ้น ปีเดียวกับการเปลี่ยนแปลงการปกครอง โดยมีแรงคลไจมาจากการริเริ่มฟื้นคืนการประพฤติปฏิบัติพุทธศาสนาจากลัทธิทวิปายามันนั้น กับทั้งต่อมาอิทธิพลของสวนโมกขพลารามและคำสอนของท่านผู้ก่อตั้งก็มีผลส่งต่อไปถึงขบวนการพระสงฆ์ทั่วประเทศและพุทธศาสนิกแทบทั่วโลก จนในปัจจุบันนี้การพระศาสนาที่พ้นจากอาณัติแห่งอาณาจักรออกไปโดยเฉพาะในระดับรากหญ้าเริ่มประสานร่วมมือกันขบคิดค้นหา กระทั่งประยุกต์ทดลองใช้แนวทางคำสอนของขบวนการดังกล่าวอย่างเป็นระบบและรูปธรรม เพื่อการแสวงหาทางออกจากปัญหาของประเทศชาติและสังคมที่สั่งสมเรื้อรังมาอย่างยาวนานนับร้อยๆ ปีอย่างเต็มเปี่ยมไปด้วยความหวัง

ในปัจจุบัน บุคคลส่วนใหญ่ผู้ใคร่ต่อการบรรลุมรรค นิยมไปปฏิบัติธรรมในสำนักที่ได้ชื่อว่าเจริญวิปัสสนา กรรมฐาน แต่บางคนก็คิดเองทำเองโดยอาศัยการศึกษาจากตำราบ้าง จากหนังสืออื่น ๆ ที่มีใช้ตำราบ้าง จากคำบอกเล่าบ้าง เป็นต้น

บุคคลเหล่านั้นต่อมาได้ผลบางประการแล้วก็เที่ยวแนะนำสั่งสอนเผยแผ่วิธีการที่ตนได้กระทำมาและคิดวิธีเพิ่มเติมเข้าไป ด้วยเข้าใจว่าจะทำให้ผู้อื่นรู้ได้ง่ายขึ้นสำนักวิปัสสนาจึงแพร่หลาย ผู้ใหม่ต่อการปฏิบัติจึงงุนงงสงสัย และสุดท้ายก็ตัดสินใจเลือกที่ตนชอบ

ในสำนักวิปัสสนาที่เข้าไปปฏิบัติก็มีกฎระเบียบข้อเรียบร้อยดี มีบริการดี นำเข้าไปอาศัยปฏิบัติธรรมและน่าจะบรรลุมรรคในสำนักนั้นๆ เลยทีเดียว แต่ใครเล่าจะรู้ว่าตนบรรลุมรรคแล้ว และการบรรลุมรรคที่ว่านั้นคืออะไร ในสมัยที่พระผู้มีพระภาคเจ้ายังไม่บังเกิดขึ้นในโลก ในสมัยนั้นคิดกันเองบ้าง ลองค้นหาเองบ้าง ทำเองบ้าง ในการแก้ปัญหาของชีวิต ซึ่งสรุปรวมลงในคำว่าทุกข์ เพราะทุกข์เกิดจากความเกิดบ้าง ความแก่บ้าง ความเจ็บบ้าง ความตายบ้าง ความเศร้าโศกเสียใจบ้าง ความรำไรราพัน ความคร่ำครวญบ้าง ความลำบากกายบ้าง ความลำบากใจบ้าง ความคับแค้นใจบ้าง ความประจวบกับสิ่งอันไม่เป็นที่รักบ้าง ไม่สมหวังในสิ่งที่หวังไว้แล้วบ้าง ซึ่งแท้จริงทุกข์นี้เกิดขึ้นเพราะมีตัวตนของสัตว์ของบุคคลนั้นๆ อยู่

กล่าวตัวตนของสัตว์ของบุคคลนั้นๆ เป็นความเชื่อเป็นความเข้าใจของเขาเหล่านั้น และความเข้าใจว่าตัว

ตนมีอยู่นี้เกิดจากสาเหตุ ๒ ประการคือ

๑. คิดเอาเองจากความรู้ลึกของตนเอง

๒. ได้รับการแนะนำสั่งสอนจากผู้อื่น แล้วบุคคลเหล่านั้นก็หาทางแก้ปัญหาวิตถของตนไปโดยมีตัวตนเป็นมูลฐาน แต่บ้างก็ว่าตัวตนไม่มีฯ แล้วก็แก้ทุกข์ไปในวิถีที่ไม่มีตัวตนเป็นมูลฐาน

การแก้ทุกข์จนได้พบกับการพ้นทุกข์นั้นเรียกกันในยุคนั้นว่า **บรรลุมรรค** และคำนี้ยังเรียกอย่าง

อื่นอีกว่า วิมุตติ (หลุดพ้น) นิโรธ (ดับ) เมื่อดับแล้วเรียกนิพพาน (ไม่มีเครื่องผูก) ผู้บรรลุมรรคแล้วได้ชื่อว่าพระอรหันต์

ในสมัยก่อนมีพระอรหันต์มาก เขาทำความพากเพียรกันจนได้รับสุขเวทนาอันใดอันหนึ่งแล้ว ก็สำคัญว่าบรรลุดังสุขอันไพบูลย์แล้ว ทุกข์ดับไปแล้ว เป็นพระอรหันต์แล้ว บางคนก็คิดเอาเอง อาศัยความรู้บางประการทำให้เกิดความมั่นใจแล้วทรมานตนให้ลำบากเปล่าๆ แต่บางคนสำคัญว่าตายแล้วก็สูญ สำเร็จผลที่ความตายตัวตนหลังจากตายไม่มี ดังนี้

เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าได้บรรลุมรรคเป็นสัมมาสัมพุทธในโลกล้าน พระองค์ทรงแสดงธรรมที่ไม่เข้าไปในความเข้าใจทั้งสองฝ่ายนั้น คือทั้งฝ่ายที่ว่าตัวตนมีอยู่ (ไม่ดับสูญ) และทั้งฝ่ายที่ว่าตัวตนไม่มี (ดับสูญหลังจากตาย) พระองค์ทรงแสดงเป็นกลางคือ ตัวตนมีเพราะมีเหตุ และดับเพราะเหตุดับ ดังนั้นการดับตัวตนได้ จึงชื่อว่าดับทุกข์ได้ และด้วยเหตุนี้ลำดับแห่งการบรรลุมรรคจึงเกิดขึ้น บุคคลผู้บรรลุมรรคก็มีในลำดับนั้นๆ คือ

๑. โสคาปัตติผล แรกเข้าสู่กระแสนิพพาน
๒. สกทาคามิผล บรรเทากิเลสไปบ้างแล้ว ฯ
๓. อนาคามิผล ยังมีกิเลสบางส่วนเหลืออยู่ ฯ
๔. อรหัตตผล ถึงนิพพาน

อุปมาเหมือนการเดินทางไปสู่เมืองใดเมืองหนึ่ง ที่รู้จักแต่เพียงชื่อ ไม่รู้จักทาง ไม่รู้จักสถานที่ที่เมืองนั้นตั้งอยู่ การเดินทางโดยความไม่รู้จักที่ทางเช่นนั้นย่อมไม่ควร บุคคลผู้ต้องการเดินทางสู่เมืองนั้น ต้องศึกษาให้รู้จักเสียก่อนว่า เมืองนั้นอยู่ที่ใด ไปทางใดได้ ถ้ายังไม่รู้ ถึงเขาจะเดินเป็น เหาะได้ ก็ไปถึงไม่ได้ ย่อมได้ชื่อว่าผู้ไม่รู้ ผู้หลงทางอยู่ดราบนั่น ส่วนผู้ศึกษาอยู่เขารู้จักว่าเมืองนั้นอยู่ที่ใดไปทางไหน อย่างไรชัดเจน ผู้ที่รู้จักอย่างนี้ย่อมได้ชื่อว่าเป็นผู้เข้าสู่หนทางสู่เมืองที่ต้องการจะไปนั้นแล้ว การเดินทางที่แท้จริงเกิดขึ้นแล้ว การเดินทางก่อนหน้านี้ชื่อว่าหลงทางทั้งสิ้น สถิติคือความระลึกได้ย่อมเป็นไปใน

สภวานั้นจึงมีได้ ถ้าไม่มีความเพลิดเพลนยินดีในสภวานั้น สภวานั้นจะไม่มี ก็ดับไป ความเพลิดเพลนยินดี(อุปาทาน)ในสภวานั้นมีได้เพราะเหตุใด? เพราะการเสวยอารมณ์เป็นสุขมีอยู่ ความยินดี ความเพลิดเพลน ความคิ้มค้ำ ความพรั้งถึง ความยึดมั่นจึงมี ถ้าการเสวยอารมณ์เป็นสุขไม่มี ความเพลิดเพลนยินดีก็จะมี การเสวยอารมณ์สุขมีเพราะเหตุใด? เพราะการกระทบอารมณ์ที่นำสุขมาให้มีอยู่ การเสวยอารมณ์สุขจึงมี ถ้าไม่มีการกระทบอารมณ์ฯ การเสวยอารมณ์ฯ ก็จะมีไม่ได้ด้วย ทำไมจึงมีการกระทบอารมณ์เหล่านั้นเล่า? เพราะตามีอยู่ ไม่เสียหายด้วย และรูปอันจะพึงรู้ด้วย ตาก็อยู่ในวิถีที่ตาจะพึงเห็นได้ด้วย กับทั้งวิญญาณ (ความรู้แจ้ง) ทางตาก็เกิดแล้วด้วย ความประชุมสิ่งทั้ง ๓ นี้จึงเป็นการกระทบ อารมณ์ทางตา (ส่วนทางหู ทางจมูก ทางลิ้น ทางกาย ทางใจ ก็อยู่ในลักษณะเดียวกัน) จึงมี

“อุปมาเหมือนการเดินทางไปสู่เมืองใดเมืองหนึ่ง ที่รู้จักแต่เพียงชื่อ ไม่รู้จักทาง ไม่รู้จักสถานที่ที่เมืองนั้นตั้งอยู่ การเดินทางโดยความไม่รู้จักที่ทางเช่นนั้นย่อมไม่ควร บุคคลผู้ต้องการเดินทางสู่เมืองนั้นอยู่ที่ใด ไปทางใดได้ ถ้ายังไม่รู้ ถึงเขาจะเดินเป็น เหาะได้ ก็ไปถึงไม่ได้ ย่อมได้ชื่อว่าผู้ไม่รู้ ผู้หลงทางอยู่ดราบนั่น

บุคคลนั้นว่า เขามุ่งสู่เมืองนั้นอยู่ในวิถีทางนี้ และเมื่อถึงแล้วก็จะรู้ได้ทันทีว่าถึงที่หมายแล้ว

คำว่าทุกข์นี้หมายถึงสภาวะที่ทนยาก คือไม่คงที่ไม่เป็นอย่างเดิมตลอดไปได้ ความรู้สึกที่ทนยากจึงเรียกว่าทุกขเวทนา ส่วนความรู้สึกที่ทนง่ายก็เรียกว่าสุขเวทนา ทุกขเวทนาทั้งหลายที่เกิดขึ้นได้เพราะมีเหตุคือการได้รับเอาสิ่งที่เป็นสภาพอันไม่น่ายินดีเข้ามาจึงทุกข์ และถ้าว่าโดยสรุปแล้ว การเกิดมานี้แหละจึงทุกข์ แล้วต่อจากเกิดเป็นต้นไปจึงมีสภาพต่างๆ ที่ต้องเป็นทุกข์ ถ้าไม่เกิดได้ก็จะไม่ทุกข์ แล้วทำอะไรจึงไม่เกิด เมื่อสภาวะอันเป็นได้มีอยู่ ความเกิดเป็นสภวานั้นจึงมี เมื่อสภาวะอันเป็นได้ไม่มี ความเกิดเป็นสภวานั้นจึงไม่มีด้วย และสภาวะ (ภพ) อันเป็นได้นั้นมีได้เพราะเหตุใด? เพราะความเพลิดเพลนยินดีในภวานั้นมีอยู่

เป็นต้น ก็แลถ้า ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ รูป เสียง กลิ่น รส โสภณูปพะ (สิ่งกระทบทางผิวกาย) ธรรมารมณ์ไม่มีการกระทบอารมณ์ต่างๆ ก็ไม่มีไปด้วย แล้วตาเป็นต้นมีด้วยเหตุใด? มีเพราะธรรมชาติของชีวิตคือส่วนของสิ่ง ๒ ส่วนใหญ่ อันได้แก่ กายและใจ หรือเรียกว่านามรูปมีอยู่ ร่างกาย ถ้าไม่มีจิตใจ หรือรูปร่างถ้าไม่มีส่วนของความรู้สึกต่าง ๆ ก็ไม่เรียกว่าชีวิต และถ้าไม่มีธรรมชาติของชีวิตอันได้แก่ นามรูปไม่มีแล้วไซ้ สิ่งที่เราเรียกว่า ตา หู จมูก ฯ ก็จะไม่มีไปด้วย ถึงจะมีลักษณะเหมือนก็เรียกว่าไม่มี นามรูปมีเพราะเหตุใด? เพราะความรู้แจ้งอารมณ์บางอย่างมีอยู่ ถ้าความรู้แจ้งอารมณ์ต่างๆ ไม่มี นามรูปก็ไม่มี ความรู้แจ้งอารมณ์ต่างๆ มีเพราะเหตุใด? เพราะการปรุงแต่งสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้มีอยู่ ความรู้แจ้งอารมณ์ (วิญญาณ) ต่างๆ จึงมี ถ้าการปรุง

แต่งอารมณ์ไม่มี (ปรุงแต่งสิ่งต่างๆ ไม่มีให้รู้) ความรู้แจ้งอารมณ์ต่างๆ ก็จะไม่ไปด้วย และทำไมจึงต้องปรุงแต่ง (สังขาร) สิ่งต่างๆ เพื่อรู้ด้วยเล่า? เพราะไม่รู้ว่าสิ่งนั้นคืออะไรตามจริงนั่นเอง จึงมีการปรุงแต่งอารมณ์ต่างๆ เพื่อรู้ เมื่อความรู้ไม่มี ความปรุงแต่งต่างๆ ก็จะไม่มีการทำอะไรความรู้จึงจะไม่มี จึงจะดับไป ก็ต้องหาความรู้ ต้องทำความรู้จักสิ่งนั้นตามความเป็นจริงให้เกิดขึ้น ความไม่รู้ๆ ก็จะหมดไป

การทำให้เกิดความรู้แจ้งเห็นจริงในสิ่งนั้นๆ ปัจจุบันนี้นิยมกันมาก นั่นคือ การเจริญวิปัสสนา หรือเรียกว่าวิปัสสนากรรมฐาน เรียกย่อๆ ว่า เจริญภาวนา (ว่าแบบไทย ๆ)

คำว่าวิปัสสนากรรมฐาน มาจากคำว่า วิปัสสนา + กรรมฐาน

วิปัสสนา แปลว่า เห็นแจ้ง รู้แจ้ง

กรรมฐาน แปลว่า การกระทำอันเป็นพื้นฐาน

วิปัสสนากรรมฐาน จึงแปลว่า การกระทำอันเป็นพื้นฐานแห่งการรู้แจ้ง

การเห็นแจ้ง หรือการรู้แจ้ง หมายถึง การมีปัญญารู้ชัดสิ่งนั้น ๆ ตามที่มันเป็นจริง (มิใช่หมายถึงการมองเห็นด้วยตา)

ดังนั้นการเจริญวิปัสสนาจึงหมายถึง การทำให้เกิดปัญญานั่นเอง และปัญญานั้นสามารถทำให้เกิดได้ด้วยวิธีต่าง ๆ ดังนี้ คือ

๑. ปัญญาเกิดจากการฟัง (สุตตมยปัญญา)
๒. ปัญญาเกิดจากการคิดพิจารณา(จินตมยปัญญา)
๓. ปัญญาเกิดจากการเจริญ การทำให้เป็นขึ้นก่อน (ภาวนามยปัญญา)

การฟังก่อให้เกิดปัญญาได้ ดังบาลี พุทธภาษิตว่า
 สุตสุตฺถํ ลภเต ปญฺญํ ฟังด้วยศรัทธาเกิดปัญญา ก็เมื่อปัญญาจะฟังเกิดได้ด้วยการฟัง ดังนั้น การเจริญวิปัสสนา ก็ฟังได้แก่ การฟังด้วยการตั้งใจฟัง ประการหนึ่ง

ในสมัยต้นพุทธกาล เมื่อพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงธรรมจกัปปวัตตนสูตร ท่านพระโกณฑัญญะ ได้รู้ชัดเนื้อความนั้น โดยสรุปเป็นใจความว่า “สิ่งใดเกิดจากเหตุ สิ่งนั้นดับเพราะเหตุดับ” การได้รู้ชัด การได้รู้แจ่มแจ้ง การเห็นแจ้ง นั้นเกิดขึ้นแล้ว เพียงวูปเดียว เพียงแว็บเดียว อาการรู้นั้นเมื่อวาบขึ้น บางคนอุทานออกมาว่า “อ้อ! เป็นเช่นนั้นเอง” บางคนว่า “เออ! ใช่เป็นเช่นนั้นเอง” ฯลฯ ความรู้สึกไม่หลงผิดอีกต่อไปเกิดขึ้น ในกาลต่อมา พระองค์เจ้าทรงแสดงอนัตตลักขณสูตร ด้วยอุบายชักถามให้คิดก่อนจึงตอบ

การคิดพิจารณาเป็นเหตุเกิดของปัญญาได้ ท่านพระปัญจวัคคีย์ครั้นได้ฟังได้คิดพิจารณาแล้ว จึงรู้ชัดตามเป็นจริงว่าขันธห้านี้ไม่ใช่ตัวตน ไม่ใช่ตัวตนของใคร จึงละความยึดมั่นถือว่าตัวตนของเราเสียได้ เมื่อละได้ก็บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์อยู่จบพรหมจรรย์ นิพพานในปัจจุบันเทียว มิใช่แต่พระปัญจวัคคีย์ พระยส สหายพระยส บริวารพระยส พระปราณชฎิล ๑,๐๐๐ รูป ได้ฟังธรรมเทศนาคราวเดียว ก็บรรลุอรหัตผล เป็นพระอรหันต์ อยู่จบพรหมจรรย์ฯ เป็นต้น ในยุคนั้น พระภิกษุพอฟังธรรมจบ ก็บรรลุธรรมเป็นส่วนมาก และธรรมที่พระพุทธองค์ทรงแสดงให้ฟังนั้น ผู้ฟังพิจารณาไตร่ตรองตามแล้ว อาจเห็นจริง รู้จริงได้ ท่านทั้งหลายเหล่านั้น พอฟังแล้วรู้คิด พิจารณาแล้วรู้ รู้ละกิเลสได้อย่างไร จะอุปมาเปรียบเทียบให้ฟังเพื่อจะได้เข้าใจชัดขึ้น เพราะบางคนอาจรู้ได้ด้วยการอุปมาเหมือนบางคนที่มีทองคำเป็นเครื่องประดับ และสำคัญหมายในทองคำนั้นแท้ เป็นของจริงแท้อยู่ตลอดมา ต่อมามีความจำเป็นต้องขายเพื่อแลกเปลี่ยนเป็นเงิน(ธนบัตร) ใช้สอย จึงนำไปขายร้านทอง เป็นต้น ทองนั้นอันช่างทองพิสุจน์แล้วปรากฏโดยความเป็นทองปลอม มิใช่ทองคำแท้จริง เขาบอกให้บุคคลนั้นรู้ว่าทองของเขานั้นปลอม และพิสุจน์ให้ดู ครั้นเขารู้แล้วว่าทองคำของเขา

ปลอมจริง ความรัก ความพอใจ ความยึดถือว่าทองคำ
แท้ของเขาย่อมหมดไป ความรัก ความพอใจในทอง
ของเขานั้นเป็นอันละไปแล้ว เพราะอาศัยความรู้ซึ้งนั้น
ฉันทใด ครั้นพระปัญจวัคคีย์ฟังอนัตตลักขณสูตร ที่ทรง
ซักถามและสรุปแล้ว ท่านทั้งหลายนั้นคิดพิจารณาแล้ว
ความรู้ซึ้งเกิดขึ้นแล้วว่าขันธห้าอันแท้จริง มิใช่เรา มิ
ใช่ของเรา มิใช่ตัวตนของเรา ตัวตนที่แท้ที่จริงมิได้มี **จึง**
ละความยึดมั่นถือมั่นเสียได้ ความรู้ซึ้งนั้นแหละ ทำให้
ละความยึดมั่นถือมั่นได้ และความรู้ซึ้งนั้นเป็นปัญญา
ที่เกิดจากการคิดพิจารณา และนี่คือ **วิปัสสนา ข้อที่ ๒**

ส่วนภาวนามยปัญญานั้น คือ ปัญญาที่เกิดจากการ
อบรม การเจริญกัมม การภาวนากัมม เป็นคำเดียวกัน แปล
ว่า ทำให้เกิดขึ้น ทำให้เป็นขึ้น ปัญญาถือความรู้ซึ้ง
นั้นเกิดขึ้นตามความจริงที่ปรากฏขึ้นก่อน เป็นขึ้นก่อน

ว่านี่แหละการปฏิบัติธรรม ผู้เช่นนี้แหละควรบรรลุดุธรรม
ผู้เช่นนี้แหละปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ฯลฯ ถ้าบุคคล ผู้
ปฏิบัติธรรมในสำนักเหล่านั้นรู้จักพระนิพพาน รู้จักความ
ดับทุกข์แน่ชัดแล้ว การปฏิบัติก็คงไม่ผิดพลาดไปได้
ส่วนผู้ที่ไม่รู้ซึ้งคตินิพพาน ไม่รู้ซึ้งความดับทุกข์ตามความ
เป็นจริงแล้วไซ้ การบรรลุดุธรรมก็ไม่ควรมีแก่บุคคล
เช่นนั้น บุคคลเช่นนั้นเป็นเพียงผู้หลงปฏิบัติ หลงทาง
พระนิพพานอยู่นั่นเอง อุปมาดุจโจรบางคนต้องการจะ
เอาทรัพย์ของเศรษฐีไป แต่หาโอกาสไม่ได้ จึงเข้าไปหา
เศรษฐีแล้ว กล่าวถ้อยคำไพเราะเสนาะโสต เป็นถ้อยคำ
ที่น่าพอใจ ทำอาการน่าเชื่อถือ น่ารัก น่ายินดีต่อเศรษฐี
นั้น ต่อเมื่อเศรษฐีคบหาเขาโดยความเป็นสหายแล้ว ไว้
ใจเขาแล้ว เขาได้โอกาสแล้วนำเอาทรัพย์ของเศรษฐีนั้น
ไป เศรษฐีนั้นไม่รู้เลย ยังเชื่อถือเขา นับเขานั้นแหละว่า

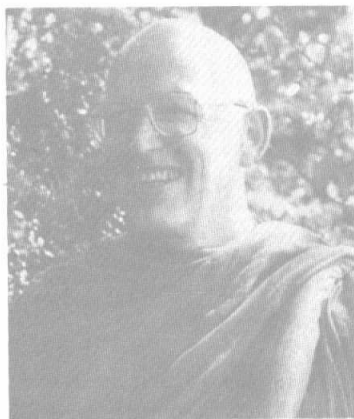
**ถ้าบุคคลผู้ปฏิบัติธรรมในสำนักเหล่านั้นรู้จักพระนิพพานรู้จักความดับทุกข์แน่ชัดแล้ว
การปฏิบัติก็คงไม่ผิดพลาดไปได้ ส่วนผู้ที่ไม่รู้ซึ้งคตินิพพาน ไม่รู้ซึ้งความดับทุกข์ ตาม
ความเป็นจริงแล้วไซ้ การบรรลุดุธรรมก็ไม่ควรมีแก่บุคคลเช่นนั้น บุคคลเช่นนั้นเป็น
เพียงผู้หลงปฏิบัติ หลงทางพระนิพพานอยู่นั่นเอง**

ปัญญานั้นจึงชื่อว่า ภาวนามยปัญญา ในวิปัสสนา
กัมมัญฐานนั้น ผู้ปฏิบัติมกเรียกว่า “เจริญภาวนา เจริญ
วิปัสสนา” เป็นต้น อุปมาดังบุคคลจะว่ายน้ำ อยู่อยู่จะ
ไปลงน้ำลึกแล้วว่ายน้ำไปเลยนั้นหาได้ไม่ ต้องฟัง
อธิบายนบ้าง ต้องคิดพิจารณาบ้าง แต่กระนั้นก็ยังไม่ได้
ต้องลงไปหัดว่ายน้ำนั้นตามที่ฟังมา คิดมา จนกระทั่ง
ว่ายน้ำได้จริง พอว่ายน้ำได้จริง ความรู้ซึ้งตามความ
เป็นจริงก็เกิดขึ้น อาศัยการว่ายน้ำได้จริงเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิด
ความรู้ซึ้งได้ฉันทใด บุคคลผู้ทำความดับทุกข์ให้ปรากฏ
แล้วรู้ซึ้งตามความจริงนั้นได้ ชื่ออภิญญาญาณทัสสนะ
เกิดขึ้นแล้ว (ความดับทุกข์นั้นเป็นไปก่อนแล้ว) ปัญญา
ตัวนี้เรียกภาวนามยปัญญา **เป็นวิปัสสนาตัวที่สาม** และ
วิปัสสนาตัวที่ ๓ นี้เองที่เป็นที่นิยมกันในสมัยนี้ มีทำ
ทาง มีวิธีการ ระเบียบปฏิบัติมากมาย รูปแบบของ
การปฏิบัติมีขึ้น จนเป็นอันมากเห็นแล้วก็ถึงความยึดถือ

เป็นสหายเทียว แท้จริงเขาเป็นโจรแต่ดันเทียว จะได้
เป็นสหายของเศรษฐีนั้นด้วยก็หาไม่ ถ้าเศรษฐีรู้จักเขา
นั้นโดยความเป็นโจรแล้วไซ้ ย่อมไม่ไว้วางใจเขานั้น
ไม่ยังโอกาสให้แก่โจรนั้นเพื่อเอาทรัพย์ของเศรษฐีไป
ขันธห้าก็เป็นเช่นเดียวกัน ไม่เที่ยง เป็นทุกข์ เป็น
อนัตตา เมื่อสัตว์จะเกิดก็เกิดเป็นขันธห้าอันนั้น แต่ขันธห้า
ไม่เที่ยง เมื่อขันธห้าไม่เที่ยงก็เป็นทุกข์ เมื่อขันธห้าเป็น
ทุกข์ บุคคลปรารถนา เกิดเป็นรูปขันธก็ชื่อว่าไม่พ้น
ทุกข์ เพราะรูปเป็นทุกข์ บุคคลปรารถนาเป็นรูป เป็น
เวทนา เป็นสัญญา เป็นสังขาร เป็นวิญญาณ ก็ไม่หมด
ทุกข์ไปได้ เพราะรูปเป็นทุกข์ สัญญาเป็นทุกข์ เวทนา
เป็นทุกข์ สังขารเป็นทุกข์ วิญญาณเป็นทุกข์ ความ
เป็นนั่นเองเป็นทุกข์ เป็นตัวตนนั้นแหละเป็นทุกข์
(ทุกขภาวะ) ละความยึดมั่นถือมั่นว่า เป็นตัวตนเสียได้
จริงนั้นแหละดับทุกข์ ดังนี้

ภาพพระภิกษุในพระพุทธศาสนาสำหรับประเทศไทยดูเหมือนเป็นเรื่องเจเนตา ทั้งนี้เพราะพุทธศาสนาแบบเถรวาทมีความผูกพันอย่างแน่นแฟ้นกับทั้งค่านิยม และวัฒนธรรมของเรา มาเป็นเวลาช้านาน หากในประเศอังกฤษ ดินแดนฝั่งอังกฤษคต พุทธศาสนาฝ่ายเถรวาทน่าจะเป็นเรื่องที่ใหม่ แต่หลายปีที่ผ่านมา วัดอมราวดี ธรรมสถานไกล์นครลอนดอน เมืองหลวงของประเศอังกฤษได้พิสุจน์ให้เห็นถึงการยังรากลึกลงของพุทธศาสนาในดินแดนแปลกหน้าแห่งนี้

อย่างเชื่องช้า คุณแม่ยกมือน้อยๆ ของลูกสาวซึ่งกอบผลส้มอยู่ขึ้น พลางกล่าวทวนคำว่า “ใส่ลงไป ในบาตรนะลูก ในบาตรพระนะ” พระภิกษุรูปหนึ่งในแถวจึงโน้มกายลง ยื่นบาตรให้กับเด็กหญิง เธอค่อยๆ บรรจงวางผลส้มลงไว้ในบาตรด้วยความเคารพนอบน้อม

ภาพเช่นนี้ออกจะเจเนตาในประเทศไทย แต่คำพูดของคุณแม่ท่านนี้กล่าวเป็นภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับตัวผู้ใส่บาตรที่เป็นชาวอังกฤษ สิ่งนี้สะท้อนให้เห็นว่านิกายหนึ่งของพระพุทธศาสนาอันงามสง่าได้ลงหลักปักฐานในแถบชนบทของประเศอังกฤษแห่งนี้เสียแล้ว

วัดอมราวดีเป็นวัดขนาดใหญ่ แลดูสมตะ ตั้งอยู่ห่างจากกรุงลอนดอนไปทางทิศเหนือประมาณ ๓๐ ไมล์ ตรงชายขอบของเมืองเฮมเล เฮมเสตด ที่นั่นพระสงฆ์จะเดินบิณฑบาตเป็นสาย คูงคางมส่งาทุกเช้า ท่านเจ้าอาวาสนามสุเมโร (ปัจจุบันเป็นพระสุเมธาจารย์-ผู้แปล) เป็นชาวอเมริกันซึ่งได้บวชเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์ในวัดป่าทางภาคอีสาน เมื่อราวคริสต์ทศวรรษ ๑๙๗๐ อีกสิบปีต่อมา ท่านถูกส่งให้มาอยู่ประจำที่ประเศอังกฤษ

ตามคำของหลวงพ้อชาอาจารย์ของท่าน เพื่อตอบสนองคำอาราธนาของพุทธศาสนิกชนจำนวนหนึ่งในประเศอังกฤษ

ในปี ๒๕๒๗ คิกเคียที่กร้างและมีการต่อเติมออกไปอย่างไร้ระเบียบ เมื่อครั้งยังเป็นโรงเรียนเซ็นด้ากาเรต ก็ได้ถูกเปลี่ยนมาใช้เป็นเสนาสนะของคณะสงฆ์ แห่งเมืองชิตเฮสท์ (ซึ่งได้รับการก่อตั้ง

โดยท่านสุเมโรตั้งแต่ปี ๒๕๒๒) เจ้าของใหม่ท่านนี้ไม่ได้ตั้งใจจะบูรณะสถานที่แห่งนี้ให้เป็นวัดชัสเชกในชนบทแบบเดิม หากมีการต่อเติมมากขึ้น เพื่อตอบสนองกับความสนใจของสาธารณชนที่คณะพระภิกษุและภิกษุณีได้เพียรสร้างเสริมขึ้นมา หลังจากพำนักอยู่ในชิตเฮสท์นี้มากกว่าห้าปี ท่านอาจารย์สุเมโรได้เล่าถึงความประทับใจในช่วงต้นๆ ว่า

“เมื่อแรกย้ายเข้ามาอยู่ที่วัดอมราวดี พวกเราไม่แน่ใจเท่าไรว่าควรจะทำอย่างไรกับตึกกรมอันโอโงะเหล่านี้ จะพัฒนามันขึ้นมาดี หรือว่ามันมีจะประโยชน์อะไรกับชุมชนชาวพุทธในประเศอังกฤษบ้าง ก็เลยมีการระดมความเห็นและทดลองทำกันไปดู”

หากการเพียรวางรากฐานการประพุดิตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัด กอปรกับการดำเนินงานอย่างชาญฉลาด ในช่วงเจ็ดปีที่ผ่านมา คณะสงฆ์สามารถพัฒนาให้ที่นินี้เติบโตขึ้นเป็นศูนย์การปฏิบัติและศึกษาพุทธศาสนาชั้นเยี่ยม โดยไม่เพียงจะสามารถขยายจำนวนสมาชิกของคณะสงฆ์ขึ้นจนเป็นที่น่าพอใจ (๓๕ ท่าน) หากยังมีการจัดบริเวณไว้จำเพาะ สำหรับบุคคกลางนอก ที่จะเข้ามาทดลองใช้ชีวิตอย่างชาววัด ทั้งแบบระยะสั้นและระยะยาวด้วย

“จุดมุ่งหมายโดยรวมของการตั้งวัดที่นี้ก็เพื่อกระตุ้นให้เกิดความไม่เห็นแก่ตัว และการมุ่งปฏิบัติตามทางอันเป็นกุศลโดยเราได้แสดงให้เห็นถึงวิถีชีวิตที่ดีกว่า วัดอมราวดีจึงเป็นวัดอันสมณะ และเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สะท้อนถึงความคิดพื้นฐานในเรื่องทาน (ความเมตตากรุณา) ศีล

(ความรับผิดชอบทางศีลธรรม) และสังฆะ เท่าที่เห็นมีไม่กี่คนหรอกที่ได้มาอยู่ที่นี่แล้ว จะไม่สามารถพัฒนาคุณธรรมความกตัญญูขึ้นมาได้ หรือไม่สามารลดละความเห็นแก่ตัวลงได้”

จากความพยายามที่ละน้อยเคสสถานอันแลดูราวค่ายทหารแห่งนี้ได้รับการเปลี่ยนแปลงเพื่อตอบสนองกับวัตถุประสงค์ใหม่ มีการทาสีใหม่ทั้งภายนอกและภายใน และติดตั้งระบบป้องกันความหนาวเย็นเพื่อให้เหมาะกับภูมิประเทศทางเหนือ ภาพของค่ายทหารที่ดูน่าขบขันอันเป็นที่อยู่ของพระภิกษุและพระภิกษุณีแห่งนี้ กำลังได้รับการเปลี่ยนโฉมใหม่

สมาชิกในวัดอมราวดีเต็มไปด้วยความหลากหลาย คณะสงฆ์เองก็มีความเป็นสากลค่อนข้างมาก โดยกอบปรไปด้วยคนจาก ๑๗ เชื้อชาติที่แตกต่างกัน (ซึ่งเป็นตัวเลขล่าสุด) รวมทั้งมีคนไทยรวมอยู่ด้วยหลายคน ผู้ที่มาเยี่ยมเยียนที่นี่มาจากหลากหลายประเทศ และมีพื้นที่แตกต่างกัน โดยต่างก็มีความสนใจและศรัทธาต่อบรรดาสาวกผู้มุ่งเจริญรอยตามองค์บรมศาสดาและคำสั่งสอนของพระองค์

พวกเขามีทั้งผู้ซึ่งได้สมาทานนบถพุทธศาสนามาเป็นเวลานานจนแทบจำไม่ได้ซึ่งคอยอุปัฏฐากด้านภัตตาหารแก่พระสงฆ์ แรกทีเดียวก็มีแต่กลุ่มคนไทยในประเทศไทยที่เข้าวัดก่อน แต่เดี๋ยวนี้เริ่มมีทั้งชาวเขมรลาว และศรีลังกา ในทุกๆ วันอาทิตย์ช่วงถวายภัตตาหารในศาลาจะเนืองแน่นด้วยผู้คนที่มีหน้าตาแบบชาวเอเชีย ออवलด้วยความรู้สึกสนิทสนมคุ้นเคย และเคารพศรัทธา

พร้อมกับความปลื้มปิติอย่างถ้วนหน้าที่พระพุทธศาสนาได้เริ่มหยั่งรากลึกกลงที่นี่

ในบางโอกาสที่พิเศษ อย่างเช่นการทำบุญวันแต่งงาน หรือพิธีรำลึกถึงผู้ที่ล่วงลับไปแล้ว ทั้งศาลาจะก้องกังวาลด้วยเสียงสวดพระปริตของพระสงฆ์ ในวันวิสาขบูชา หรือวันกฐินทาน

จะมีภุคส์สภานุติโยมจำนวนมากมาพักค้างที่วัด เพื่อเข้าร่วมการภาวนาอย่างต่อเนื่องตลอดคืนกับพระสงฆ์ แต่ไม่ว่าจะเป็นวันพิเศษ หรือวันธรรมดา ทั้งชาวไทยและชาวเอเชียอื่นๆ ก็จะพากันมาที่วัดอมราวดีเป็นประจำ

แต่ก็คงเป็นชาวตะวันตกที่มาเข้าวัดที่นี่มากที่สุดโดยส่วนใหญ่เป็นชาวอังกฤษเอง มีบ้างที่มาจากสหรัฐอเมริกา ออสเตรเลีย และนิวซีแลนด์ โดยมีทั้งที่เข้ามาบวชเรียนอยู่ในคณะสงฆ์หรือเป็นอาคันตุกะ พระพุทธศาสนาที่นี่จึงมีสัมพันธ์อย่างหลากหลาย เริ่มจากท่านเจ้าอาวาสมหาเถระชาวอเมริกัน ตลอดจนชนชาวบ้านร้านถิ่นหลายครอบครัวที่แวะเวียนเข้ามาชมคุณธรรมสถานอันแปลกตา

บางทีสิ่งนี้ก็ได้ทำให้เกิดความสับสนอย่างน่าขบขันด้วยว่ามีคนเพียงครึ่งหนึ่งที่ร่วมพิธีกรรมที่รู้อย่างชัดเจนว่ากำลังเกิดอะไรขึ้น ขณะที่คนอีกครึ่งถูกทิ้งให้งุนงงสงสัย แต่กระนั้น สถานการณ์เหล่านี้ก็คลี่คลายไปได้โดยตัวของมันเอง และกลายเป็นส่วนหนึ่งของการสอนและการเรียนรู้ในลักษณะไม่เป็นทางการที่ดำเนินอยู่ในวัดอมราวดี

โครงสร้างของวัดอมราวดีและกิจกรรมต่างๆ จึงได้รับการดัดแปลงเพื่อตอบสนองกับความสนใจอันหลากหลาย ผู้มาเยือนจำนวนมากให้ความสนใจไปที่คณะสงฆ์ที่นั่นโดยให้การอุดหนุนจนเจือ และทั้งยังดูถูกทางที่จะเข้ามาอยู่ร่วมเป็นพุทธสาวกด้วย แต่คนอื่นๆ อาจมาโดยไม่มีการติดต่อกับทางวัดมาก่อน หรือแทบจะไม่รู้จักพุทธศาสนามาก่อนเลย

ไม่เหมือนกับประเทศไทย ที่พระพุทธศาสนาได้

ถูกหล่อหลอมเข้าเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมในชีวิตประจำวันไปแล้ว ชาวอาเซียนในอังกฤษ หรือแม้แต่ในอเมริกาเองแทบจะไม่มีโอกาสได้เรียนรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาแบบเถรวาทเอาเลย วัดแห่งนี้จึงได้ขยายบทบาทตัวเองออกเล็กน้อย เพื่อเปิดโอกาสให้กับผู้ที่ไม่มีความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาเลย ชาวเราสและครอบครัวที่เพิ่งเริ่มสมานานับถือพุทธศาสนาและนักภิกษุณีได้สามารถเข้าถึงพุทธศาสนาในลักษณะที่เหมาะสมกับแต่ละคนไป

ท่านอาจารย์สุเมธธะเทศน์โปรดญาติโยมทั่วไป ในวันอาทิตย์ ประมาณสิบครั้งต่อปี ซึ่งมีผู้สนใจเข้าฟังเป็นจำนวนร้อยละ ๕๐ คน การสนทนาอย่างเป็นกันเองหลังการเทศนาธรรมซึ่งแน่นอนว่าต้องมีการดื่มชากันสักหลายถ้วยร่วมด้วย ทำให้ศาสนิกชนเข้าใจหลักธรรมคำสอน รวมทั้งเข้าใจตัวอาจารย์ผู้สอนเองมากขึ้นด้วย โดยเฉพาะสำหรับผู้ที่มีได้เป็นชาวพุทธแล้ว โอกาสเช่นนี้จะเห็นประโยชน์ในการทำมาหากินกับพุทธศาสนาได้อย่างดีในบริบทวัฒนธรรมตะวันตก และช่วยทำให้พวกเขา

เข้าใจเกี่ยวกับวิถีชีวิตของสมณะในพระพุทธศาสนาได้

พระภิกษุณีรูปหนึ่งท้าวความให้ฟังว่า “อาตมาไม่มีความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาเลย ก่อนหน้าที่จะมาอยู่ต่างประเทศอังกฤษ แม้ว่าอาตมาเคยเห็นพระสงฆ์องค์เจ้าอยู่บ้างในระหว่างเดินทางในเอเชีย อันเป็นช่วงแห่งการค้นหาวินัยชีวิตทางจิตวิญญาณของตัวเองก็ตามอาตมารู้สึกทั้งและประทับใจอย่างมากที่ได้มาพบกับธรรมสถานอย่างวัดอมราวดีซึ่งเป็นที่ที่ชาวตะวันตก โดยเฉพาะอิสตรีสามารถจะทุ่มเทให้กับการปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่ ตอนแรกอาตมาเพียงอยากมาเรียนรู้เกี่ยวกับสมาธิภาวนา จึงได้เข้าร่วมโครงการอบรมเป็นเวลาสิบวัน ตอนนั้นคำถามที่ค้างคาอยู่บางข้อก็เริ่มได้รับคำตอบขึ้นมาบ้างแล้ว

ในที่สุดอาตมาก็ได้ประจักษ์ว่า การเข้าร่วมอยู่เป็นส่วนหนึ่งของคณะสงฆ์ จะเป็นวิถีทางอันประเสริฐที่จะคลี่คลายขยายญาณปัญญาของตัวเองและสามารถเกื้อกูลต่อผู้อื่นได้มากยิ่งขึ้น รวมทั้งยังเป็นการทุ่มเทชีวิตเพื่อพิสูจน์สังฆธรรมที่ตัวอาตมาเองเชื่ออย่างจริงจังเนื่องจากการ

“วัดอมราวดีจึงเป็นวัดอันสมณะ และเป็นตัวอย่างที่ชัดเจนที่สะท้อนถึงความคิดพื้นฐานในเรื่องทาน (ความเมตตากรุณา) ศีล (ความรับผิดชอบทางศีลธรรม) และสัจจะ”

จำนวนมากมีโอกาสดำเนินชีวิต และได้พบปะกับพระสงฆ์เป็นครั้งแรก อันเป็นส่วนหนึ่งของวันอาทิตย์ที่เงียบสงบ และห่างจากบ้านมา

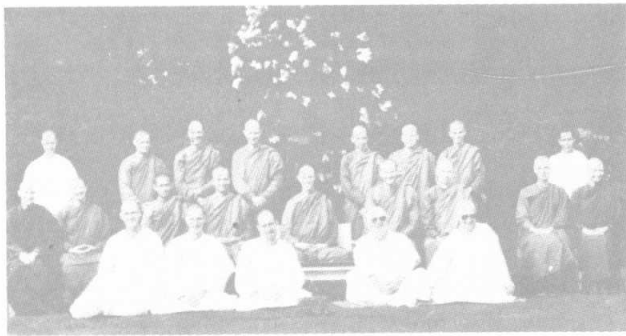
ยังมีโอกาสอื่นๆ อีกมากที่จัดไว้สำหรับการศึกษาศาสนาเพิ่มเติม ในวันสวดสัปดาห์ จะมีการเปิดสอนสมาธิภาวนาขั้นต้นสำหรับสาธารณชนทั่วไป โดยไม่มีการเก็บเงิน หรือแทบจะไม่ต้องลงทะเบียนล่วงหน้าด้วยซ้ำไป หรือบางคนที่มีวันว่างก็สามารถจองที่พักในเขตอาคันตุกะของวัดเพื่อจะได้ทดลองใช้ชีวิตภาวนาและการทำงานร่วมกับชุมชนที่นี่ เท่าที่ผ่านมา ผู้ที่ขอพักชั่วคราวส่วนหนึ่งได้ตัดสินใจอยู่ต่อเพื่อบำเพ็ญภาวนา และในที่สุดก็ปลงใจบวชเข้าเป็นส่วนหนึ่งของคณะสงฆ์ที่นี่ ในดินแดนของโลกส่วนที่คนไม่ได้เคียดเคืองมาพร้อมกับ การเห็นพระสงฆ์องค์เจ้าออกมารับบิณฑบาตทุกเช้า กิจกรรมเหล่านี้เป็นหนึ่งในไม่กี่วิธีการที่จะสร้างความ

ตัดสินใจอย่างสำคัญเช่นนี้จะต้องอาศัยการใคร่ครวญเป็นเวลานาน การที่ได้มาเจอธรรมสถานอย่างวัดอมราวดีซึ่งเปิดโอกาสให้อาตมาได้ทดลองใช้ชีวิตอยู่เรื่อยๆ จึงนับเป็นโชคดียิ่งที่สุดจริงๆ”

วัดอมราวดีจะมีตารางการสอนสมาธิภาวนาซึ่งนำโดยคณะสงฆ์ และแบ่งแยกกันฝึกตามเสนาสนะต่างๆ ในวัด ปีหน้าจะมีการอบรมทั้งหมด ๑๔ ครั้ง ครึ่งหนึ่งเป็นการอบรมในวันหยุด สำหรับผู้ที่ใหม่ต่อการปฏิบัติ และที่เหลือเป็นการอบรม ๑๐ วันหรือที่ต้องใช้เวลามากกว่านั้น โครงการปฏิบัติภาวนาสำหรับชาวเราสที่นี่ ได้รับความนิยมนับอย่างมาในหมู่ชาวตะวันตก ดังที่ท่านผู้รับผิดชอบจัดกิจกรรมภาวนาสำหรับชาวเราสได้อธิบายให้ฟังว่า

“สำหรับบางคน การเข้าร่วมกิจกรรมภาวนาเป็นโอกาสดีที่สามารถหลบจากความยุ่งเหยิงวุ่นวายต่างๆ

เพื่อจะได้มาพักผ่อน และเรียนรู้เกี่ยวกับสมาธิภาวนา สำหรับคนอื่นๆ ที่คุ้นเคยกับการภาวนามาแล้ว ก็จะใช้ออกาสอย่างต่อเนื่องสืบวันนี้ เพื่อสร้างนิสัยการภาวนาอย่างเป็น

เราได้มาอยู่ในวัด เป็น ปัจจัย สำคัญ บรรยากาศในนั้นเต็มไปด้วยความสำนึก รู้คุณค่าความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ที่มีต่อกัน มีการแบ่งปันกันใช้สาธารณูปการต่างๆ ในวัด ทั้ง

ประจำให้กับตนเอง รวมทั้งที่เรามีการสอนโดยยึดตามแนวทางพื้นฐานอย่างเคร่งครัด ซึ่งหาได้ไม่มากนักในปัจจุบัน ผู้ปฏิบัติจำนวนมากจึงพบว่ากิจกรรมภาวนาอันดำเนินไปอย่างสงบ กลายเป็นโอกาสอันหาได้ยากที่พวกเขาจะสามารถใช้ชีวิตอยู่อย่างเรียบง่ายได้

หากติดตามเฝ้าสังเกตพฤติกรรมของผู้เข้าอบรมการภาวนา เราจะพบความเปลี่ยนแปลงอย่างน่าสนใจระยะห่างของพวกเขากับรูปแบบของชาววัดและพิธีกรรมได้ลดลงอย่างเป็นธรรมชาติ และผู้ปฏิบัติเองก็จะเริ่มกระตือรือร้นกับการสวดมนต์และการกราบไหว้อย่างเต็มใจไม่เคอะเขิน และในช่วงที่พักอยู่ที่นี้ พวกเขาจะพยายามทำความรู้จักกับพระภิกษุหรือภิกษุณีสักรูปหนึ่ง ซึ่งจะเป็นสะพานเชื่อมตัวเขากับวัด ทำให้ความประหม่าของเขาที่มีต่อสถานที่ลดลงไป

กิจกรรมที่มีสีสันมากที่สุดในรอบปี เห็นจะได้แก่การออกค่ายธรรมะสำหรับครอบครัวในช่วงฤดูร้อนของทุกปี โดยจะจัดเป็นเวลาหนึ่งหรือสองสัปดาห์ ผู้ที่เข้าร่วมซึ่งมีจำนวนมากกว่า ๑๒๐ คนขึ้นไป รวมทั้งผู้ปกครองและเด็กๆ เอง ทำให้อมราวดีกลายเป็นหมู่บ้านย่อยๆ และเป็นวัด พร้อมๆ กันไปด้วย ในประเทศที่พุทธศาสนิกเป็นชนกลุ่มน้อยนี้จะเป็นโอกาสเดียวที่หลายๆ ครอบครัวจะได้มาอยู่ร่วมกันในบรรยากาศแบบชาวพุทธล้วนๆ ผู้ปกครองท่านหนึ่งสะท้อนความคิดว่า “การที่มีพระสงฆ์องค์เจ้าร่วมอยู่ด้วย และการที่

ศาลา ห้องสมุด พื้นที่ต่างๆ”

ที่วัดจะจัดให้มีกิจกรรมสำหรับเด็กๆ โดยเป็นการผสมผสานกิจกรรมเข้ากับงานฝีมือต่างๆ การเล่าเรื่องหรือการละเล่นอย่างสนุกสนานตลอดทั้งวัน พร้อมกันไปกับช่วงเวลาที่บรรดาผู้ปกครองของเด็กเข้าปฏิบัติสมาธิภาวนา และพบปะทำความรู้จักกับสมาชิกในคณะสงฆ์ ในบางคำคืนจะมีการนั่งล้อมวงรอบกองไฟ และในตอนท้ายจะเป็นโอกาสให้เด็กเล่นละครสะท้อนกิจกรรม ค่ายฤดูร้อนปีนี้เป็นปีที่หกแล้ว มีการแสดงเรื่องพระเวสสันดร เด็กอายุ ๑๔ ขวบคนหนึ่งบอกว่า “ปรกติเรามักนึกว่าศาสนาเป็นเรื่องที่จริงจัง และน่าเบื่อหน่ายมาก แต่ชั้นเรียนธรรมะที่นี่ มีการจัดแจงไว้อย่างน่าสนใจมาก เพราะสอดแทรกไปด้วยความสนุกสนานมากมาย”

ท่านสุเมธโกกล่าวสรุปบทบาทของวัดนี้ว่า “อัมราวดีเป็นวัดแบบเถรวาทแห่งเดียวในยุโรปที่สามารถรับรองคนเป็นร้อยได้ในเวลาเดียวกัน ที่นี่มีศาลาหลังใหญ่ซึ่งคนจำนวนมากสามารถมาทำบุญร่วมกันได้ โดยไม่รู้สึกรัดอึดอัดคับข้องเกินไป และเป็นบรรยากาศที่มีแต่ความชื่นชมยินดี ที่นี่ยังเป็นที่สำหรับเด็กๆ ด้วยอาคารสถานที่ของเราเอื้ออำนวยให้เด็กทำตัวแบบเด็กๆ ได้ และพวกเขาสามารถเข้ามามีส่วนร่วมโดยไม่ต้องถูกกักให้อยู่กับที่หรือถูกกันออกไป ที่นี่เป็นศูนย์กลางสำหรับคนทุกคน ไม่เป็นแค่เพียงเสนาสนะสำหรับพระสงฆ์องค์เจ้าเท่านั้น

“อาตมารู้สึกทั้งและประทับใจอย่างมากที่ได้มาพบกับธรรมสถานอย่างวัดอัมราวดี ซึ่งเป็นที่ที่ชาวตะวันตกโดยเฉพาะอิสตรีสามารถจะทุ่มเทให้กับการปฏิบัติธรรมได้อย่างเต็มที่”

“กิจกรรมที่มีสีสันมากที่สุดในรอบปีเห็นจะได้แก่การออกค่ายธรรมะสำหรับครอบครัวในช่วงฤดูร้อนของทุกปีโดยจะจัดเป็นเวลาหนึ่งหรือสองสัปดาห์สำหรับผู้เข้าร่วมซึ่งมีจำนวนมากกว่า ๑๒๐ คนขึ้นไป รวมทั้งผู้ปกครองและเด็กๆ เอง”

หากยังเป็นพื้นที่ที่มราวาสญาติโยมแวะเวียนมาตลอดปีด้วย”

หากเป็นเมื่อเจ็ดปีก่อน คงจะกลายเป็นเรื่องคิดนไปก่อนใช้ ถ้ามีการเสนอความคิดว่าอาณานิคมในวัดอมราวดีคับแค้นเกินกว่าจะรองรับผู้ทำนกอภัยและคณะศรัทธาได้ แต่บัดนี้ ความคิดนั้นไม่ไกลจากความจริงเสียแล้ว นี่เป็นสัญญาณบ่งบอกถึงความยอมรับต่อหลักธรรมที่กำลังเพิ่มพูนมากขึ้นที่นี่ สำหรับคณะสงฆ์ในวัด นี่เป็นช่วงเวลาที่คุณท่านต้องตัดสินใจทำอะไรบางอย่าง เพื่อตอบสนองต่อความสนใจของศรัทธา

นี่จึงเป็นครั้งแรก ที่เริ่มมีการดำเนินการร่างแบบแปลนที่จะสร้างเสนาสนะขึ้นมาเพิ่มคือ ตัวพระอุโบสถ จนถึงปัจจุบัน อาคารหลักของวัดคือศาลา ซึ่งก่อปรไป ด้วยห้องต่างๆ หลายขนาด เรียงรายสลับซับซ้อน พื้นที่ในศาลานอกจะกันไว้ใช้เป็นที่วิหารแล้วยังมีห้องครัว(ข้างๆ กับวิหาร) ห้องเก็บเครื่องครัว ห้องรับรองอาคันตุกะของสงฆ์ ห้องหนังสือและห้องโทรศัพท์ และห้องประชุมขนาดเล็ก แต่เมื่อพระสงฆ์เพิ่มจำนวนมากขึ้นเช่นเดียวกับจำนวนของผู้มาเยือน ศาลาหลังนี้จึงดูค่อนข้างแออัดยัดเยียดเกินไป ทุกวันนี้ ห้องทำสมาธิก็มีได้มีบรรยากาศสัปปายะมากพอจะใช้ได้ในช่วงกลางวันของแทบทุกวันเลย

สังฆารามแห่งใหม่จะช่วยแบ่งเบาภาระ ทำให้ศาลาถูกใช้ให้เกิดประโยชน์ของมันเองมากที่สุด คือเป็นศูนย์กลางของประชุมชน ในขณะที่เราจะได้พระอุโบสถอันสัปปายะเหมาะแก่การบำเพ็ญเพียรภาวนาและสามารถใช้ได้ตลอดเวลาและทั้งยังจะได้ใช้เป็นเขตวิสุงคามสีมาเพื่อบรรยายธรรมด้วย เนื่องจากมีวิสุงคามสีมาเพียงไม่กี่แห่งในประเทศไทย ที่แล้วมาท่านสุเมโร ซึ่งเป็นพระอุปัชฌาย์ด้วย ต้องประกอบอุปสมบทกรรมในวัดชิตีเสถียร

เนื่องจากในท้องถิ่นนี้มีความแออัดยัดเยียดของ

บ้านเรือนมาก จึงมีการตรากฎหมายอย่างเข้มงวด ห้ามการปลูกสร้างสิ่งก่อสร้างใหม่ คณะสงฆ์ในอังกฤษจึงต้องอาศัยการเปลี่ยนแปลงสิ่งปลูกสร้างเดิม ซึ่งใช้กันมาในวัตถุประสงค์ที่ต่างไปอย่างสิ้นเชิงเพื่อให้เป็นพระอุโบสถ สิ่งนี้ไม่เป็นอุปสรรคต่อเหล่าสมณะผู้ทรงศีลซึ่งเปี่ยมด้วยคุณ และได้สร้างสรรค์สถานที่พักอันสัปปายะขึ้นมาในอังกฤษ ทั้งยังมีแนวโน้มว่าโครงการปรับปรุงสังฆารามที่นี่ จะได้รับแรงสนับสนุนจากทั้งคณะสงฆ์เองและเหล่าพุทธบริษัททั้งหลาย

ขณะเดียวกัน ท่านสุเมโรกำลังอยู่ระหว่างการเดินทางประจำปียังประเทศไทยในวันที่ ๒๑ พ.ย. เพื่อเยือนบ้านเกิดทางจิตวิญญาณของท่าน ท่านจะได้จาริกกลับไปยังวัดหนองป่าพงในจังหวัดอุบลราชธานีอีกครั้งหนึ่ง เพื่อแสดงสักการะต่ออุปัชฌาย์อาจารย์ของท่านคือหลวงพ่อบุชา ซึ่งได้มรณภาพไปแล้ว และจะได้เดินทางไปนำการปฏิบัติภาวนาของคณะสงฆ์ในวัดป่านานาชาติ ซึ่งท่านเป็นผู้ก่อตั้งขึ้นมาเมื่อ ๑๕ ปีที่แล้วด้วย

ท่านสุเมโรยังได้รับนิมนต์ให้แสดงธรรมต่อสาธารณชนทั่วไปในกรุงเทพฯ อย่างน้อยสองครั้ง(ในเดือนธันวาคมและมกราคม) ซึ่งโดยได้รับการสนับสนุนจากองค์การพุทธศาสนิกสัมพันธ์แห่งโลกหลังจากประเทศไทย ท่านยังจะเดินทางไปแสดงธรรมต่อยังประเทศมาเลเซียและอินเดีย ก่อนที่จะกลับไปให้ทันมาฆบูชาในอังกฤษ

สำหรับเหล่าศรัทธาในประเทอังกฤษ ซึ่งได้รับคุณประโยชน์อย่างใหญ่หลวงจากญาณปัญญาที่ท่านสุเมโรนำมาจากประเทศไทย ในโอกาสนี้ พวกเราขอ น้อมนมัสการท่านด้วยกตัญญูรู้คุณ

จาก Open door to Dhamma โดย David Babski
Sunday Post ๒๐-๒๖ พ.ย.๒๕๓๗

วันนี้ไม่มีป่าที่ลำปาง:

ผ้าป่าพันธุ์ไม้ เพื่อต้านขบวนการไม้เถื่อน

“ธรรมกิริติ”

การตัดไม้ทำลายป่านับว่าเป็นปัญหาสำคัญอีกประการหนึ่ง ซึ่งโยงใยมาถึงปัญหาสังคมที่นับวันจะรุนแรงขึ้นทุกขณะ แม้ว่าจะมีการออกพระราชบัญญัติยกเลิกสัมปทานป่าไม้ทั่วประเทศนับตั้งแต่เดือนมกราคม พ.ศ.๒๕๓๒ เป็นต้นมา ปัญหานี้ก็ไม่มีทีท่าจะหยุดยั้งได้ ยิ่งในบางพื้นที่ที่ห่างไกลออกไปก็ยังมี การตัดไม้กันอย่างรุนแรง ด้วยความร่วมมือของเจ้าหน้าที่รัฐในระดับท้องถิ่น

ป่าไม้ในภาคเหนือ นั้นจัดว่าเป็นผืนป่าต้นน้ำที่สำคัญ ในการหล่อเลี้ยงผู้คนเกือบครึ่งประเทศ ประกอบด้วย ไม้ที่มีค่ามหาศาล โดยเฉพาะในจังหวัดแพร่แล้ว นั้นเป็นพื้นที่ที่มีไม้สักทองอยู่มากเป็นแหล่งรายได้ของเหล่าพ่อค้านายทุนตลอดมา และเป็นเหตุให้ ไม้สักในผืนป่าแห่งนี้ แทบหมดไป ต้องมีการแสวงหาพื้นที่ใหม่ที่อุดมไปด้วยไม้สักทองมากพอ เพื่อมาดำเนินการทำไม้ต่อไป

พื้นที่ป่าไม้ของจังหวัดลำปางก็เป็นแหล่งหมายปองที่สำคัญอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งอำนวยความสะดวกให้กับเหล่าพ่อค้านายทุน แต่เป็นที่น่าแปลกใจว่าไม่มีการจับกุมดำเนินคดีต่อพ่อค้าไม้เหล่านี้ ตรงกันข้าม เรามักได้ยินข่าวการจับกุมชาวบ้านที่รับจ้างเข้าไปตัดไม้ให้กับเหล่าพ่อค้าอยู่เนืองๆและแม้ว่าในบางพื้นที่จะมีชาวบ้านออกมาต่อสู้คัดค้านการทำไม้เจ้าหน้าที่ก็ยังไม่เพิกเฉยไม่ดำเนินการใดๆซ้ำร้ายไปกว่านั้น บางครั้งผู้นำหมู่บ้านที่ขัดขวางการทำ

ไม้อิทธิพลนี้ ก็กลับถูกพ่อค้านายทุนยิงตาย และไม่สามารถเอาผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้

ป่าแม่เมะ และ **ป่าแม่ยว** เป็นผืนป่าที่อยู่ทางทิศเหนือของบ้านโฮ หมู่ที่ ๓ ต.ปงคอน อ. แจ้ห่ม จังหวัดลำปาง เป็นป่าที่กั้นระหว่างเขตอำเภอแจ้ห่มกับเขตอำเภองาวจังหวัดลำปาง จัดได้ว่าเป็นผืนป่าที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยไม้มีค่าพันธุ์ ไม้หายากเป็นป่าต้นน้ำที่สำคัญของลำน้ำแม่เมะและลำน้ำแม่ยวอีกด้วยปัจจุบันป่าสองผืนนี้ได้ถูกกลุ่มพ่อค้านายทุนจากจังหวัดแพร่เข้าไปดำเนินการตัดไม้ ไม่ว่าต้นเล็กต้นใหญ่โดยเฉพาะไม้

ในระหว่างพิธีทอดผ้าป่าพันธุ์ไม้

สักทองซึ่งเป็นที่หมายปองของพ่อค้าเหล่านั้นถึงกับเอาเลื่อยจักรวงเคืองเข้าไปตั้งในกลางป่าถึง ๑ เครื่องด้วยกัน และช้างสำหรับลากซุงถึง ๑๑ เชือก โดยได้รับความร่วมมือจากเจ้าหน้าที่ของรัฐ ซึ่งคอยอำนวยความสะดวกในการขนย้ายไม้ออกจากป่า (ในอัตราค่าสินบน

๑๕๐,๐๐๐ บาทต่อเดือนที่ต้องจ่ายให้กับเจ้าหน้าที่หน่วยรักษาป่าไม้แม่ตาและเจ้าหน้าที่ตำรวจอำเภอแจ้ห่ม) ทุกๆ คืนจะมีการขนไม้ออกจากป่าด้วยรถกระบะถึง ๑ คัน โดยลำเลียงจากป่าแม่เมะผ่านบ้านโฮ หมู่ ๓ และบ้านแม่ตาหลวง หมู่ ๑ ต.ปงคอน ออกสู่ตัวอำเภอแจ้ห่มเข้าสู่เมืองอย่างสะดวกสบาย ซึ่งไม่รู้เหมือนกันว่าเจ้าหน้าที่ไปกินเหล้า หรือนอนหลับอยู่ที่ไหน

การตัดไม้ในบริเวณป่าแม่เมะและป่าแม่ยว นั้น

หาใช่เป็นการกระทำโดยชาวบ้านที่อยู่บริเวณนั้นไม่ หากแต่เป็นพ่อค้านายทุนจากจังหวัดแพร่ ที่เข้ามาจ้างวานให้นายหน้าค้าไม้บ้านโฮ้เข้าไปดำเนินการ และว่าจ้างชาวบ้านเวียงใจ หมู่ที่ ๔ ให้เข้าไปตัดไม้และเลื้อยออกมาในลักษณะของไม้แปรรูป ซึ่งผู้ใหญ่บ้านเวียงใจ หมู่ที่ ๔ จะคอยเก็บค่าหัวไม้ในอัตราเล่มละ ๕-๒๐ บาท แล้วแต่ชนิดของไม้แปรรูปนั้นๆ เสร็จแล้วจะนำมากองรวมกันไว้ ณ จุดใดจุดหนึ่งเพื่อรอให้รถของพ่อค้าจากในเมืองลำปางมารับซื้อถึงในป่าอีกต่อหนึ่ง ซึ่งพ่อค้ากลุ่มนี้หาใช่ใครไม่ นอกจากอดีตนักการเมือง และนักการเมืองคนสำคัญที่เป็นคลังให้กับพรรคทนายตะวันอยู่ในเวลานี้

ทุกวันนี้การตัดไม้ในผืนป่าแห่งนี้ยังคงดำเนินต่อไป

ครอบครัวอย่างไม่คาดฝัน ตัวเขาต้องถูกยิงตายขณะที่ขับรถโดยสารออกจากอำเภอเมืองลำปาง ซึ่งอยู่ในเขตควบคุมของสถานีตำรวจตำบลทุ่งฝาย เมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๓๗ ที่ผ่านมา แต่เรื่องกลับเงียบหายไป อีกทั้งยังไม่สามารถสาวหาตัวผู้บงการได้ มีหน้าซ้ำคนร้ายที่จับได้ก็ถูกปล่อยไปอย่างไม่มีข้อหาใดๆ ทั้งสิ้น จนชาวบ้านโฮ้ไม่กล้าที่จะออกมาต่อต้านขัดขวางการตัดไม้ของพ่อค้าอีกต่อไปแต่ละคนได้แต่เฝ้ามองอย่างหมดความหวัง และเสียขายป่าไม้ที่ต้องถูกทำลายไปอย่างรวดเร็ว ด้วยน้ำมือของพ่อค้านายทุนที่เข้ามามีอิทธิพลในท้องถิ่น

ทุกวันนี้ พ่อตกเย็นชาวบ้านก็จะเห็นรถกระบะสีขาววิ่งจากในเมืองออกมารับไม้ในป่าแม่เมะ และป่า

“งานผ่าป่าครั้งนี้ นับว่าเป็นกิจกรรมครั้งแรกสำหรับหมู่บ้าน นับตั้งแต่พวกเขาต้องประสบกับปัญหาซึ่งมีการใช้อิทธิพลข่มขู่มาก จนกระทั่งไม่มีใครกล้าลุกขึ้นมาต่อต้าน ไม่มีใครกล้าจะไปร้องเรียนกับผู้มีอำนาจที่ไหน แม้กระทั่งหน่วยรักษาป่าไม้แม่ดำ ตำรวจนายอำเภอแจ้ห่ม หรือผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางก็วางเฉย เชือกสุดท้ายก็คือการจัดผ่าป่าพันธุ์ไม้ และปลูกป่าขึ้น แม้ว่าจะไม่สามารถเข้าไปต่อต้านขัดขวางการทำไม้อย่างต่อเนื่องนี้ได้ อย่างน้อยก็นับเป็นก้าวแรกที่จะปลุกมโนสำนึกคนในหมู่บ้าน”

อย่างรุนแรง และต่อเนื่อง ลำพังชาวบ้านเองก็ไม่สามารถจะเข้าไปต่อต้านขัดขวางได้ เมื่อเดือนเมษายน ๒๕๓๗ ที่ผ่านมามีชาวบ้านโฮ้คนหนึ่งชื่อ **นายบุญโยง มียันต์** เห็นความอ่อนแอของผู้ใหญ่บ้าน ท่านนั้น ได้นำชาวบ้านโฮ้ส่วนหนึ่งซึ่งเห็นพ้องต้องกันที่จะรักษาป่าผืนนี้ไว้ เข้าประท้วงขับไล่ผู้ใหญ่บ้านโฮ้ออกจากตำแหน่ง แต่ก็ไร้ผลด้วยอำนาจของนายอำเภอแจ้ห่มที่เข้ามาระงับเหตุการณ์ครั้งนั้น โดยไม่ฟังเสียงของชาวบ้านแต่อย่างใด เหตุการณ์ครั้งนั้น ได้ส่งผลมาถึงตัวนายบุญโยง และ

แม่ยวกเป็นประจำทุกวัน จนสร้างความรำคาญให้กับชาวบ้านเป็นอย่างมาก อีกทั้งยังมีการตัดเส้นทางใหม่จากบ้านโฮ้เข้าไปในป่าแม่เมะ แม่ยวก ให้กว้างขึ้นตลอดจนสร้างสะพานคอนกรีตอย่างคิที่ใช้เป็นเส้นทางในการลำเลียงไม้อย่างง่ายดายด้วย

เพื่อเป็นการพยายามหยุดยั้งการค้าไม้อิทธิพลดังกล่าวทาง**พระอธิการโพธิ์อาจ อุดตหนฺโต** เจ้าอาวาสวัดม่อนอุจาสีล อ.เมือง จ.ลำปาง จึงได้ออกไปพบปะชักชวนชาวบ้าน และข้าราชการอำเภอแจ้ห่มจัดพิธีทอดผ้าป่า

สะพานคอนกรีตที่ใช้เป็นเส้นทางลำเลียงไม้จากป่าสมบูรณ์

พันธุ์ไม้และกิจกรรมการปลูกป่าขึ้นที่ป่าสาธณะบ้านไฮ หมู่ ๓ ต.ปงคอน อ.แจ้ห่ม บนพื้นที่ ๓๐ ไร่ ในวันที่ ๒๕ สิงหาคม ๓๗ ที่ผ่านมา โดยในภาคเช้า ชาวบ้านและข้าราชการอำเภอแจ้ห่มได้ร่วมกันตักบาตรข้าวสารอาหารแห้ง โดยมีพระภิกษุสงฆ์ตลอดจนสามเณรมาร่วมงานถึง ๖๐ รูป จากนั้นได้ทำบุญอุทิศส่วนกุศลให้กับนายบุญโย มียันต์ ณ วัดบ้านไฮ สร้างแล้วเคลื่อนย้ายพันธุ์ไม้ต่างๆ ไปร่วมกันที่ป่าชุมชน ซึ่งตั้งอยู่ไปทางทิศเหนือของหมู่บ้านประมาณ ๘๐๐ เมตร พอได้กำหนดการเวลาทอดผ้า ๑๐.๓๐น. ชาวบ้านก็ร่วมกันถวายเป็นกุศลผ้าป่า พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์ และตามกำหนดการเดิมจะมีการบรรยายเรื่อง **“คุณประโยชน์ของป่ากับการสร้างความสามัคคีในชุมชน”** แต่น่าเสียดายเนื่องเพราะกิจกรรมครั้งแรกนี้ราชการเข้ามามีบทบาทมากเกินไป จนทำให้มีการยกเลิกการบรรยายไป พอภาคบ่ายชาวบ้านและข้าราชการ

ราชการอำเภอแจ้ห่มร่วมกันปลูกป่า สร้างแล้วต่างแยกย้ายกันกลับไป

งานนี้นับว่าเป็นกิจกรรมครั้งแรกสำหรับหมู่บ้านนับตั้งแต่พวกเขาต้องประสบกับปัญหาซึ่งมีการใช้สิทธิพลข่มขู่มาจนกระทั่งไม่มีใครกล้าลุกขึ้นมาต่อต้าน ไม่มีใครกล้าจะไปร้องเรียนกับผู้ที่มีอำนาจที่ไหน แม้กระทั่งหน่วยรักษาป่าไม้แม่ตำ ตำรวจ นายอำเภอแจ้ห่ม หรือผู้ว่าราชการจังหวัดลำปางก็วางเฉย เอื่อยสุดท้ายก็คือการจัดผ้าป่าพันธุ์ไม้และปลูกป่าขึ้น แม้ว่าจะไม่สามารถเข้าไปต่อต้านขัดขวางการทำงานได้อย่างต่อเนื่องนี้ได้ อย่างน้อยก็นับเป็นก้าวแรกที่จะปลุกมโนสำนึกให้คนในหมู่บ้านได้เกิดความรู้สึกว่าตนเองมิได้อยู่โดดเดี่ยว และเกิดความรักหวงแหนทรัพยากรที่มีอยู่ในชุมชนของตนเองได้ไม่มากนักน้อย

อบรมพระราชกฤษฎีกาจังหวัดสุราษฎร์ธานี

พระอมร มหาปัญญา

ระหว่างวันที่ ๒๔-๒๘ สิงหาคม ๒๖๓๗ ผู้เขียนได้เข้ารับการอบรมพระราชกฤษฎีกา จังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งจัดขึ้นโดยเจ้าคณะจังหวัดสุราษฎร์ธานี ณ วัดพุนพินใต้ อ.พุนพิน จ.สุราษฎร์ธานี ซึ่งจัดมาทุกปีเป็นเวลานานแล้ว ผู้เขียนเห็นว่าเป็นโครงการที่ดี และไม่เคยเห็นที่ไหนทำมาก่อน

โครงการนี้มีเป้าหมายถวายความรู้แด่พระภิกษุราชกฤษฎีกา ที่มาจำพรรษาในวัดในจังหวัดสุราษฎร์ธานีทั้งหมด ซึ่งปีนี้มีประมาณ ๑๐๔ รูป ใช้เวลา ๕ วัน โดยมุ่งให้พระราชกฤษฎีกา (หมายถึงกลุ่มข้าราชการ พนักงานรัฐวิสาหกิจ

อาคารหอประชุมไปด้วยหินอ่อนทั้งหลัง ส่วนของขบขันก็ได้รับจากศรัทธาชาวบ้านในละแวกนั้นอย่างเหลือล้น โดยรับเป็นเจ้าภาพถวายภัตตาหารทั้งห้าวันอย่างไม่มีบกพร่อง ด้านที่พักพระร้อยกว่ารูปก็ใช้กุฏิ โรงธรรม โบสถ์ และโรงเรียน (แต่ก็สะอาดดีและมีพระมุงให้อย่างเรียบร้อย)

ในด้านวิชาการนั้น พระมหาประจวบ ปัญญาธิโป ได้รับเป็นผู้ดำเนินรายการ เริ่มด้วยพิธีเปิด โดยเจ้าคณะจังหวัดสุราษฎร์ธานี ท่านได้กล่าวเปิดและได้ให้ข้อคิดแก่ผู้เข้ารับการอบรม มีใจความที่ประทับใจผู้เขียนตอน

“เมื่อใครเข้าถึงศาสนาแห่งตนแล้ว ย่อมเห็นตรงว่า ในโลกนี้มีเพียงศาสนาเดียว คือ ศาสนาแห่งไควลีย์ หมายถึง สิ่งทั้งหลายทั้งปวงมีความหมุนเวียน เปลี่ยนแปลง เกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับไป”

และพนักงานธนาคารที่ลาอุปสมบทระหว่างพรรษา) มีความรู้ความเข้าใจ หลักของพระศาสนาอย่างแท้จริง สามารถนำไปปฏิบัติและเผยแผ่แก่สังคมฆราวาสได้ หลังจากศึกษาหาผลไปแล้ว โดยประกอบด้วยการบรรยายของพระเถระ การอภิปรายของพระราชกฤษฎีกา และการมุ่งปฏิบัติจริง หลักสูตรที่สำคัญๆ ได้แก่ พุทธประวัติ วินัยสงฆ์ ระเบียบการคณะสงฆ์ ความสำคัญของพระราชกฤษฎีกา ธรรมประยุกต์ และจิตตภาวนา

การดำเนินการจัดอบรมได้ดำเนินไปอย่างสมภาค ภูมิที่เดียวเริ่มด้วยการเข้ารายงานตัวอย่างพร้อมเพรียงของพระราชกฤษฎีกาในเช้าวันที่ ๒๔ สิงหาคม (บางคณะได้เดินทางล่วงหน้ามาก่อนแล้วตั้งแต่วันที่ ๒๓ เช่นที่มาจากเกาะสมุย และเกาะพะงัน เป็นต้น) มีการแจกเอกสารมากพอควรทีเดียว ในด้านสถานที่จัดอบรมคือ วัดพุนพินใต้ พระครูโกวิทนวกการได้จัดเตรียมอย่างพร้อมพร้อมในทุกปี

หนึ่งว่า ในอนาคตข้างหน้า โลกนี้อาจมีเพียงศาสนาเดียว ซึ่งหมายถึงว่าทุกศาสนาจะต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวจึงจะสร้างสันติสุขขึ้นมาแก่โลกได้ พระเดชพระคุณท่านอาจารย์พุทธทาสเองก็ได้ให้ความเห็นไว้ในหนังสือ “ไควลีย์ธรรม” ว่า เมื่อใครเข้าถึงศาสนาแห่งตนแล้ว ย่อมเห็นตรงว่า ในโลกนี้มีเพียงศาสนาเดียว คือ ศาสนาแห่งไควลีย์ หมายถึงสิ่งทั้งหลายทั้งปวงมีความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลง เกิดขึ้น ตั้งอยู่และดับ ไป ผู้เขียนเองก็มีความเห็นสอดคล้องกัน คือคนในปัจจุบันเริ่มค้นหาความจริงของศาสนธรรมกันมากขึ้น ย่อมเป็นไปได้ที่จะทำให้ศาสนิกของแต่ละศาสนาจะมองเห็นเช่นเดียวกับท่านพุทธทาส หรือว่าตามความเห็นของท่านเจ้าคณะจังหวัดสุราษฎร์ธานี โดยเมื่อสังคมเริ่มมีความบอบช้ำกันมากขึ้น ทุกศาสนาก็ต้องหันมาร่วมมือกันเป็นองค์กรหนึ่งเดียว เพื่อสร้างความสงบสุขแก่ชาวโลก เช่นเดียวกับที่ธนาคารต่างๆ ทำ

ระบบออนไลน์เพื่อเชื่อมโยงให้ความสะดวกแก่ผู้ใช้บริการอยู่ในขณะนี้

การอบรมดำเนินไปตามตารางตลอด ๕ วัน โดย พระผู้เข้าอบรมต้องตื่นนอนเวลา ๐๔.๓๐ น. ปฏิบัติภาวนา และทำวัตรเช้าจนถึง ๐๖.๓๐ น. เข้าอบรมภาคเช้า ๐๘.๓๐-๑๑.๐๐ น. ภาคบ่าย เวลา ๑๓.๐๐-๑๖.๐๐ น. และภาคกลางคืนเป็นการทำวัตรเย็นระหว่าง ๑๙.๐๐-๒๐.๐๐ น. วิทยากรได้รับความอนุเคราะห์จากทั้งท่าน เจ้าคณะจังหวัดสุราษฎร์ธานี รองเจ้าคณะจังหวัด

สุราษฎร์ธานี พระอาจารย์วิรัตน์ และพระมหาดำรงธรรม จากสวนโมกขพลาราม เลขฯ เจ้าคณะจังหวัดสุราษฎร์ธานี และพระครูโกวิทนวการ

ตลอดเวลา ๕ วัน ผู้เขียนได้รับความรู้ในหลักของพระพุทธศาสนา ได้ข้อคิดในการปฏิบัติราชการ และการดำเนินชีวิตแบบทั้งของบรรพชิตและฆราวาส เป็นอย่างมาก นับเป็นโครงการที่ดี สมควรที่จะได้รับการขยายวงให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

ย้อนรอยภูมิปัญญา นักอภิปรัชญา สมัตร บุราวัต

พุทธปรัชญา

มองพุทธศาสนาด้วยทรรศนะทางวิทยาศาสตร์
ความหนา ๓๐๔ หน้า ราคา ๑๒๕ บาท

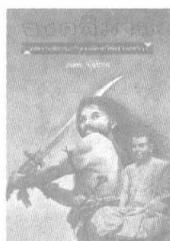
ปริชาญาณของลัทธิถดถะ

อธิบายเนื้อหาที่พุทธศาสนิกพึงศึกษาอย่างทั่วถ้วน
ความหนา ๔๔๐ หน้า ราคา ๑๘๕ บาท

ปัญญา

จุดกำเนิดและกระบวนการพัฒนาทางปัญญา
ของมนุษยชาติ
ความหนา ๔๑๖ หน้า ราคา ๑๘๐ บาท

องคฺลิมาล

นวนิยายอิงหลักธรรมสะท้อนความคิดราชบัณฑิตสาขา
อภิปรัชญา
ความหนา ๑๔๔ หน้า ราคา ๗๐ บาท

โปรดส่งจ่ายในนาม คุณสุวรรณ โชคประจักษ์ชัด (ป.ณ.ลาดพร้าว) เลขที่ ๕๒/๕๑ หมู่บ้านเลิศจุบด ๓ โชคชัย ๔ ถนนลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐ โทรศัพท์ / โทรสาร ๕๓๙๔๒๖๗ ค่าจัดส่งฟรี

พระธรรมปิฎก(ประยุทธ์ ปยุตฺโต)

กับรางวัลสันติภาพโลก

ท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) สดมภ์หลักทางภูมิปัญญาท่านสำคัญของไทย และเป็นผู้ที่ได้รับคัดเลือกให้รับรางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพจากองค์การยูเนสโก ได้เริ่มเข้าสู่ร่มกาสาวพัสตร์เมื่ออายุได้ ๑๓ ขวบ แต่ทั้งนี้มิได้เป็นเพราะศรัทธาปสาทะในพระศาสนาของท่านเอง หากเป็นเพราะอาการป่วยไข้เรื้อรัง บิดามารดาของท่านก็หวังเช่นเดียวกับคนไทยทั่วไปจำนวนมากว่า บุญที่ได้รับจากการบวช จะช่วยให้ลูกหายหายจากอาการป่วยไข้ แต่จากนั้นมาท่านก็ได้ดำรงอยู่ในสมณเพศ จนกลายเป็นพระภิกษุผู้มีผลงานทางวิชาการที่มีชื่อเสียงของไทย

พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต)

นอกจากการรณงานานพินธิ์อธิบายหลักธรรมของพุทธศาสนาที่เกี่ยวข้องกับสังคมสมัยใหม่จำนวนมากแล้ว หนึ่งร้อยเล่มแล้วท่านเจ้าคุณประยุทธ์ยังเป็นที่รู้จักกันอีกในฐานะที่ปรึกษาของคณะกรรมการดูแลการจัดสร้างโปรแกรมเพื่อบรรจุพระไตรปิฎกและอรรถกถาจำนวนรวม ๑๓๐ เล่ม โดยสามารถทำการค้นหาและสืบค้นได้ผ่านทางเครื่องคอมพิวเตอร์ โครงการนี้จัดทำโดยมหาวิทยาลัยมหิดล

เมื่อเร็วๆ นี้ ท่านเริ่มเป็นที่รู้จักในระดับนานาชาติยิ่งขึ้น เมื่อทางองค์การยูเนสโกได้ถวายรางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพประจำปี ๒๕๓๗ สำหรับงานที่ท่านได้ทำมาอย่างต่อเนื่อง โดยการให้หลักธรรมเพื่อ “สร้างเกราะรักษาสันติภาพไว้ในใจของมนุษย์”

ท่านได้มอบเงินรางวัลจำนวน ๑.๕ ล้านบาท ให้กับกระทรวงศึกษาธิการเพื่อใช้ในการปรับปรุงการศึกษาของคณะสงฆ์ต่อไป

การที่ท่านเน้นถึงกระบวนการที่เป็นวิทยาศาสตร์ และเป็นเหตุเป็นผลของวิถีชีวิตตามหลักพุทธศาสนา ได้ทำให้ปรัชญาอันเก่าแก่นี้เข้ามามีส่วนสัมพันธ์อย่างใกล้ชิด กับชีวิตในสมัยใหม่ ไม่ว่าจะเป็นในด้านสิ่งแวดล้อม วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี การศึกษา เศรษฐกิจ ประชาธิปไตย และความร่วมมือระหว่างประเทศ

“ในการสอน อาตมาพยายามจะประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อเป็นแนวทางในการมองชีวิตและสังคมสมัยใหม่ และสิ่งแวดล้อม” พระคุณเจ้าให้สัมภาษณ์ขณะพำนักอยู่ในสำนักสงฆ์

สายใจธรรม บนเนินเขาแดงยางอันมีทัศนียภาพสวยงามในจังหวัดฉะเชิงเทรา

ปัญหาสุขภาพที่เบียดเบียนท่านมาแต่เยาว์ก็ยังคงตามมากลุ่มพระคุณเจ้าผู้เปี่ยมด้วยเมตตาธรรมอย่างน่านับถือท่านนี้ ปัจจุบันท่านต้องฉีดยาเพื่อคุมระดับเลือดที่ไหลเข้าสู่ส่วนก้านสมอง สุขภาพที่อ่อนแอ เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ท่านเลือกพำนัก ณ สำนักสงฆ์บนเขา มากกว่าจะมาที่สำนักสงฆ์ญาณเวศกวณ ด้านหลังของพุทธมณฑล ซึ่งท่านมีส่วนร่วมก่อตั้งขึ้นมา

แม้กระนั้นท่วงท่าของท่านยังคงดูสงบมั่นคงตลอดเวลา นับว่าเหมาะสมอย่างยิ่งกับการที่ท่านได้รับคัดเลือกให้รับรางวัลระดับนานาชาติในครั้งนี้

ในทำนองขัดสนมธิภายในสวนอันร่มรื่น ท่านกล่าวด้วยน้ำเสียงมั่นคงและเยือกเย็นว่า

“ทุกวันนี้ประเทศไทยกำลังเดินตามอย่างประเทศตะวันตกในด้านต่างๆ ที่สำคัญ พวกนั้นเขาพยายามแข่งขันกับธรรมชาติด้วยเทคโนโลยี และเราก็เลียน

แบบเขา ในตะวันตกการแสวงหาด้านวัตถุเป็นคำตอบของความสุข ในเมืองไทยเองก็กำลังเป็นเช่นนั้นด้วย” ท่านตั้งข้อสังเกต

ท่านบอกว่าพวกเรามีส่วนสำคัญที่ทำให้สังคมของเราขาดศักยภาพในการมองปัญหาอย่างพิเคราะห์พิจารณา

“เด็กนักเรียนทำได้แค่การลอกเลียนแบบ พวกเขาไม่สามารถมองปัญหาได้อย่างลึกซึ้ง อย่างการทำวิจัยวัฒนธรรมตะวันตกจะสอนให้เราทั้งปัจจัยที่ดีและเลวเข้ามาร่วมพิจารณา จากนั้นจะตัดสินเลือกเอาเฉพาะส่วนที่เป็นประโยชน์กับมนุษย์เท่านั้นไว้”

ความสุขจึงกลายเป็นสิ่งที่เราต้องวิ่งไล่ให้ทันเสมอๆ และ“เรามักจะสูญเสียอิสรภาพไปในระหว่างการแข่งขันนั้น”

“เราพยายามครอบครองวัตถุให้ได้มากด้วยการเบียดเบียนทรัพยากรธรรมชาติต่างๆ ในที่สุดความเสื่อมโทรมทางธรรมชาติจะทำให้มนุษย์ประสบกับหายนะ”

ท่านกล่าวว่า พวกเราเข้าใจความหมายของความสุขกันไม่ถูกต้อง “ความสุขไม่ควรจะเป็นการได้มาซึ่งวัตถุสิ่งของ เราไม่ควรไปยึดติดกับวัตถุ ความสุขน่าจะมาจากการให้”

เพื่อจะแก้ไขความเข้าใจที่ไม่ถูกต้องเกี่ยวกับความสุข ท่านผู้ได้รับรางวัลทางสันติภาพแนะนำว่า เราจะต้องเปลี่ยนท่าทีต่อสถานการณ์ต่างๆ จากที่มีแต่ความเห็นแก่ตัวกลายเป็นการเห็นแก่ตัวน้อยลง ตัวอย่างเช่น เราไม่ควรถามว่าเราจะได้อะไร แต่ควรถามว่า “เราจะสามารถช่วยเหลืออะไรได้บ้าง”

“วิธีคิดแบบนี้จะทำให้โลกมีความสงบสุขมากยิ่งขึ้น” ท่านกล่าว

แต่ไม่เพียงฆราวาสเท่านั้นที่มีความอยากแสวงหาด้านวัตถุ พระคุณเจ้าผู้ทรงคุณก็ยังเป็นเหยื่อในข่ายของวัตถุนิยม พุทธพาณิชย์ได้เป็นที่ยอมรับมากขึ้นราวกับเป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตในสมัยใหม่ของคนไทย ท่าน

ประยุทธ์กล่าวว่า เหตุผลหนึ่งที่ทำให้พระภิกษุหลงไป ในทิศทางที่ไม่ถูกต้องคือ การขาดระบบการศึกษาของสงฆ์ที่เข้มแข็ง แต่ท่านเองไม่เห็นด้วยว่าพระจะต้องได้รับการศึกษาจนถึงระดับนั้นระดับนี้แล้วจึงค่อยเข้ารับการอุปสมบท

“พระไม่ได้มีหน้าที่โฆษณาชวนเชื่อให้กับพระศาสนา การบวชเข้ามาเป็นพระภิกษุเป็นไปเพื่อแสวงหาความรู้ ไม่ใช่แค่เข้ามาสืบทอดภพาลัทธิที่ดีของพระศาสนา พวกเขายังเชื่อกันอยู่แบบเดิมๆ ว่า เมื่อบวชเป็นพระแล้ว ก็จะกลายเป็นผู้ที่มิมีปัญญามากกว่าโดยทันทีไปเหมาเอาว่าการบวชเป็นการได้รับการศึกษาแล้ว”

แต่การที่พระสงฆ์ยังคงหลงกับวัตถุนิยมไม่ได้เกิดจากปัญหาทางการศึกษาอย่างเดียวเท่านั้น ปัจจัยอีกประการหนึ่งที่ทำให้เกิดความเข้าใจที่สับสนนี้ก็คือความสัมพันธ์ที่เปลี่ยนแปลงไประหว่างพระสงฆ์กับฆราวาส

“ในอดีต พุทธศาสนิกชนมีความเลื่อมใสและศรัทธาในวัดวาอารามและพระสงฆ์องค์เจ้า พวกเขาไปวัดเพื่อตักบาตรทำบุญ และให้ทานเพื่อหวังผลสำเร็จในเบื้องหน้า พระภิกษุสงฆ์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยความสนับสนุนจากชุมชน เช่นเดียวกับ ชุมชนก็จำเป็นต้องมีวัด ฆราวาสจะเอารูปแบบการดำเนินชีวิตของพระสงฆ์เป็นเยี่ยงอย่างของชีวิตอันประเสริฐและเมื่อเกิดมีความขัดแย้งขึ้น พวกเขาก็มักจะมอบอำนาจให้พระเป็นผู้ตัดสินความทั้งหมดล้วนเคยเป็นระบบที่เปี่ยมด้วยความเคารพซึ่งกันและกัน”

แต่บัดนี้ ความสัมพันธ์แบบนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป คนที่ศรัทธาไม่ได้มองว่าพระสงฆ์เป็นตัวอย่างการดำเนินชีวิตที่ประเสริฐอีกต่อไป พวกเขาไปวัดเพื่อหวังลาภผล

“เดี๋ยวนี้คนไปวัดเพื่อหวังโชคลาภต่างๆ ให้กับตัวเอง พระอาจจะให้วัตถุสิ่งของที่กระตุ้นความโลภเพื่อแลกกับเงินหรือวัตถุสิ่งของต่างๆ จากพวกเขาผู้ที่มาวัดเอง

“ทุกวันนี้ประเทศไทยกำลังเดินตามอย่างประเทศตะวันตกในด้านต่างๆ ที่สำคัญ พวกนั้นเขาพยายามแข่งขันกับธรรมชาติด้วยเทคโนโลยี เราก็เลียนแบบเขา ในตะวันตก การแสวงหาด้านวัตถุเป็นคำตอบของความสุข ในเมืองไทยเองก็กำลังเป็นเช่นนั้นด้วย”

“พระไม่ได้มีหน้าที่โฆษณาชวนเชื่อให้กับพระศาสนา การบวชเข้ามาเป็นพระภิกษุเป็นไปเพื่อแสวงหาความรู้ ไม่ใช่แค่เข้ามาสืบทอดภาพลักษณ์ที่ดีของพระศาสนา พวกเรายังเชื่อกันอยู่แบบเดิมๆ ว่าเมื่อบวชเป็นพระแล้ว ก็จะกลายเป็นผู้ที่มีภูมิปัญญาสูงกว่าโดยทันที ไปเหมาเอาว่าการบวชเป็นการได้รับการศึกษาแล้ว”

ก็ไม่สนใจหรอกว่าพระคุณเจ้าจะมีศิลาจารวัตรอย่างไร”

การที่คนเริ่มไม่ใส่ใจต่อความประพฤติของพระสงฆ์ จึงเป็นเหตุให้มีคนฉวยโอกาสอาศัยผ้าเหลืองบังหน้าหาประโยชน์ พระที่สามารถให้ลาภผลตามที่ศรัทธาร้องขอก็จะได้รับความสนับสนุน และพระคุณเจ้าเหล่านี้เองที่สามารถขยายอิทธิพลมากยิ่งขึ้นจากการสะสมบัตติพื้นฐาน

ในขณะเดียวกัน พระคุณเจ้าที่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยอย่างเคร่งครัดและงดงามควรแก่สมณสาธูปแบบจะไม่ได้ได้รับความสนับสนุนจากสังคมเลย พวกท่านจะไม่มีสิทธิมีเสียงใดๆ ด้วย

“ยิ่งพวกนักการเมืองที่เข้าหาพระประเภทนี้เข้ามาส่งเสริมพฤติกรรมที่เสื่อมทรามเช่นนี้ สังคมเราจึงตกต่ำลงไปเรื่อยๆ” พระคุณเจ้ากล่าวเพิ่มเติม

สิ่งที่เหลือให้พวกเราเห็นจึงเป็นแค่โครงของศาสนาที่ปราศจากเนื้อแท้ข้างใน

“หลายอย่างที่เกี่ยวกับพุทธศาสนา อย่างเช่นการบวชพระหรือสามเณร จึงกลายเป็นเรื่องของพิธีกรรมที่หลายๆ ครั้งล้วนแล้วแต่สร้างความสับสนเปลือง” ท่านกล่าวพร้อมกับยกตัวของพ่อแม่ที่มักทำสุรากันอย่างสนุกสนานในระหว่างงานบวช

พระคุณท่านเห็นว่า “สิ่งที่เราต้องทำเพื่อจะรักษาสถานภาพเดิมของพระศาสนาเอาไว้ก็คือ เราต้องถามว่าทำอะไรเราจะสามารถพุงให้ศาสนาอย่างที่เป็นอย่างดำรงอยู่ต่อไปได้” พระคุณเจ้าเชื่อว่าชาวที่เกี่ยวกับการแก้ไขรัฐธรรมนูญ เพื่อระบุให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ อาจเป็นเรื่องจำเป็นอยู่บ้างเพื่อจะได้มีการปรับปรุงให้ดีขึ้น

“ถ้าหากเรามีการดำเนินการอย่างถูกต้อง กฎหมายส่วนที่ระบุให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ อาจจะกลายเป็นอุดมการณ์ร่วมกันของคนไทย สิ่งที่เราขาดอยู่ตอนนี้คือสิ่งที่จะหล่อหลอมจิตใจของคนไทยเข้าด้วยกัน”

ท่านชี้ว่าแม้ว่าตะวันตกจะเคยทำสิ่งที่ผิดพลาดมา

มาก แต่ข้อดีคือพวกเขามีวิสัยทัศน์หรือมีวัตถุประสงค์อย่างใดอย่างหนึ่งร่วมกันในการค้นหาสัจธรรมอันสูงสุด ท่านเชื่อว่าการที่ประเทศญี่ปุ่น ซึ่งต้องสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไปภายหลังสงคราม และสามารถฟื้นตัวขึ้นมาประสบความสำเร็จได้ ก็เป็นเพราะความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน นั่นคือความปรารถนาร่วมกันอย่างแรงกล้าที่จะเป็นเจ้าโลก

“แต่เราไม่ควรมุ่งหวังให้เกิดอุดมการณ์ที่ไปไกลขนาดนั้น ความรักชาติตนเองอย่างสุดโต่งอาจจะก่อเพทภัยให้กับประเทศอื่นได้ แต่การมีวิสัยทัศน์เป็นเรื่องจำเป็นเพื่อที่จะเขียนฐานะของเราให้สูงขึ้น ด้วยการเป็นผู้นำไม่ใช่ผู้ตาม”

อย่างไรก็ดีท่านเน้นว่าการประกาศให้พุทธศาสนาเป็นศาสนาประจำชาติ จะต้องไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อชาวไทยผู้นับถือศาสนาอื่นๆ

“พุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งความเมตตา แม้ว่าจะมีการประกาศให้เป็นศาสนาประจำชาติก็ไม่ควรจะสร้างให้เกิดผลกระทบต่อนักศาสนิกชนของศาสนาอื่นๆ เราควรที่จะยังสามารถรักษาความปรองดองระหว่างศาสนาเอาไว้ให้ได้”

แต่ท่านเสนอว่าก่อนที่จะมีการเปลี่ยนแปลงกฎหมายเพื่อเพิ่มอำนาจให้กับผู้นำทางศาสนาหนึ่งให้อยู่เหนือศาสนาอื่น เราชาวพุทธจำเป็นต้องเปลี่ยนทัศนคติของตนเองเสียก่อน

“พุทธศาสนาไม่ได้มีจุดหมายปลายทางอยู่ในตัวเอง ทั้งไม่ได้เป็นศาสนาที่มุ่งประโยชน์แก่คนเพียงคนเดียว แต่พุทธศาสนาเป็นไปเพื่อสันติภาพของโลก และเพื่อจะสร้างสิ่งนี้ขึ้นมา เราแต่ละคนจะต้องเริ่มจากความพยายามมองเข้าหาภายในของตัวเราเองและมุ่งที่การเปลี่ยนแปลงภายในของตนเองก่อนเป็นสำคัญ”

ถอดความจาก “Venerable Crusader for Peace” โดย Sapana Sakya และ Smith Sutibut บางกอกโพสต์ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๓๗

ชิป : หายนภัยจากอุตสาหกรรม

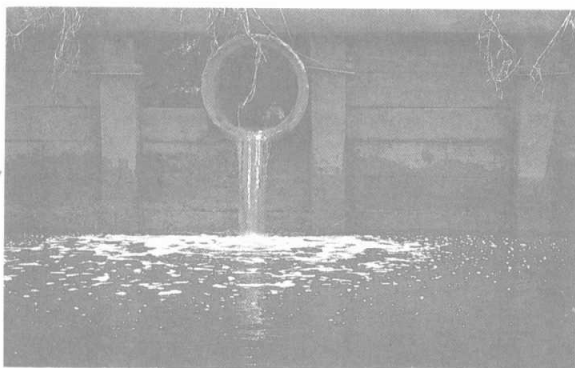
ธรรมา บัวคำศรี

เหตุการณ์ที่คนงานหลายคน ในนิคมอุตสาหกรรมจ.ลำพูนเสียชีวิตไปอย่างกะทันหันขณะที่ยังอยู่ในวัยหนุ่มสาว ได้กลายเป็นข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ทั่วไปเมื่อไม่นานมานี้ แม้จะมีการพยายามกลบเกลื่อนว่าเป็นการเสียชีวิตตามปกติ หรือถึงกับมีผู้เบี่ยงประเด็นว่าตายเพราะติดเอดส์บ้าง ฯลฯ สิ่งที่นักการแพทย์หลายท่านเชื่อก็คือ พวกเขาเป็นเหยื่อของมลพิษจากอุตสาหกรรมสมัยใหม่

บทความข้างล่างกล่าวถึงบทบาทของ“ชิป” ชิ้นส่วนซึ่งแม้มีขนาดเล็กจิ๋ว(และกำลังพยายามแข่งขันกันสร้างให้มีขนาดเล็กลงไปอีกเรื่อยๆ) แต่มีส่วนอย่างสำคัญที่พลิกผันให้หลายประเทศสามารถเทียบทะยานขึ้นมาอยู่ในฐานะเสือทางเศรษฐกิจได้ นับตั้งแต่สหรัฐจนถึงญี่ปุ่น ผลร้ายของมันก็มีอย่างมหาศาล เชื่อว่าสาเหตุการเสียชีวิตของคนงานที่นิคมอุตสาหกรรมลำพูน ก็เกิดเนื่องจากการทำงานที่ต้องเกี่ยวข้องกับอุปกรณ์ขนาดเล็กจิ๋วนี้เอง

ชิป

คือชิ้นส่วนชิกลิขิตเล็กๆ ที่เป็นแผงบรรจุตัวนำอย่างหนาแน่น หรือที่เรียกกันว่า IC (Integrated Circuit) ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญของอุปกรณ์ไฟฟ้าสมัยใหม่หลายชนิด โดยเฉพาะคอมพิวเตอร์และอุปกรณ์

ซึ่งเป็นเหตุที่เปลี่ยนให้สหรัฐกลายเป็นเจ้าในทางเทคโนโลยีระดับสูง

จนในช่วงฤดูหนาวปี ๑๙๘๑ (พ.ศ. ๒๕๒๔) ภายหลังจากโรงงานขนาดใหญ่ ๑๑ แห่งได้รั่วไหลลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะ ซึ่งได้สร้าง

ด้านการสื่อสารต่างๆ คนทั่วไปรู้จักแผงวงจรไฟฟ้าที่ขอลงจมนี้นามว่าชิปเล็กอย่างเหลือเชื่อชิ้นนี้มาเป็นเวลานานแล้ว แหล่งกำเนิดของชิปอยู่ที่ที่เราเรียกว่า “หุบเขาชิกลิขิต” ในเมืองซานตาคลารา รัฐแคลิฟอร์เนีย

เมื่อ ๖๐ ปีก่อน หุบเขาซานตาคลาราเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่อุดมสมบูรณ์มากที่สุดในสหรัฐอเมริกา เต็มไปด้วยเรือกสวนไร่นาที่ปลูกต้นบ๊วย ลูกแพร์ อปrikot และเชอร์รี่อยู่มากมาย จนกระทั่งในช่วงกลางคริสต์ทศวรรษที่ ๑๙๖๐ เรือกสวนต่างๆ ลดลงจากพื้นที่ ๑๐๐,๐๐๐ เอเคอร์(ประมาณ ๒๕๐,๐๐๐ ไร่) เหลือเพียง ๑๓,๐๐๐ เอเคอร์ (๓๒,๕๐๐ ไร่) โรงงานผลิตชิปที่ถึงตัวนำและสายการผลิตที่เกี่ยวข้องเริ่มผุดขึ้นมาแทนที่

ความตื่นตระหนกแก่คนในท้องถิ่นเป็นอันมาก เพราะพวกเขาต่างเชื่อถือดลคมว่า อุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้มีความปลอดภัยและไม่ทำลายสิ่งแวดล้อม สภาจังหวัดในสมัยนั้นจึงได้ออกกฎหมายห้ามการขยายอุตสาหกรรมประเภทนี้ในบริเวณนั้นเสีย

ในเวลาต่อมา เทคโนโลยีนี้ได้รับการถ่ายทอดสู่ประเทศญี่ปุ่น และซึ่งก็ทำให้ประเทศนี้รุ่งเรืองขึ้นอย่างทันตาเห็น ต้องขอบคุณที่ประเทศญี่ปุ่นมีแหล่งน้ำใต้ดินบริสุทธิ์ซึ่งเป็นวัตถุดิบจำเป็นในอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์ อยู่อย่างมหาศาล ญี่ปุ่นได้กลายเป็นผู้นำทางอุตสาหกรรมภายในเวลาอันสั้น

ก๊อชิวได้รับการขนานนามว่าเป็น “เกาะชิกลิขิต”

โดยเฉพาะในเขตตอนกลางซึ่งเป็นพื้นที่ภูเขาไฟในปัจจุบัน ล้วนเนื่องแน่นไปด้วยโรงงานผลิตอุปกรณ์กึ่งตัวนำ อัตราฝนตกในบริเวณนี้สูงมากกว่าค่าเฉลี่ยของประเทศญี่ปุ่นเล็กน้อย เถ้าและหินที่เกิดจากการก่อตัวจากลาวาภูเขาไฟได้กลายเป็นตัวกรองน้ำฝนชั้นเลิศ ก่อนที่มันจะไหลลงสู่ชั้นใต้ดิน

นอกจากกิวชิวแล้ว ในภูมิภาคอื่นๆ ที่มีแหล่งน้ำสะอาดอย่างอุดมสมบูรณ์ก็กำลังแออัดขัดเคืองด้วยโรงงานผลิตชิปเช่นกัน โดยเฉพาะที่เมืองอะซูมิโน ซึ่งเป็นเมืองที่ตั้งอยู่ในมณฑลนาగాโน ตอนกลางของเกาะฮอนชู ที่นี่เป็นแหล่งเพาะปลูกสำคัญของวาซาบิ ของโปรดสำหรับชาวญี่ปุ่นซึ่งอภินิหารด้วยน้ำใต้ดินบริสุทธิ์ที่มีลักษณะพิเศษที่ไหลมาจากเทือกเขาแอลป์ญี่ปุ่น

๘ % ของทั้งหมด ได้รับการขนไปทิ้งในทะเล

ในปี ๒๕๓๑ ประเทศไทยเป็นหนึ่งใน ๑๔ ประเทศที่มีการปล่อยของเสียจากอุตสาหกรรมเข้าสู่สิ่งแวดล้อมมากถึงปีละ ๑๐๐,๐๐๐ ตัน จนกระทั่งปัจจุบัน มีพื้นที่ ๕ แห่งทั่วโลกที่เกิดมลพิษเนื่องจากกากของเสียจากอุตสาหกรรมมากเสียจนกระทั่งไม่เหมาะสมที่มนุษย์จะดำรงชีวิตอยู่ได้ พื้นที่เหล่านั้นส่วนมากอยู่ในยุโรปและสหรัฐอเมริกา หากว่าอีก ๓๗ เขตที่ได้รับการตราว่าได้รับผลกระทบอย่างหนักหน่วงมีอยู่ ๑๑ เขตที่อยู่ในเอเชีย

ตั้งแต่ปี ๒๕๒๔-๒๕๓๒ ประเทศไทยเป็นหนึ่งในสามประเทศผู้นำเข้าสารพิษและกากของเสียอันตรายรายใหญ่ที่สุดในภูมิภาคเอเชีย-แปซิฟิก ร่วมกับประเทศจีนและญี่ปุ่น

“จนปัจจุบันประเทศไทยได้มีความพยายามเพียงแค่ว่าจะตั้งศูนย์บำบัดกากพิษขึ้นมาแห่งหนึ่งที่แสมดำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ และโรงงานนี้จะมีกำลังการกำจัดของเสียที่เป็นพิษเพียงแค่ ๔๐,๐๐๐ ตันต่อปี ซึ่งย่อมไม่เพียงพอจะรับมือกับกากของเสียนับล้านๆ ตันที่มาจากอุตสาหกรรมในประเทศในแต่ละปีได้”

การผูกขึ้นของโรงงานผลิตชิป ได้สร้างความกังวลแก่ผู้เพาะปลูกวาซาบิที่เกรงว่า เหล็กหนักและสารละลายปิโตรเคมีกำลังทำให้แหล่งน้ำใต้ดินของพวกเขาเป็นพิษ

ความกังวลเหล่านี้เกิดขึ้นทั่วไปในญี่ปุ่น เนื่องจากโรงงานผลิตอุปกรณ์กึ่งตัวนำได้ถูกสร้างขึ้นในแถบภูเขาในที่ต่างๆ ซึ่งล้วนเป็นแหล่งของน้ำใต้ดินบริสุทธิ์

สิ่งที่เหลือจากกระบวนการผลิตของอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และอุตสาหกรรมอื่นๆ ล้วนเป็นกากของเสียอันตราย น่าเสียดายที่ยังไม่มีการคิดค้นวิธีการที่มีประสิทธิภาพที่จะกำจัดของเสียเหล่านี้ได้ ในประเทศอังกฤษ กากของเสียดังกล่าว จำนวนมากถึง

สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนาแห่งประเทศไทย(TDRI) เมื่อเร็วๆ นี้ได้ให้ทุนอุดหนุนงานวิจัยชิ้นหนึ่งคือ “อุตสาหกรรมไทยกับผลกระทบด้านสิ่งแวดล้อม” ซึ่งได้เผยถึงตัวเลขที่น่าตกใจเกี่ยวกับปริมาณของกากของเสียจากอุตสาหกรรมในประเทศ

จากรายงานของ TDRI ในปี ๒๕๓๔ ประเทศไทยผลิตกากของเสียจากอุตสาหกรรมเป็นจำนวน ๑.๕ ล้านตัน คาดการณ์ว่าตัวเลขนี้จะเพิ่มขึ้นเป็น ๓.๕ ล้านตันต่อปีในปี ๒๕๓๘ และ ๖ ล้านตันต่อปีในปี ๒๕๔๔ ๕๐% ของกากของเสียเหล่านี้เป็นผลผลิตจากภาคอุตสาหกรรมในประเทศที่เติบโตขึ้นอย่างรวดเร็ว

ปี ๒๕๒๘ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนได้กำหนดเพิ่มจำนวนเงินลงทุนของโครงการอุตสาหกรรม

ที่ผลิตกากของเสีย ภายใน ๒ ปี การลงทุนได้เพิ่มปริมาณมากขึ้นจาก ๒๕% เป็น ๕๕% ในขณะที่มาตรการควบคุมและความสามารถในการกำจัดกากของเสียในปัจจุบัน ยังไม่มีประสิทธิภาพเพียงพอ

จากการศึกษาของTDRI ผู้ผลิตกากของเสียอันตราย (ซึ่งรวมทั้งเหล็กหนัก สารเคมีที่มีพิษ น้ำมัน และสารละลาย) รายใหญ่ที่สุด คือ อุตสาหกรรมเหล็กผลิตภัณฑ์สิ่งทอ ผู้ผลิตอุปกรณ์ในการขนส่ง และอุตสาหกรรมอิเล็กทรอนิกส์และเคมี โชคร้ายที่ว่าโรงงานเหล่านี้เป็นภาคการผลิตที่มีการว่าจ้างคนงานเป็นจำนวนมากที่สุดในประเทศไทย

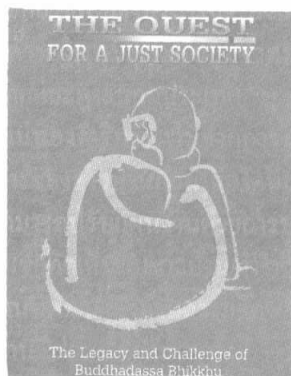
จนปัจจุบันประเทศไทยได้มีความพยายามเพียงแค่ว่าจะตั้งศูนย์บำบัดกากพิษขึ้นมาแห่งหนึ่งที่เสมคำ เขตบางขุนเทียน กรุงเทพฯ และโรงงานนี้จะมีกำลังการ

กำจัดของเสียที่เป็นพิษเพียงแค่ ๔๐,๐๐๐ ตันต่อปี ซึ่งย่อมไม่เพียงพอจะรับมือกับกากของเสียนับล้านๆ ตันที่มาจากอุตสาหกรรมในประเทศในแต่ละปีได้

ในขณะที่ศูนย์กลางของเทคโนโลยีทางอิเล็กทรอนิกส์ได้รับการดูแลอย่างปลอดภัย และมั่นคงในบรรดาประเทศอุตสาหกรรม การผลิตชิ้นส่วนประกอบของสังคมยุคใหม่ อย่างเช่น กรณีของชิป ได้กำลังเคลื่อนตัวเข้าสู่ประเทศต่างๆ ซึ่งมาตรการควบคุมยังคงอ่อนปวกเปียก

เก็บความจาก “More toxic treatment centers needed to tackle local industrial waste”, ชารา บัวคำศรี บางกอกโพสต์ ๑๕ มิ.ย. ๒๕๓๗

หนังสือออกใหม่ของ ศพพ.

THE QUEST FOR A JUST SOCIETY

รวบรวมบทปาฐกถาสำคัญ ๔ ชิ้น จากวิทยากรผู้ทรงความรู้ ซึ่งมาร่วมอภิปรายในโอกาส ๑ ปี แห่งมรณกรรมของท่าน พุทธทาสภิกขุ

ประกอบด้วย สันติกโรภิกขุ, Donald K. Swearer,

Louis Gabode และ สุวรรณ สถาอานันท์

บรรณาธิการโดย ส. ศิวรักษ์

ราคา ๑๒๐ บาท หนา ๑๒๔ หน้า

พระภิกษุ สามเณร และแม่ชี สั่งซื้อได้ในราคาลดพิเศษ ๒๐ % โดยส่งธนาคติหรือตัวแลกเงินมาที่ คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา เลขที่ ๑๒๔ ถ.สมเด็จพระเจ้าพระยาคล่องสถาน กทม. ๑๐๖๐๐ โทร. ๔๓๗-๕๔๔๕ และ ๔๓๗-๕๔๕๐

ยกย่องพระธรรมปิฎกควารางวัลยูเนสโก

ปีการศึกษา ๒๕๓๖ ได้ถวายรางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพแด่พระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) โดยยกย่องว่าเป็นปราชญ์ชาวไทยผู้มีความรู้และผลงานด้านการศึกษามากมาย ถือเป็นคนไทยคนแรกที่ได้รับรางวัลนี้ และเป็นคนที่สิบสี่ของโลก

ท่านพระธรรมปิฎกมีผลงานมากมายในการนำหลักธรรมมาสั่งสอนประชาชน และเน้นการสร้างสันติภาพที่จิตใจของมนุษย์ โดยแต่งหนังสือเกี่ยวกับการศึกษาไว้ถึง ๑๑๑ เรื่อง

อนึ่ง รางวัลการศึกษาเพื่อสันติภาพนี้ เกิดขึ้นเนื่องจากมติของคณะกรรมการบริหารของยูเนสโก พ.ศ. ๒๕๒๓ โดยจะมอบให้บุคคล องค์กร หรือหน่วยงานที่มีผลงานด้านส่งเสริมการศึกษา ทำให้เกิดความเข้าใจอันดีระดำนานาชาติและพยายามปลูกฝังให้เกิดขึ้นในระดับจิตใจของมนุษย์ คณะกรรมการตัดสินรางวัลประกอบด้วยบุคคลจากต่างประเทศทั่วโลก ๕ คน

สยามโพสต์ ๒๓ ต.ก. ๒๕๓๖

สงฆ์เอาจริงสั่งขับพระใบ้ห่วย-ทำเสน่ห์

นายตำรวจ สารัตต์ ผู้อำนวยการสำนักงานเลขาธิการมหาเถรสมาคม กล่าวในการประชุมสัมมนาเจ้าคณะภาคที่พุทธมณฑล ให้พิจารณาถึงปัญหาเกี่ยวกับภิกษุสงฆ์ ที่ทำการบูรณะซ่อมแซมถาวรวัตถุปูชนียสถานภายในวัด ซึ่งไม่มีรูปแบบหลักเกณฑ์และวิธีการที่ถูกต้อง ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นไปตามความพอใจเจ้าอาวาสเพียงรูปเดียว บางครั้งดูไม่ออกว่าเป็นกุฏิหรือบ้านคนกันแน่ เนื่องจากไม่มีเอกลักษณ์ใดๆ ที่แสดงถึงความเป็นวัดอยู่เลย อีกทั้งยังใช้วัสดุก่อสร้างที่มีอายุการใช้งานไม่ทนทาน

เท่าที่ควร

และได้เสนอเจ้าคณะจังหวัดทุกจังหวัดตั้งคณะกรรมการขึ้นมาชุดหนึ่ง ทำหน้าที่ดูแลแบบแปลนแผนผังของถาวรวัตถุต่างๆ ภายในวัด โดยให้วัดทุกแห่งส่งแบบแปลนดังกล่าวมาให้คณะกรรมการชุดนี้ตรวจก่อนที่จะดำเนินการก่อสร้างทุกครั้ง สำหรับกรรมการจะประกอบด้วยพระเถระชั้นผู้ใหญ่ ผู้ชำนาญด้านนวัตกรรมการและสถาปนิกเท่าที่เชิญได้

สำหรับเรื่องความประพฤติหย่อนของภิกษุสามเณรนั้น ปัจจุบันพระภิกษุสามเณรจำนวนมาก เมื่อบวชเข้ามาแล้วไม่สนใจในการศึกษาเล่าเรียนพระธรรมวินัย แค่อ้างมุ้งห่มฉางไม่เลือกทางและไม่เหมาะสมกับเพศบรรพชิต ตั้งตนเป็นเกจิอาจารย์ บอกใบ้ให้ห่วย ตลอดจนทำเสน่ห์ อาถรรพ์ ซึ่งนับวันจะมีจำนวนมากขึ้นนั้น ได้มอบหมายให้เจ้าคณะตำบลเป็นผู้สอดส่องดูแล หากพบว่าพระภิกษุสามเณรรูปใดประพฤติไม่เหมาะสมอยู่ในพื้นที่การปกครอง ก็ให้ขับออกจากพื้นที่ พร้อมทั้งแจ้งไปยังพระอุปัชฌาย์ให้พิจารณาวินิจฉัยเอาโทษ

มติชน ๑๔ พ.ย. ๓๖ น. ๑๑

เอดส์และหญิงบริการในเชียงราย

นายแพทย์สุภชัย สายสอน แพทย์สาธารณสุข จ.เชียงราย กล่าวในการสัมมนาวิชาการของแพทย์สมาคม ครั้งที่ ๓๘ ว่า ขณะนี้สถานการณ์ความเข้าใจระหว่างผู้ติดเชื้อเอดส์และสังคมเริ่มดีขึ้น เนื่องจากชุมชนยอมรับผู้ป่วยเอดส์ไปรักษาตัวที่บ้านมากขึ้น ซึ่งขณะนี้พบว่ามีผู้ป่วยโรคเอดส์ประมาณ ๒๕,๐๐ คน เสียชีวิต ๖๑๔ คน ในวันหนึ่งๆจะมีผู้ป่วยมารักษาที่โรงพยาบาลเชียงราย ประชาชนเคราะห์ถึง ๒๖-๓๐ คน และมีผู้เสียชีวิตในโรงพยาบาลวันละ ๑๕ คน อย่างไรก็ตามขณะนี้ คาด

ว่ามีผู้ป่วยเอดส์ ประมาณ ๕-๖ หมื่นคนในจ.เชียงราย
และจากการศึกษาวิจัยหมู่บ้านแห่งหนึ่งใน จ.เชียงราย
ของสมาคมพัฒนาประชากรและชุมชน พบว่ากลุ่มหญิง
ทำงานโสเภณี มีสาเหตุจากความยากจน ๕๓% รอง
ลงมาก็คือกลุ่มที่ต้องการให้พ่อแม่สุขสบายและตัวเองมี
นิสัยรักสวยรักงาม โดยเด็กกลุ่มนี้จะขายบริการทางเพศ
ใน กทม.ถึง ๘๗% ประเทศญี่ปุ่น ๔๒% และภาคใหญ่
๓๕%

สิ่งที่แปลกใจที่สุดคือเมื่อส่งแบบสอบถามไปยังหญิง
สาวเหล่านี้กลับพบว่า ๑๐๐% บอกว่าอาชีพขายบริการ
ไม่ใช่เรื่องเสียหาย และควรได้รับการยกย่องด้วย
อย่างไรก็ตาม พบว่ามีเด็ก ป.๖ จำนวน ๑,๒๒๒ คน
ไม่ได้เรียนต่อและคาดว่าเด็กเหล่านี้จะเข้าสู่อาชีพที่ไม่
พึงประสงค์ในที่สุด

สยามโพสต์ ๒๓ ต.ก.๓๗ น.๖

ศูนย์พุทธศาสน์ จุฬาลงกรณ์ฯ ตั้งศูนย์ข้อมูลพุทธศาสนา

นายวิทย์ วิศทเวทย์ ผู้อำนวยการศูนย์พุทธศาสน์
ศึกษาจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ให้สัมภาษณ์ว่าทางศูนย์ฯ
อยู่ระหว่างการรวบรวมข้อมูล วิทยานิพนธ์ เอกสาร
บทความและหนังสือเกี่ยวกับพุทธศาสนาทั้งในและต่าง
ประเทศทั่วโลก เพื่อจัดตั้งเป็นศูนย์กลางทางวิชาการ
ให้บริการแก่บุคคลที่สนใจในพระพุทธศาสนาอย่างแท้
จริง อีกทั้งยังได้ออกหนังสือรายสามเดือน ซึ่งเนื้อหา
ส่วนใหญ่ จะเป็นผลงาน บทความและงานวิจัยของผู้
เชี่ยวชาญด้าน พระพุทธศาสนาที่ครบถ้วนและสมบูรณ์

นอกจากนี้ยังมีโครงการให้ทุนในการวิจัยตามหัวข้อ
ที่ตั้งไว้ อย่างเช่น การบวชของคนไทย และเรื่องความ

เชื่อทางศาสนาของชาวไทยพุทธว่ามีอิทธิพลต่อชีวิต
ทางเศรษฐกิจอย่างไร

มติชน ๓ พ.ย.๓๗ น.๑๑

คนไทยเสพยาบ้าล้าน

นายปรีชา จำปารักษ์ รองเลขาธิการคณะกรรมการ
ป้องกันและปราบปรามยาเสพติด(ป.ป.ส.)กล่าวบรร
ยายสัมมนาทางวิชาการของแพทยสภาวันที่ ๑๓ ต.ค. ๓๗
ว่า เฮโรอีนที่เด็กไทยนิยมเสพยาส่วนใหญ่จะนำเข้าจาก
ต่างประเทศ เพราะไทยผลิตได้เพียงปีละ ๑๒ ตัน ใน
ขณะที่พม่ามีกำลังผลิตถึง ๑,๒๐๐ ตัน พื้นที่การผลิต
ส่วนใหญ่จะอยู่ในเขตชายแดนไทย-พม่าบริเวณเชียงใหม่
เชียงราย และแม่ฮ่องสอน และชายแดนพม่า-จีนด้าน
มณฑลยูนนาน

และปัจจุบันเนื่องจากปริมาณการผลิตฝิ่นลดลง
ทำให้เฮมเฟดามีน(ขาม้า)แพร่ระบาดมากขึ้น คาดว่า
ขณะนี้จะมีกำลังผลิตได้มากถึงวันละ ๑๐๐,๐๐๐ เม็ด
ซึ่งส่วนใหญ่ ผู้จับรบบรรทุกจะเสพยาบ้ากันมากถึง
๑๐๐% จึงทำให้เกิดอุบัติเหตุมากในช่วงเช้ามีด นอก
จากนี้ยังมีการเสพยาบ้ากระเทียม เห็ดขี้ควายด้วย

และจากการสำรวจข้อมูลผู้ติดยาพบว่า คนไทยติด
สารเสพติดแล้วประมาณ ๕๐๐,๐๐๐ คนจากจำนวน
๔๓,๖๕๐ หมู่บ้าน โดยเฉพาะเฮโรอีนเสพกันมากถึง
๑๐๐,๐๐๐ คน นอกจากนี้ยังมีปัญหายาบ้าและสาร
ระเหยแพร่ระบาดในกลุ่มนักเรียนอีกด้วย

สยามโพสต์ ๑๔ ต.ก. ๓๗ น.๖

นักพัฒนาหญิง ทองดี โพธิ์ยอง

กองสาราฯ

กล่าวโดยทั่วไปยังมี
คนอื่นที่ไม่ยอมรับ
บทบาทของผู้หญิงในการ
ทำงานพัฒนา บ้างคิดว่า
เป็นเพราะเธออ่อนแอ
อ่อนแอเกินกว่าจะแบก
รับภาระและดำเนินงาน
ได้คล่องแคล่วกระฉับกระฉ梢
เห็นดอกหนึ่งแห่ง อ.
สารภี ทางใต้ของเมือง
เชียงใหม่นี้ คงเป็นอุ-
ทาหารที่กล่อมใจให้หลาย
คนเปลี่ยนความคิดได้ว่า
หญิงทำงานได้เคียงบ่าเคียงไหล่กับชายเช่นกัน

ทองดี โพธิ์ยอง แห่งหมู่บ้านคอนแก้วคลุกสีกับงาน
พัฒนาความเป็นอยู่ของชุมชน โดยเฉพาะสตรีและ
เยาวชนมา ๑๕ ปี แล้ว จากความเห็นใจในสภาพแค้น
แค้นของชาวบ้านในด้านเกษตรกรรม เธอเริ่มชวน
ชาวบ้านทำไร่ทำนาใหม่เพื่อให้ผลผลิตดีกว่า และการส่ง
เสริมด้านอาชีพมาเพื่อเชิญชวนชาวบ้าน และจากที่
เคยประท้วงนางงามและจากประสบการณ์ที่ถูกคุกคาม
เอาเปรียบทางเพศ เธอค้นคว้าทำโครงการเพื่อช่วย
เหลือเด็กหญิงในหมู่บ้านของตนเอง จัดกิจกรรม
รณรงค์ให้พวกเธอไม่ต้องตกไปเป็นโสเภณี โดยร่วม
มือกับทั้งกลุ่มพระสงฆ์และพ่อบ้านซึ่งแม้ในตอนแรก
จะได้รับการคัดค้านอยู่บ้าง แต่ด้วยความอดสาเห เธอ
สามารถอธิบายเรื่องราวจนเป็นที่เข้าใจ และแสวงหา
ความร่วมมือกับคนภายนอกกลุ่มต่างๆ ทั้งข้าราชการ
และเอกชน จนปัจจุบันพูดได้ว่าบ้านคอนแก้วปลอด

คุณทองดี ขณะนำพระสงฆ์เสวยธรรม
ชมแปลงพืชผักปลอดสารเคมี ที่เธอกับชาวบ้านช่วยกันปลูก

จากโสเภณี

แม่ทองดีปัจจุบัน
อายุสี่สิบปีเศษเคยเป็น
ประธานกรรมการสตรี
หมู่บ้านคอนแก้ว หมู่ที่ ๕
ต.คอนแก้ว อ.สารภี จ.
เชียงใหม่ เธอเป็นเด็กสาว
เชียงใหม่ที่เกิดจากครอบครัว
ยากจน พ่อแม่แยก
ทางกันตั้งแต่อายุได้เพียง
สามขวบเมื่อแม่แต่งงาน
มีครอบครัวใหม่ เธอต้อง
รับผิดชอบค่าน้องๆ ที่ยัง

เล็กอยู่ แม้จะเป็นเด็กที่เรียนดีแต่ต้องออกโรงเรียนเสีย
กลางคัน เมื่อจบเพียงชั้นประถมสี่เพื่อหางานรับจ้าง
และเลี้ยงดูน้องๆ จนอายุ ๑๗ ปีจึงได้แต่งงานกับนาย
พัฒนา โพธิ์ยอง

แม่ทองดีเริ่มต้นตัวเรื่องการพัฒนาดังแต่ปี ๒๕๒๒
จากการเห็นผลผลิตข้าวที่ต่ำลงเรื่อยๆ ของชาวบ้าน เธอ
เริ่มออกแสวงหาเมล็ดพันธุ์ใหม่ซึ่งให้ผลผลิตมากกว่าจาก
ทางตัวอำเภอและจังหวัด เพื่อมาแจกจ่ายแก่ชาวบ้าน ใน
ลักษณะที่ชาวบ้านต้องนำเมล็ดพันธุ์เก่ามาเพื่อแลกเมล็ด
พันธุ์ใหม่เพื่อให้ผลผลิตดีขึ้นโดยไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใดๆ
เลย นับเป็นการแก้ปัญหาปากท้องของชาวบ้านไปได้
เปลาะหนึ่ง ชาวบ้านเริ่มมีรายได้น่าพอใจขึ้นพร้อมกับเริ่ม
ยอมรับนับถือความสามารถของผู้หญิงมากขึ้นอีกด้วย

อีกสองปีต่อมา เธอได้เริ่มคิดถึงการส่งเสริมให้สตรี
มีบทบาทมากขึ้นในกิจกรรมการพัฒนาชุมชนเธอได้เริ่ม
ชักชวนผู้หญิงในหมู่บ้านตั้งกลุ่มสตรีแม่บ้าน ชวนกัน
ปลูกถั่วเหลืองเป็นแปลงรวมกันและเก็บเกี่ยวไปขาย นำ

“แม่ทองดี จินับเป็นหญิงนักพัฒนาโดยแท้ และควรที่เราจะได้ถือเอาชีวิตและความสำเร็จ
ในการทำงานของเธอเป็นเครื่องเตือนใจเช่นเดียวกับพุทธดำรัสที่ตรัสว่าหญิงและชายย่อมมีความ
สามารถในการบรรลุธรรมเท่าเทียมกัน ดังนั้น หญิงและชายย่อมสามารถเคียงบ่าเคียง
ไหล่ในงานพัฒนาชุมชนได้เช่นกัน”

เงินมาตั้งเป็นกองทุนสนับสนุนกิจกรรมของสมาชิกเช่น
การฝึกด้านอาชีพโดยใช้วัสดุในหมู่บ้านเป็นหลักและมี
การจัดหาตลาดเพื่อจัดจำหน่ายผลิตภัณฑ์ให้ด้วย หลาย
อาชีพสามารถทำเป็นกิจการแบบครัวเรือนได้เช่น การ
แปรรูปอาหาร ผัก ผลไม้เพื่อเก็บไว้ขาย เป็นต้น ทั้งนี้
โดยอาศัยการที่เป็นผู้เฝ้าหาความรู้ใหม่อยู่เสมอ เธอจึง
ได้รับคำแนะนำเพื่อการเพิ่มผลผลิตทางการเกษตรและ
อาชีพอื่นๆ จากทั้งเจ้าหน้าที่ของรัฐและเอกชนอยู่เนืองๆ
และได้นำมาถ่ายทอดสู่ชาวบ้านอีกทีหนึ่ง

นอกจากการฝึกอาชีพในหมู่บ้านแล้วแม่ทองดียังได้
ริเริ่มโครงการรับผู้หญิงในพื้นที่ยากจนจากจังหวัดต่างๆ
ทางภาคเหนือ มาฝึกอบรมอาชีพพระยะสัน พร้อมทั้งจัด
ที่พัก อาหารและอุปกรณ์การฝึกอาชีพแก่ผู้เข้ารับการฝึก
อบรม โดยไม่คิดค่าใช้จ่ายแต่อย่างใด เพื่อช่วยลดจำนวน
ผู้ที่เลือกอาชีพหญิงบริการลง ทั้งนี้โดยได้รับความสนับ
สุนันด้านเงินทุนและข้อมูลจากหน่วยงานทั้งภายใน
ประเทศและภายนอกประเทศ

แม่ทองดีเริ่มจับงานจากการมองปัญหาและความ
ต้องการของชาวบ้านก่อนเมื่อใดที่มีปัญหาในการทำงาน
เธอสามารถปรับแผนงานด้วยการปรึกษาหารือและแลกเปลี่ยน
ข้อคิดเห็นกับชาวบ้านทำให้หมู่บ้านคอนแก้วเป็น
หมู่บ้านที่พัฒนาทั้งด้านความคิด จิตใจ และเศรษฐกิจ
ชาวบ้านมีส่วนร่วมในการพัฒนาชุมชน เธอเรียกการทำ
งานของเธอเองว่า **การทำงานแบบน้ำพุ คือน้ำพุที่ผุด
ขึ้น** จากในใจของชาวบ้านในหมู่บ้านคอนแก้วเอง

ผลงานของหมู่บ้านคอนแก้วเริ่มเป็นที่รู้จักตั้งแต่ปี
๒๕๒๓ เนื่องจากได้รับรางวัลชนะเลิศผลงานกลุ่มสตรี
ระดับจังหวัด ปี ๒๕๒๔ หมู่บ้านคอนแก้วได้รับรางวัล
ชนะเลิศระดับภาคเหนือ ๑๖ จังหวัดจากกรมส่งเสริม
การเกษตร ต่อมาปี ๒๕๒๖ ได้รับรางวัลชนะเลิศระดับ
เขตในการประกวดหมู่บ้านพัฒนาจากกรมการพัฒนา

ชุมชน หมู่บ้านคอนแก้วจึงเป็น “หมู่บ้านพัฒนาตัวอย่าง”
มีหน่วยงานทั้งภายในและนอกประเทศมาขอศึกษาดูงาน
เป็นประจำ แม่ทองดีในฐานะผู้นำมักได้รับการเชิญไป
เป็นวิทยากร ตั้งแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงประเทศ จากทั้ง
หน่วยงานของรัฐและเอกชน

สิงหาคม ๒๕๓๒ แม่ทองดีขอลาออกจากการเป็น
ประธานกลุ่มแม่บ้านคอนแก้ว โดยให้เหตุผลว่า ต้องการ
เปิดทางให้ผู้หญิงอื่นๆ มีบทบาทบ้าง เธอไม่ได้ทิ้งงาน
พัฒนา แต่กลับจะสร้างโครงการทดลอง **“ศูนย์บริการ
ประชาชน”** เพื่อให้บริการประชาชน ๑๒ ตำบล ๘๘
หมู่บ้านในอำเภอสารภีอีก

ในส่วนที่เกี่ยวกับการร่วมมือกับสงฆ์และกลุ่มเสขิย-
ธรรมเรานั้น แม่ทองดีได้ช่วยเป็นธุระจัดการสถานที่รวม
ทั้งรับเป็นวิทยากรบรรยายให้กับกลุ่มพระสงฆ์ทั้งใน
ระหว่างการประชุมและการดูงานในพื้นที่ด้วยในคราว
ที่เราได้จัดการประชุมสมมนาบทบาทพระสงฆ์กับการ
แก้ไขปัญหารอคเอดส์และโสเภณีเป็นครั้งแรก เมื่อปี
๒๕๓๖ โดยจัดที่วัดคอนแก้วที่หมู่บ้านของเธอเอง โดย
ที่ผ่านมาเธอได้พยายามร่วมมือกับ โครงการของสงฆ์
อาทิร่วมกับโครงการพุทธศาสนวันอาทิตย์ เพื่อปลูกฝัง
ทัศนคติและระบรคป้องกันมิให้เด็กหญิงต้องตกไปสู่
บ่วงอาชีพของหญิงบริการด้วย

แม่ทองดี จินับเป็นหญิงนักพัฒนาโดยแท้และ
ควรที่เราจะได้ถือเอาชีวิตและความสำเร็จในการทำงานของ
เธอเป็นเครื่องเตือนใจเช่นเดียวกับพุทธดำรัสที่ตรัสว่า
หญิงและชายย่อมมีความสามารถในการบรรลุธรรม
เท่าเทียมกัน ดังนั้น หญิงและชายย่อมสามารถ
เคียงบ่าเคียงไหล่ในงานพัฒนาชุมชนได้เช่นกัน

ข้อมูลจากมูลนิธิผู้หญิงและสถาบันวิจัยบทบาทหญิงชาย
เพื่อการพัฒนา

หลักเกณฑ์ปฏิบัติสำหรับการใช้บริการตู้หนังสือเสวยธรรม

๑) หากพระคุณเจ้ามีความต้องการหนังสือเล่มใดที่ทางกองสารนิยกรได้แนะนำผ่านทางตู้หนังสือแล้ว ขอได้ส่งจดหมายหรือไปรษณียบัตรแจ้งความจำนงค์ พร้อมระบุชื่อหนังสือที่ท่านต้องการมาให้ทางเจ้าหน้าที่ได้ทราบ ทั้งนี้โดยขอได้ครั้งละ ๑ เล่ม โดยไม่เสียค่าใช้จ่ายใดๆ

๒) การให้บริการตู้หนังสือเสวยธรรมนี้ เพื่อจุดประสงค์สนับสนุนการศึกษาค้นคว้าของภิกษุสามเณร และแม่ชีเป็นหลัก ดังนั้น ภายหลังจากที่ผู้จัดทำได้ส่งหนังสือไปถวายแล้ว หากพระคุณเจ้ามีความสนใจหนังสือเล่มอื่นอีก ขอให้แสดงความจำนงค์พร้อมระบุชื่อหนังสือที่ต้องการมาให้ทางเจ้าหน้าที่ได้ทราบ และเขียนวิจารณ์หรือเสนอความคิดเห็นที่ได้จากการอ่านหนังสือเล่มก่อนมาด้วย

สำหรับท่านผู้อ่านที่เป็นฆราวาสนั้น หากท่านสนใจหนังสือที่เราแนะนำ ก็สามารถสั่งซื้อผ่านทางศพพ. ในราคาที่ลดพิเศษ ๒๐% โดยส่งรายชื่อหนังสือที่ต้องการมาที่ ตู้หนังสือเสวยธรรม ๑๒๔ ซอยวัดทองนพคุณ ถนนสมเด็จพระเจ้าอยุธยา คลองสาน กทม. ๑๐๖๐๐ ธนาณัติสั่งจ่าย นายพิภพ อุดมอิทธิพงศ์ ป.ณ.คลองสาน

ธรรม
บรรยาย
โดย
สติยา
นารายณ์
โกเอ็นก้า

สติยา นารายณ์ โกเอ็นก้า เขียน
วิลเลียม ฮาร์ท เรียบเรียง
ไม่ปรากฏนามผู้แปลเป็นไทย
มูลนิธิส่งเสริมวิปัสสนากรรมฐาน จัดพิมพ์
หน้า ๒๒๒ หน้า ราคา ๓๐ บาท

“มนุษย์ทุกคนไม่ว่าจะเชื่อชาติใด ถิ่นศาสนาใด และมีผิวสีอะไร ต่างก็มีความทุกข์ในรูปแบบเดียวกันทั้งสิ้น ในเมื่อความทุกข์ของมนุษย์เป็นสากล วิธีปฏิบัติเพื่อให้พ้นจากความทุกข์ จึงเป็นสากลด้วยเช่นเดียวกัน”

นี่เป็นคำกล่าวของโกเอ็นก้า อาจารย์ผู้สอนวิปัสสนากรรมฐานชาวอินเดีย ผู้อำนวยการสถาบันวิปัสสนาในนานาประเทศทั่วโลก ซึ่งในแต่ละแห่งจะมีการเปิดหลักสูตรการอบรมวิปัสสนา ๑๐ วัน ๓๐ วัน ๔๕ วัน ตามความเหมาะสมของผู้เข้าอบรม ในช่วงสุดท้ายของแต่ละวันจะมีการเปิดเทปคำบรรยายของท่านโกเอ็นก้า ซึ่งเนื้อหาของการบรรยายเหล่านั้นได้รับการถอดเทป เรียบเรียงให้กระชับ และแปลลงในหนังสือเล่มนี้ โดยเป็นการอธิบายเหตุผลและวิธีการฝึกวิปัสสนากรรมฐานตามแนวทางสติปัญญา ๔ โดยเน้นเวทนาวิปัสสนาเป็นหลัก รวมทั้งกล่าวถึงข้อธรรมะต่างๆ ที่จะช่วยให้พ้นทุกข์ในภาษาที่สื่อสารได้กับคนสมัยใหม่ ตลอดจนสามารถนำหลักธรรมไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันได้

ไปนอก ปีที่หนึ่ง : ตำราฝึก

เขียนและ
พูดภาษาอังกฤษ
แบบ
นักเรียน
ไทย

สอ เสถบุตร เขียน

สำนักพิมพ์วิวัฒน์ & วิชั่น

ราคา ๑๔๕ บาท หนา ๓๕๔ หน้า

ผู้เขียนกล่าวถึงแรงจูงใจในการแต่งหนังสือ *ไปนอก* เพื่อให้เป็นคู่มือฝึกภาษาอังกฤษว่า

“การมุ่งเรียนไวยากรณ์นั้น ไม่สามารถทำให้เราเรียนรู้ภาษาอังกฤษได้ เพราะไวยากรณ์เป็นแค่เครื่องมือช่วยทำให้เราจึงเขียน จึงพูดเช่นนั้น ไม่ใช่เครื่องบอกว่าจะเขียนหรือพูดอย่างไรไว้นั้นแหละ ย่อมเป็นวิธีที่ดีที่สุดที่จะสอนภาษาอังกฤษ”

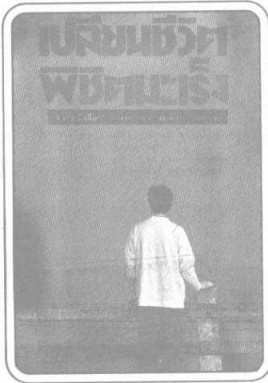
กปรกับท่านผู้เขียนเป็นผู้ทรงความรู้ในด้านต่างๆ มากมาย บทสนทนาที่ดำเนินอยู่ในเรื่องจึงสอดแทรกด้วยเรื่องวัฒนธรรม ประเพณี นิสัยใจคอของผู้เป็นชาวพื้นเมืองแห่งเกาะอังกฤษโดยแท้ สร้างความสนุกสนาน น่าติดตามอ่านอย่างยิ่ง นี่คงเป็นเจตนาของผู้เขียนด้วยที่ต้องการให้ผู้อ่านได้รับทั้งบันเทิงคดีและความรู้ไปพร้อมกัน

ชีวประวัติของคุณสอ เสถบุตรที่ปรากฏตามคำนิยมของผู้ทรงคุณวุฒิ ๓ ท่านในเล่มคือ **ส.ศิริรักษ์ ชัยอนันต์ สมุทรวานิช และกรุณา กุศลาสัย** ก็สอดคล้องแท้ของความเป็นนักสู้ของท่านผู้เขียนเป็นอย่างยิ่ง การที่เป็นผู้มีความคิดทางการเมืองไม่สอดคล้องกับรัฐบาลอยู่ช่วงหนึ่ง เป็นเหตุให้ท่านต้องระหกระเหินไปรับการจ้องจำอยู่ที่เกาะร้างเป็นเวลาสิบกว่าปี แต่คงเป็นทุกขลาภสำหรับเรา ที่ท่านมีเวลารวบรวม และเรียบเรียงพจนานุกรมและพาทานุกรมที่แปลระหว่างภาษาไทยและอังกฤษในช่วงนี้เอง

ไปนอก ปีที่หนึ่ง จึงเป็นหนังสือที่มีเสน่ห์และชวนอ่านอย่างยิ่ง ไม่ควรพลาดสำหรับผู้ใฝ่รักการเรียนรู้ด้านภาษาและวัฒนธรรม

นักเรียนไทยคนไหนที่ไม่รู้จักนาม **สอ เสถบุตร** คงได้รับการปราชญ์ชาวเขมเป็นแน่แท้ เพราะอย่างน้อย พจนานุกรมและพาทานุกรมไทย-อังกฤษและอังกฤษ-ไทยที่คุณสอซึ่งล่วงลับไปแล้วแต่งไว้ ถือเป็นหนังสือดีคั้ง ไม่ว่าจะเป็นในสถานศึกษาต่างๆ หรือที่ซื้อหาไว้ใช้เป็นส่วนตัว

หนังสือ *ไปนอก ปีที่หนึ่ง* ที่กล่าวถึงอยู่นี้ เป็นการผูกเรื่องอย่างสนุกสนานเพื่อการสอนภาษาอังกฤษอย่างเป็นธรรมชาติ โดยแต่งเป็นเชิงนวนิยายบันทึกการเดินทางไปศึกษาต่อยังประเทศอังกฤษของหนุ่มไทยคนหนึ่ง ซึ่งก็เช่นเดียวกับคนไทยทั่วไปในสมัยนั้น(แม้แต่ในสมัยนี้)ที่ไม่คุ้นเคยกับภาษาและวัฒนธรรมนเมยสักเท่าไร แต่ด้วยความอดสาหะพยายาม เขาก็สามารถประสบความสำเร็จในชั้นเชิงการสื่อสารด้วยภาษาอังกฤษ อย่างที่แม้แต่เจ้าของภาษาเองก็ยอมรับ ข้อนี้เหมือนกับที่ในเรื่องซึ่งผู้เขียนพยายามเสนอว่า การเรียนภาษาใดให้ได้ดี ไม่ได้สืบเนื่องจากการเป็นเผ่าพันธุ์ของเจ้าของภาษาเท่านั้น แต่ขึ้นอยู่กับวิธีการสอนด้วย

เปลี่ยน ชีวิต พิชิต มะเร็ง

เอียน กอว์เลอร์ เขียน

เอกพล วัฒน แผล

สำนักพิมพ์หมอชาวบ้าน

หนา ๑๙๓ หน้า ราคา ๔๕ บาท

จริงๆแล้วหนังสือเล่มนี้แปลออกเป็นพากย์ไทยตั้งแต่ปี ๒๕๓๑ แล้ว
ยังฉบับภาษาอังกฤษแล้ว พิมพ์เผยแพร่มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๗ แต่เห็นว่า
เนื้อหาขั้ร่วมสมัยและยังไม่เป็นที่รับรู้อย่างกว้างขวางในแวดวงพระ
นักพัฒนาเรา ผมจึงอยากแนะนำให้อ่าน

เอียน กอว์เลอร์ ศัลยแพทย์ชาวออสเตรเลียผู้เขียนหนังสือเล่มนี้
เคยป่วยเป็นโรคมะเร็งชนิดร้ายแรงที่กระดูก แพทย์บอกว่าเขาจะมีชีวิต
อีกไม่เกิน ๒ สัปดาห์ ซึ่งก่อนหน้านั้นเขาเข้ารับการรักษาโดยถูกตัดขา
ไปข้างหนึ่ง หากแต่เขาไม่ยอมจำนนต่อโรคร้ายอย่างผู้ป่วยทั่วไป เขา
เชื่อว่าด้วยกำลังใจที่จะต่อสู้ ประกอบกับปัจจัยทางเลือกอื่นๆ อีก จะ
ทำให้เขาเอาชนะโรคร้ายได้ ทันทีที่เขาฝึกนั้ดอย่างเต็มเปี่ยม เขาเริ่ม
จับต้นเค้าของสาเหตุการเกิดโรคมะเร็งพร้อมกับเริ่มบำบัดรักษาดน
เองด้วยวิธีการที่ไร้พิษ จากช่วงเวลาคับขันของชีวิตกลับทำให้เขาพบ
วิถีชีวิตใหม่ที่ดีกว่าเดิมมากมาย ที่สุดเขาก็หายจากโรคมะเร็งได้อย่าง
เด็ดขาด ผลพวงที่เกิดขึ้นทำให้เขาพยายามถอดประสบการณ์เพื่อ
เขียนสรุปเป็นแนวทางใหม่สำหรับการพิชิตโรคมะเร็ง

เนื้อหาในเล่มนี้กล่าวถึงสมุฐานของโรคมะเร็ง โดยอาศัยข้อมูลทางสถิติและการสังเกตถึงวิถีชีวิตของผู้ป่วย
หลายคนซึ่งเขาเชื่อว่ามะเร็งไม่ได้เป็นเพียงอาการของความผิดปกติทางกายภาพเท่านั้น หากแต่รวมถึงจิตใจ วัฒนธรรม
สิ่งแวดล้อมตลอดจนวิธีการดำเนินชีวิตในหลายด้านด้วย เขาเสนอวิธีการจัดการกับสาเหตุการเกิดโรคไว้อย่างน่าสนใจ
อย่างเช่นการผ่อนคลายความตึงเครียดด้วยสมาธิ การหมั่นเจริญความคิดเชิงบวก การปรับทัศนคติใหม่ต่อความเจ็บปวด
เป็นต้น ว่าเป็นไปแล้วจะคล้ายคลึงกับการใช้ชีวิตบนพื้นฐานหลักพุทธธรรม มรรควิธีที่นำเสนอมีผลโดยตรงและโดย
อ้อมกับการเพิ่มคุณธรรมของจิตใจ และยังหนุนเสริมความองกามของจิตวิญญาณอีกด้วย

โดยสรุปเขาเชื่อว่า จิตใจมีความสัมพันธ์อย่างลึกซึ้งต่อความเจ็บป่วยทางกาย รายละเอียดแต่ละขั้นตอน ล้วนทำ
หายต่อวิถีชีวิตในสังคมอุตสาหกรรม ไม่น่าเชื่อเลยว่าแนวทางการบำบัดที่เสนอในหนังสือเล่มนี้ โดยเนื้อหาสาระ
แล้วปรากฏในหลักธรรมทางพุทธศาสนาของเรา ต่างกันก็เฉพาะรายละเอียดปลีกย่อยหรือรูปธรรมที่พยายามประยุกต์
ให้เหมาะสมกับสังคมตะวันตกเท่านั้น พระคุณเจ้าที่สนใจมุมมองใหม่ต่อความเข้าใจเรื่องสุขภาพ ไม่ควรพลาด
(ปัจจุบันมีหนังสือหลายเล่มที่เสนอทัศนะใหม่เกี่ยวกับเรื่องสุขภาพ หากพระคุณเจ้าติดตามอย่างต่อเนื่องจะเป็น
ประโยชน์อย่างยิ่งต่องานสาธารณสุขในสังคมบ้านเรา)

ปรีดา เรืองวิชาธร

ขอเชิญส่งชื่อหนังสือ

เดือนฝรั่งด้วยหวังดี:

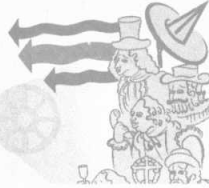
รวมข้อเขียนและปรากฏการณ์เด่นล่าสุดของ
ส. ศิวรักษ์

ไอศวรรย์
อ วิ ท ร ัง กิ

ส. ศิวรักษ์ เขียนและพูด

คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา(ศพพ.)จัดพิมพ์
ท่านที่สนใจสั่งซื้อได้ในราคาลด ๑๐% ที่ ศพพ.

คงแทบไม่มีใครที่ไม่รู้จักปัญญาชน
มากมาย ทั้งที่รวมพิมพ์เป็นหนังสือ และตี
อังกฤษออกจะยังเป็นที่รู้จักน้อยกว่า แม้ที่
สคมภ์หลักทางความคิดของชาวต่างแดน
ด้านทางภูมิปัญญาเช่นกัน

สยามท่านนี้ จำเพาะข้อเขียนภาษาไทย นั้นมี
พิมพ์ในสิ่งพิมพ์อื่นๆ หากข้อเขียนในภาษา
จริงผู้เขียนจะได้รับการนิยมน้อยกว่าเป็น
โดยเฉพาะในประเทศทางตะวันตก ที่กำลังดิบ

งานสำคัญในภาษาอังกฤษของสุลักษณ์ ศิวรักษ์ที่มีการถ่ายทอดออกสู่ภาษาไทย ได้แก่ A Buddhist Vision for Renewing Society ที่ตั้งเป็นพากย์ไทยว่า พุทธทัศนะเพื่อการสร้างสรรค์สังคมใหม่ (ซึ่งอยู่ระหว่างการจัดพิมพ์ใหม่ คาดว่าจะออก
จำหน่ายได้ในเดือนมกราคม ๒๕๓๘) นอกนั้นก็ยังมีอีกเพียงประปราย เดือนฝรั่งด้วยหวังดี เป็นการถ่ายทอดงานเขียน
และพูดในต่างแดนล่าสุดของนักวิจารณ์ฝีปากกล้าท่านนี้ โดยทั้งหมดเป็นการถ่ายทอดมาจากภาคผนวกที่พิมพ์เพิ่มเติมใน
การพิมพ์ครั้งใหม่ของ A Buddhist Vision for Renewing Society อันประกอบด้วยเรื่อง พิชิตพันธุ์แห่งสันติ : พุทธทัศนะ
เพื่อการสร้างสรรค์สังคมใหม่ ความสมานฉันท์และศาสนา : ภาพสะท้อนในแง่ของชาวพุทธต่อข้ออ้างทางศาสนาและ
ความเป็นจริง กรุงเทพฯ : เมืองแห่งหลายหมู่บ้าน คำประกาศด้วยสถานการณ์โลก พิธีมอบรางวัลผู้ก่อตั้งสถาบันและ
สุนทรพจน์ของอาจารย์สุลักษณ์ ศิวรักษ์ ท่านพุทธทาสภิกขุ ชีวประวัติบุคคลและพุทธศาสนาในสยาม สุนทรพจน์เปิด
การประชุมเวทีเยาวชนภาคพื้นแปซิฟิก การยอมรับความหลากหลายทางลัทธิและศาสนา : ความสำคัญต่อพัฒนาการทาง
เศรษฐกิจและสังคม

ในภาคผนวกของหนังสือประกอบด้วย ๒ บทความคือ ทัศนะไทยต่อพุทธศาสนาเพื่อสังคมและจดหมายเปิดผนึก
เสนอข้อสุลักษณ์ ศิวรักษ์เข้ารับรางวัลโนเบล สาขาสันติภาพ

หลายเรื่องที่ปรากฏใน เดือนฝรั่งด้วยหวังดี เป็นเหมือนการกล่าวตอخي้ออีกครั้งหนึ่งถึงความคิดของผู้เขียนที่มองปัญหา
และทางออกของสภาพการณ์ในสังคมปัจจุบันจากแนวความคิดแบบพุทธ ซึ่งเป็นจุดขายในงานเขียนของเขา โดยเฉพาะ
การเน้นให้เห็นถึงความสำคัญของการหันมามองตัวเอง การมุ่งด้านสมาธิภาวนาให้เกิดความรู้ตัวทั่วพร้อม ดังที่มีตอนหนึ่งว่า
“โครงสร้างที่รุนแรง วัฒนธรรมที่รุนแรง และแรงกระตุ้นจากโลกจรรีตกาลังครอบงำโลกของเรา หากเรายังไม่รู้จัก
ตัวเองว่าคือใคร และเราควรมีความสัมพันธ์อย่างบรรสานสอดคล้องกลมกลืนกับตัวเราเองและสิ่งแวดล้อมได้อย่างไร เรา
ก็ยิ่งเต็มไปด้วยอวิชชา หากเมล็ดพันธุ์แห่งสันติภายใน และการหายใจอย่างมีสติ รู้ตัวทั่วพร้อม ข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า เราจะ
สามารถจัดการกับปัญหาที่ดูเหมือนว่าไม่อาจจะเอาชนะได้อย่างแท้จริง ด้วยความหวังอันเต็มเปี่ยม

ที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งเห็นจะเป็นการเสนอความคิดเรื่องการเขียนอัตชีวประวัติ ผู้เขียนกล่าวถึงความจริงสองระดับ
คือที่เป็นสมมติสังขและปรมาตตสังขะ ซึ่งความจริงประการแรกเป็นสิ่งที่บอกเล่าได้ และปรากฏอยู่ในงานวรรณกรรม
ทางชีวประวัติทั่วไป

“ชีวประวัติทางพุทธศาสนาจะบอกเล่าเรื่องสัจจริงแก่ท่าน หากคัมภีร์ได้กล่าวมาแล้วว่านั่นเป็นเพียงสมมติสังขะ หา
ใช่ปรมาตตสังขะไม่ ด้วยปรมาตตสังขะไม่ได้เป็นเรื่องที่จะเล่าสู่กันฟังได้”

ผู้เขียนเสนอว่าการเขียนอัตชีวประวัติแบบไทย ซึ่งได้รับอิทธิพลอย่างเหนียวแน่นทางพุทธศาสนาเป็นเหตุให้แตกต่าง
จากการเขียนอัตชีวประวัติแบบตะวันตกว่า

ตามแนวความคิดตะวันตก ชีวประวัติบุคคลจะต้องเป็นเรื่องเที่ยงแท้ถาวร เมื่อใครคนใดละโลกไปชีวประวัติของเขาจัก
ยั่งยืนสืบไปไปเลยเช่นป้ายบนหลุมฝังศพเขาจะนั่น แต่ทัศนะในทางพุทธศาสนาเห็นว่าชีวประวัติบุคคลเป็นเครื่องน้อมเตือน
ให้เราผู้อ่านและผู้สวดศรัทธาฟังได้หมั่นบำเพ็ญเพียร เจริญวิปัสสนาพิจารณาความทุกข์ ความเปลี่ยนแปลง หรือความไม่
เที่ยงแท้ถาวร(อนิจจัง) และความไม่มีตัวตนของสรรพสิ่งทั้งปวง(อนัตตา)

ภัยร้ายจากอาหารจานด่วน :

การไต่สวนคดีแม็คโดนัลด์

แม็คโดนัลด์เป็นอาณาจักรธุรกิจอาหารจานด่วนที่มีเครือข่ายอย่างกว้างขวางในประเทศต่างๆ มากมาย รวมทั้งประเทศไทยด้วย แต่เมื่อเร็วๆ นี้ ข้อมูลด้านคุณค่าทางอาหารของแม็คโดนัลด์ การทารุณกรรมต่อสัตว์ที่นำมาประกอบอาหาร รวมทั้งการใช้บรรจุภัณฑ์โฟม ได้รับการไต่สวนโดยศาลในประเทศอังกฤษ ตามคำให้การของจำเลยทั้งสองคนที่รณรงค์

ว่า “การยิงสัตว์ทำกันอย่างสะเพร่า ไม่แม่นยำ (ทำให้สัตว์ได้รับความทรมานอย่างมากก่อนตาย)”

นายพอล เพรสตัน ประธานบริษัทแม็คโดนัลด์ในอังกฤษให้ปากคำต่อศาลว่า ในทุกๆ หนึ่งล้านถ้วยของเครื่องดื่มที่ขายได้ มีภาชนะเพียง ๑๐๐-๑๕๐ ชิ้นเท่านั้นที่ถูกทิ้งเป็นขยะไป เขายังอ้างอีกว่า ภาชนะที่ทำจาก

โคมิตีการโฆษณาอันหลอกลวงของแม็คโดนัลด์ จนเป็นเหตุให้ถูกบริษัทยักษ์ใหญ่ฟ้องร้องในข้อหาหลอกลวง

อดีตผู้ช่วยอัยการมลรัฐเท็กซัสให้การต่อศาลว่า ในปี ๒๕๓๐ คณะอัยการมลรัฐเท็กซัส แคลิฟอร์เนีย และนิวยอร์กได้ขอให้ทางแม็คโดนัลด์ถอนโฆษณา “หลอกลวง” ที่อวดอ้างว่า อาหารของตนมีคุณค่าตามหลักโภชนาการออกเสีย มีการอ่านข้อความในบันทึกของแม็คโดนัลด์ต่อศาลว่า “เราไม่สามารถพูดหรือยืนยันคุณค่าทางโภชนาการ (ในอาหารของเรา) ได้เลย” “อันที่จริงการโฆษณาของพวกเขาพยายามสร้างภาพลวงให้อาหารขยะของแม็คโดนัลด์ กลายเป็นอาหารที่ดีไปได้” ขณะที่เวอร์เนอร์ วิลลิส ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นพยานให้กับแม็คโดนัลด์เล่นลิ้นปลิ้นปล้อนกับศาลว่า ข้อความที่โฆษณาว่า “ถูกหลักโภชนาการ” (nutritious) นั้น เขาหมายถึงว่า “มีคุณค่าทางอาหาร” (has nutrients) ต่างหาก

การให้การต่อศาลดำเนินต่อไปอีกว่า คณะพยานที่เดินทางไปดูโรงงานที่ผลิตเนื้อสัตว์ป้อนแก่แม็คโดนัลด์พบว่า ร้อยละ ๔๔ ของไก่ที่เลี้ยงมีขาที่พิการผิดปกติ เพราะได้รับการเร่งด้วยยาให้อ้วนขึ้นอย่างรวดเร็วเกินไป และที่โรงฆ่าสัตว์ของแม็คโดนัลด์ พยานคนหนึ่งยอมรับ

โหมส่งผลเสียต่อสิ่งแวดล้อมน้อยกว่าการใช้ภาชนะถาวร แต่ในขณะเดียวกัน ศาสตราจารย์ดักเบอร์ลี ผู้เชี่ยวชาญที่เป็นพยานให้กับแม็คโดนัลด์ยอมรับว่า สารเพนเทนที่ใส่ทำโฟมชนิดนี้ ส่งผลให้เกิดกลุ่มหมอกมลพิษ (smog) และภาวะเรือนกระจก

ส่วนผู้อำนวยการฝ่ายสิ่งแวดล้อมของแม็คโดนัลด์เองก็ยอมรับต่อศาลว่า สาร CFC ที่เคยใช้ทำกล่องโฟมของแม็คโดนัลด์ ได้ถูกประกาศห้ามใช้เป็นสารผลิตโฟม โดยรัฐสภาสหรัฐอเมริกาตั้งแต่ปี ๒๕๒๑ แต่เขาอ้างว่าแม็คโดนัลด์ไม่ทราบเลยว่าสาร CFC เป็นตัวทำลายชั้นโอโซน จนกระทั่งในช่วงปี ๒๕๒๔ การไต่สวนนี้คาดว่าจะดำเนินต่อไปจนถึงปีหน้า

ขณะเดียวกันได้มี “การรณรงค์สังคินขยะ” อันเป็นการกระตุ้นให้ประชาชนรวบรวมขยะนับล้านๆ กิโลกรัมที่เกิดจากกิจการของแม็คโดนัลด์ในแต่ละปี และส่งคืนไปให้กับบริษัท ในสหรัฐอเมริกา การรณรงค์แบบนี้ได้สร้างแรงกดดันจนกระทั่งแม็คโดนัลด์ต้องเลิกการใช้กล่องโฟมแบบ “ผ่าทอย” ไป

จาก The Ecologist Campaigns กันยายน/ตุลาคม ๒๕๓๗

ท่านญาณโปนิกเป็นพระมหาเถระชาวเยอรมัน ซึ่งนอกจากจะเป็นพระภิกษุเถรวาทชาวตะวันตก ที่มีพรรษาากลมากที่สุดแล้วยังเป็นผู้รังสรรค์และส่งเสริมงานพิมพ์วรรณกรรมด้านพุทธศาสนาที่มีชื่อเสียงมากที่สุดท่านหนึ่ง กล่าวกันว่า “หัวใจกรรมฐาน” (The Heart of Buddhist Meditation) ซึ่งพระมหาเถระท่านนี้รจนาขึ้นมา เป็นวรรณกรรมทางพุทธศาสนาที่สมบูรณ์ที่สุดเล่มหนึ่งในยุคนี้ โดยมีการแปลออกเป็นหลายภาษาด้วยกันรวมทั้งภาษาไทยด้วย นอกจากนั้นท่านยังเป็นผู้ก่อตั้งและต่อมาได้รับเป็นประธานและองค์อุปถัมภ์ของสำนักพุทธพิมพ์การ (Buddhist Publication Society) ในประเทศศรีลังกา ซึ่งเป็นผู้พิมพ์วรรณกรรมทางพุทธศาสนาและเผยแพร่ไปทั่วโลกมากกว่าแปดสิบประเทศ และเป็นที่คุ้นหูของคณิกเลงหนังสือพุทธศาสนาไทยโดยเฉพาะผู้ที่อ่านพากย์อังกฤษได้ ดังบางชิ้นของสำนักพิมพ์นี้ก็ได้ผู้รู้ชาวไทยอย่าง อ.กรรณ กุศลสัตย์ นำมาถ่ายทอดความเป็นภาษาไทยด้วย

ท่านญาณโปนิกถือกำเนิดในครอบครัวชาวยิวที่เมืองฮาเนา ประเทศเยอรมันนี ในปี ๒๔๔๔ นามเดิมคือ Siegmund Feniger และได้สมาทานนบถือพุทธศาสนาตั้งแต่อ่อนอายุยี่สิบปี ปี ๒๔๗๕ ท่านได้เดินทางจากประเทศเยอรมันนีมายังประเทศศรีลังกาด้วยศรัทธาจะบวชเข้าสู่บวรพุทธศาสนา เดือนมิถุนายนปีนั้นเองท่านได้รับการบรรพชาเป็นสามเณรโดยท่านญาณคิลิก (๒๔๒๑-๒๕๐๐) พระมหาเถระชาวเยอรมัน ซึ่งมีชื่อเสียงในทางแต่งและแปลคัมภีร์บาลีเช่นกันในปีต่อมาท่านได้รับการอุปสมบท และปฏิบัติจิตเกลادنเองอยู่ที่สำนัก Island Hermitage (Polgasduwa) เมือง Dodanduwa ซึ่งเป็นสำนักสำหรับชาวตะวันตกที่ท่านญาณคิลิกเป็นผู้ก่อตั้งเมื่อปี ๒๔๕๔ ในช่วงสงครามโลกครั้งที่สองท่านได้จำพรรษาทั้งในประเทศอินเดียและศรีลังกา ท่านได้เดินทางกลับมายังประเทศศรีลังกา พร้อมอาจารย์ของท่านเมื่อปี ๒๔๘๕ และได้รับสิทธิเป็นพลเมืองประเทศศรีลังกาที่ได้เริ่มสถาปนาประเทศขึ้นในปี

๒๔๙๓ นับตั้งแต่ปี ๒๔๙๕ จนสิ้นอายุขัยท่านพำนักอยู่ที่สำนัก Forest Hermitage (สำนักวัดป่า) เมืองแคนดี้

ท่านญาณโปนิกได้รับชื่อเสียงในระดับโลกเนื่องจากความสามารถในการอธิบายหลักพุทธศาสนาทางเถรวาทได้อย่างลึกซึ้ง และการแปลคัมภีร์บาลีเป็นพากย์อังกฤษและเยอรมันได้อย่างแจ่มแจ้ง หนังสือที่เด่นมากที่สุดของท่านคือ The Heart of Buddhist Meditation (หัวใจกรรมฐาน) ได้รับยกย่องว่าเป็นวรรณกรรมพุทธศาสนาสมัยใหม่อันอมตะและได้รับการถ่ายทอดออกสู่ ๗ ภาษาด้วยกัน ความเรียงอื่นๆของท่านที่ปรากฏในวารสาร BPS's Wheel และ Bodhi Leaves ซึ่งล้วนเป็นหลักธรรมอันลึกซึ้ง ก็ได้รับการรวบรวมไว้ในหนังสือชื่อ The Vision of Dhamma นอกจากนี้ท่านยังเป็นผู้แต่ง อภิธรรมศึกษา ด้วย งานในภาษาเยอรมันจำนวนนับไม่ถ้วนของท่าน ล้วนเกี่ยวกับหลักสติปัญญาฐานสี่ และยังงานแปลพระสูตรที่สำคัญอีกด้วย

“ท่านญาณโปนิกได้รับชื่อเสียงในระดับโลกเนื่องจากความสามารถในการอธิบายหลักพุทธศาสนาทาง
เถรวาทได้อย่างลึกซึ้ง และการแปลคัมภีร์บาลีเป็นพากย์อังกฤษและเยอรมันได้อย่างแจ่มแจ้ง หนังสือที่เด่นมาก
ที่สุดของท่านคือ The Heart of Buddhist Meditation (หัวใจกรรมฐาน) ได้รับยกย่องว่าเป็นวรรณกรรม
พุทธศาสนาสมัยใหม่อันทอมตะและได้รับการถ่ายทอดออกสู่ ๗ ภาษาด้วยกัน”

ท่านญาณโปนิกได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาชิกกิตติม-
ศักดิ์ของสมาคมพุทธทิศแห่งเยอรมันในปี ๒๕๒๑
และเป็นสมาชิกของสถาบันศิลปะและวิทยาศาสตร์แห่ง
โลกในประเทศศรีลังกาเอง ท่านได้รับคุณูปกิตติ
จากสถาบันการศึกษาหลายแห่ง อันเนื่องมาจากความ
สามารถด้านอักษรศาสตร์ และยังได้ดำรงสมณศักดิ์
อย่างสมแก่นานารูปด้วย

จากภาวะสุขภาพที่อ่อนแอลงในช่วงหลายปีมานี้จน

ในช่วงท้ายของชีวิต ท่านเกือบจะสูญเสียความสามารถ
ในการเห็นไปเป็นเหตุให้ท่านได้มรณภาพ ณ ตำนก
Forest Hermitage ของท่านเอง เมื่อก่อนรุ่งอรุณของ
วันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๓๗ รวมสิริอายุขัย ๕๓ ปี

ท่านที่ต้องการทราบความโดยพิสดารเกี่ยวกับท่านญาณโปนิก
อ่านได้ในบทความของ ส.ศิริรักษ์ ใน ปาจารย์สาร ฉบับ หัวกะทิ
ม.ก.-ก.พ. ๓๘

การพึ่งตนเองกับความอยู่รอดของชุมชน

ข้อคิดจากแดนเมเปิ้ล

เชอร์รี่ ยาโน

เชอร์รี่ ยาโน เป็นสาวชาวแคนาดาที่เข้ามาเมือง
ไทยเพื่อท้าววิจัยเรื่องบทบาทของพระสงฆ์กับการพัฒนา
แบบทางเลือก เธอเริ่มทำงานวิจัยตั้งแต่เดือนกรกฎาคม
ศกนี้โดยเลือกหมู่บ้านหลักที่จะสามารถวิเคราะห์ได้โดย
ละเอียด หมู่บ้านท่าลาด อ.กุดชุม เป็นหมู่บ้านที่เธอ
เลือกเพื่อทำการวิจัยครั้งนี้ ก่อนจะสิ้นสุดการวิจัย เธอ
ได้เขียนบทความขึ้นนี้ขึ้นมา เพื่อสะท้อนความคิดของ
เธอกับวิถีชีวิตที่บ้านท่าลาด ท่านพระครูสุภาจารวัฒน์
เจ้าอาวาสวัดท่าลาด ได้ขอให้เธอแสดงความคิดเห็นของ
เธอกับสิ่งที่เธอพบเห็นไว้ในบทความด้วย

สารานุกรมการเห็นว่า บทความนี้จะเน้นประโยชน์
ต่อการสะท้อนมุมมองของการพัฒนาในแนวทางเลือก
อันมีความสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้เกิดการพัฒนายัง
ยั่งยืนอย่างแท้จริง

พวกเราได้ออกกับคิดกันว่า ชาวบ้านมีความสุข
เพราะสามารถผลิตอาหารเองได้ การทำไร่ทำนาทำให้
เรามีอิสระ ไม่ต้องเป็นข้าของใคร หมู่บ้านเราก็รัก
สมัครสมานกันและแต่ละคนก็สัจย์ซื่อและมีจิตใจที่ค้ำม
ทั้งเรายังภูมิใจกับวัฒนธรรมพื้นบ้านอันทรงคุณค่าของ
เราด้วย

แต่ชาวบ้านเราก็ยังบอกกับคิดกันว่า ตัวเองมีราย
ได้น้อยในขณะที่ต้องจับจ่ายใช้สอยมากขึ้นหลายคนบอก
กับคิดกันว่า การมีถนนหนทางและไฟฟ้าเป็นเรื่องดี แต่
นั่นก็หมายถึงว่าพวกเราต้องหาเงินหาทองมาเพื่อซื้อรถ
เครื่อง รถยนต์ น้ำมัน เสียค่าเดินทาง ซื้อโทรทัศน์
หลอดไฟ จ่ายค่าไฟฟ้าและค่าน้ำปะปาด้วย ชีวิตของ
พวกเราเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว พร้อมกับการเข้ามาของ
เทคโนโลยีสมัยใหม่เหล่านี้ พวกเรามีความจำเป็นต้อง
ใช้เงินมากกว่าคนในอดีต

“การพัฒนาให้ทันสมัยแบบเมืองกรุงเทพฯจะเป็นเหมือนสำรับที่มีจานอาหารวางเรียงราย โดยเราสามารถเลือกเฉพาะอาหารที่อร่อยและป่อยจานที่บูดเน่าไปได้ละหรือ”

แต่ของพวกนี้มีราคาแพง ในขณะที่ราคาข้าวต่ำ หมายถึงเราต้องจ่ายมากกว่าเงินทองที่หาได้หลายคนจึงมีหนี้สินพอกพูนขึ้นเรื่อยๆ คนหนุ่มสาวต้องอพยพไปหางานทำในเมือง เพื่อส่งเงินให้ทางบ้านใช้สอยและไถ่หนี้

หลายคนบอกกับดิฉันว่าอยากมีงานทำที่นี่ พวกเราอยากมีโรงงานเพื่อว่าลูกหลานจะได้ไม่ต้องเดินทางไปหางานในเมืองที่ไกลๆ พวกเขาจะได้ทำงานในโรงงานช่วงหน้าแล้ง และช่วยทำไร่ทำนาในฤดูทำนา เราจะได้อยู่ร่วมกันเป็นครอบครัวที่อบอุ่นและรักใคร่กัน

แต่หลายคนก็บอกกับดิฉันว่าการแบ่งปันกัน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ความเห็นอกเห็นใจกัน ความรักใคร่ปรองดองและอภัยซึ่งกันและกันล้วนแต่เป็นพื้นฐานของชีวิตที่นี่ การพัฒนาเพื่อให้มีถนน มีงานมากขึ้นเป็นเรื่องที่ดี แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ ความรักใคร่ปรองดองและความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่กัน หลายคนบอกกับดิฉันว่า สิ่งเหล่านี้ต้องมาก่อนสิ่งอื่น

นี่เองเป็นจุดที่ดิฉัน

คิดว่าชาวแคนาดา ประเทศของดิฉันเอง สามารถเรียนรู้จากพวกเราได้ ดิฉันเดินทางมาที่นี่ก็เพื่อขอให้ช่วยถ่ายทอดสิ่งนี้ให้

ที่แคนาดาก็มีหลายเรื่องที่ดี เราเป็นประเทศที่มีความทันสมัยมาก และเจริญในทางอุตสาหกรรม แต่ก็พัฒนาไปในแบบเดียวกับกรุงเทพฯ พวกเราเริ่มมีรายได้มากขึ้นและได้รับการศึกษาสูงขึ้นมากกว่าแต่ก่อน แต่เพื่อจะมีรายได้มากขึ้น เราก็ต้องสูญเสียไปไม่น้อย

ประเทศเรามีมลพิษมากขึ้น พวกเราตัดไม้ทำลายป่ามากขึ้น และแม่น้ำลำคลองก็ไม่บริสุทธิ์อีกต่อไป และไม่ค่อยจะมีปลา พวกเราจำนวนมากในเมืองต้องอาศัยอยู่บนตึกสูงๆ และไม่รู้จักหน้าค่าตาแม้แต่เพื่อนบ้านใกล้เคียงของเราเลย พวกเราไม่เอาใจใส่กันเหมือนอย่างที่บ้านที่รักใคร่กัน เราไม่แบ่งข้าวปลาอาหารกันกิน เราไม่ชวนคนที่เดินผ่านไปมากินข้าว ทุกๆ อย่างต้องซื้อหาแลกเปลี่ยนด้วยเงิน ทั้งบ้านเรือน เสื้อผ้า อาหาร น้ำดื่ม ยารักษาโรค มีคนแค้นเคืองน้อยที่ปลุกข้าวปลุกผักไว้กินเอง

ผู้เขียนกับแม่หนูดี ที่บ้านท่าลาด

พวกเรามุ่งแต่จะแข่งขันกันมากกว่าจะร่วมมือกัน พวกเราไม่งานยุ่งทั้งวัน เพราะมัวแต่มุ่งหาเงินให้ได้มากๆ เราต้องรีบทำโน่นทำนี่จนไม่มีเวลาเหลือให้กับคนที่เรารักและครอบครัว และแม้ว่าหลายคนในประเทศดิฉันจะเป็นคนดี แต่มีคนจำนวนมากที่ไม่มีความสุขเลย พวกเรามีความต้องการทางวัตถุอย่างไม่จบสิ้น พอมีรถ เราก็

อยากได้รถคันใหญ่ขึ้นและแพงมากขึ้น บ้านหลังใหญ่มากขึ้น เสื้อผ้าที่สวยงามยิ่งขึ้น โทรทัศน์รุ่นใหม่ๆ มีเครื่องประดับเพชรพลอยมากขึ้น ทำให้เราจำเป็นต้องมีเงินมากขึ้น พวกเราพากันเชื่อว่าสิ่งเหล่านี้จะทำให้เรามีความสุข แต่ตอนนี้พวกเราทิ้งเงินทองและสิ่งของมากขึ้น แต่ดูเหมือนว่าเราจะไม่มีความสุขน้อยลง และไม่ค่อยรักใคร่ปรองดองกัน

ดิฉันคิดว่าชาวแคนาดาควรมีโอกาสเรียนรู้

จากชาวบ้านเรา และคิดใคร่ครวญถึงชีวิตของตนเอง นี่เป็นเหตุที่คิดค้นเดินทางมาที่บ้านท่าลาด

สิ่งที่คิดนั้นอยากถามพวกเราก็คือ “เราจะสามารถเลือกเดินทางที่จะหลีกเลี่ยงความผิดพลาดอย่างที่ชาวแคนาดาประสบมาแล้วได้อย่างไร”

พวกเราอยากมีฐานะดีขึ้น อยากมีรายได้มากขึ้น

อย่างที่ชาวแคนาดาเองก็เคยปรารถนา แต่พอพวกเราได้สิ่งนี้มา เราก็ต้องสูญเสียความเป็นชุมชน ความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่และความปรารถนาดีต่อกัน อหฺยาศัยไมตรี ความสามัคคี และความผูกพันกับพระแม่ธรณี พระแม่คงคาและป่าไม้ไป ทำอย่างไรเราจะสามารถเขียนฐานะให้ดีขึ้นโดยไม่ต้องสูญเสียสิ่งเหล่านี้ไป

ชาวบ้านหลายคนบอกกับคิดค้นว่า อยากจะเห็นหมู่บ้านนี้เจริญมากขึ้นเรื่อยๆ บางคนอยากได้โรงงาน หลายคนอยากได้ถนนที่ดีกว่านี้ และส่วนมากพวกเราอยากมีเงินมากขึ้นทั้งนั้น

แต่พวกเราเองต้องลองคิดดูดีๆ ว่า การพัฒนาให้ทันสมัยแบบเมืองกรุงเทพฯ จะเป็นเหมือน **สำรับที่มีจานอาหารวางเรียงราย** โดยเราสามารถเลือกเฉพาะอาหารที่อร่อยและปล่อยจานที่บูดเน่าไว้ได้ล่ะหรือ หรือว่าการพัฒนาแบบกรุงเทพฯ ก็เหมือนกับการยกลูกสาวให้แต่งงานกับเศรษฐีใจคด พอเขาเข้ามาอยู่บ้านเดียวกันกับเรา เราจะต้องนํานิสัยที่ไม่ดีติดตัวเข้ามาด้วย เราไม่สามารถเลือกเอาเฉพาะนิสัยที่ดีๆ ของเขาได้

ความโลภหรือบริโภคนิยมกำลังเป็นปัญหาหนัก

หน้าสหกรณ์ร้านค้าของหมู่บ้าน

หน่วงในประเทศแคนาดา เศรษฐกิจของเราทั้งหมดพึ่งพิงกับตลาด พวกบริษัทการค้าใหญ่ๆ ส่วนต้องการกำไรมากขึ้น เขาจึงต้องพยายามขายสินค้าให้ได้มากขึ้นเรื่อยๆ และต้องโฆษณาให้ผู้บริโภครู้สึกคล้อยตามว่า เขาต้องมีสิ่งนั้นสิ่งนี้ เพื่อจะขายสินค้าใหม่ได้เรื่อยๆ ผู้คนจึงต้องจับจ่ายใช้สอยมากขึ้น และ

ใช้ชีวิตที่มีแต่ความอยากที่ไม่รู้จักพอ พวกเราไม่รู้หรือกว่าถึงแค่ไหนที่จะเรียกว่าพอ

ชาวบ้านเราจะสามารถเลือกเอาเฉพาะส่วนที่ดีที่สุดของการพัฒนาให้ทันสมัยได้ละหรือ ผลของการพัฒนาจะเหมือนกับสำรับอาหารที่เราเลือกอาหารเองได้หรือเปล่า หรือว่าเราจะต้องจำใจกลืนกินส่วนที่ไม่ดีลงไปด้วย

มลพิษ ความโลภ การแข่งขันกัน การไม่เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ความปองร้ายต่อกัน ฯลฯ เป็นผลที่เกิดขึ้นมาพร้อมกับการพัฒนา และเราไม่สามารถปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ได้

คิดค้นคิดว่า ถ้าพวกเราต้องการการพัฒนาแบบที่เรา มีสิทธิ์เลือกส่วนที่ดีได้ เหมือนกับเลือกอาหารอร่อยจากสำรับอาหาร ไม่ใช่แบบที่ต้องแต่งลูกสาวให้กับลูกเขยรวยที่มีนิสัยเลวแล้ว พวกเราจะต้องพึ่งพิงคนอื่นให้น้อย และพึ่งพิงตัวเองให้มากยิ่งขึ้น

เดี๋ยวนี้ รายได้จากการปลูกข้าวของพวกเราพึ่งพิงกับตลาดแต่ข้าวมีราคาต่ำซึ่งในประเทศคิดค้นก็เป็นเช่นเดียวกัน ชาวนาไม่สามารถควบคุมราคาสินค้าเกษตร

“ถ้าเราทำงานในโรงงาน เราต้องขายแรงงานไปในราคาถูก เหมือนกับขายข้าว แต่ถ้าเราทำนา เราจะมีอิสระ เราจะไม่มีย้จ้านาย แต่ในโรงงาน เราต้องขึ้นอยู่กับเจ้านายหรือเจ้าของโรงงานที่เราทำงานอยู่”

กรรมได้ แต่ในขณะที่สินค้าสำเร็จรูปที่พวกเราซื้อ ไม่ว่าจะเป็นโทรทัศน์ รถยนต์ ไฟฟ้า ฯลฯ ล้วนมีราคาสูง เราจึงมีชีวิตที่ยากลำบาก แต่พวกเราที่นี้ก็ได้เริ่มรวมตัวกันและก่อตั้งโรงสีข้าวของตัวเองขึ้นมาแล้ว นี่จึงเป็นจุดเปลี่ยนที่สำคัญทีเดียว

ถ้าหากพวกเราอยากได้การพัฒนาแบบสำหรับอาหารที่เลือกกินได้ พวกเราจะต้องมีอิสระมากยิ่งขึ้น เราจะต้องมีอิสระที่จะสามารถเลือกเฉพาะส่วนที่ดีของการพัฒนาที่เรายอมรับได้และปฏิเสธบางอย่างที่ไม่ดีได้ด้วย

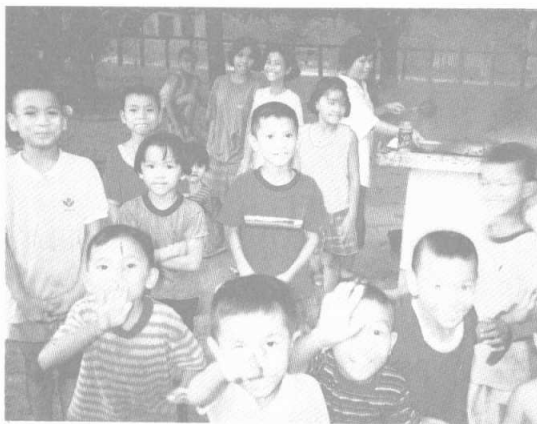
ถ้าเราทำงานในโรงงาน เราต้องขายแรงงานไปในราคาถูก เหมือนกับขายข้าว แต่ถ้าเราทำนา เราจะมีอิสระ เราจะไม่มีย่านาย แต่ในโรงงาน เราต้องขึ้นอยู่กับเจ้านายหรือเจ้าของโรงงานที่เราทำงานอยู่ และเจ้าของโรงงานอาจจะสนใจแต่เรื่องของเงิน(เช่นเดียวกับพวกพ่อค้าคนกลาง) มากกว่าคน เราจะไม่สามารถกำหนดอนาคตของตนเองได้ เพราะอนาคตของเราฝากไว้กับโรงงานเสียแล้ว

แล้วเราจะไปขอให้โรงงานมาช่วยพวกเราทำไมล่ะ ทำไมไม่ลองทำให้หมู่บ้านของเราฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาเอง ทำไมไม่เลือกเฉพาะสิ่งที่พวกเราต้องการ มากกว่าจะไปฝากชีวิตกับคนภายนอก และปล่อยให้เขามกำหนดชะตาชีวิตของเราล่ะ

ชาวบ้านหลายคนที่นี่มีความคิดดีมากที่จะช่วยให้เราเป็นอิสระมากยิ่งขึ้น พวกเขา กำลังทำนาแบบธรรมชาติ เพื่อลดต้นทุนจากการใช้ปุ๋ยเคมี และได้พืชผลที่มีความแข็งแรงมากขึ้น ชาวบ้านบางคนกำลังพยายามปลูกพืชแบบไร้นาสวนผสม เพราะว่าโดยทั่วไปข้าวจะมีราคาต่ำ พวกเขาจึงต้องปลูกไม้ผล ไม้สัก เลียงกบ และปลาบางชนิด พืชและสัตว์บางชนิดเหล่านี้เอาไว้ขาย เพราะมีราคาดีกว่าข้าวเสียอีก

ในขณะที่เราพยายามเพิ่มรายได้ เราก็ต้องลดรายจ่ายด้วยการปลูกพืชผักกินเอง ชาวบ้านที่นี่หลายคนเริ่มปลูกพืชผักของตนเอง เพื่อจะได้จับจ่ายซื้อหาอาหารน้อยลง นอกจากการปลูกพืชผักกินเองแล้ว ชาวบ้านหลายคนยังรู้จักทำเครื่องใช้ไม้สอยเองด้วย อย่างเช่น การทอผ้า ทอเสื่อ สานตะกร้า และทำปลอกหมอนจิตและสะโพรง สิ่งเหล่านี้เป็นทักษะที่มีความสำคัญซึ่งชาวแคนาดาได้ลิ้มลองไปนานแล้ว

พวกเราสามารถเริ่มต้นอย่างช้าๆ และทำงานร่วมกันอย่างอดทน การทำงานร่วมกันเป็นการรักษาค่านิยมของการเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่

เด็กๆ มาร่วมในการอบขนมไหว้พระจันทร์ที่วัดท่าลาดทุกวันพระ

กันและความร่วมมือกันและช่วยแก้ไขปัญหาได้ ถ้าหากมีแค่ครอบครัวเดียวที่ปลูกผลไม้และผักส่งตลาด เขาก็ไม่สามารถขายพืชผลส่วนที่เหลือจากการกินได้ เพราะมันคงไม่ได้เหลือเป็นจำนวนมากพอที่จะคุ้มกับค่าขนส่ง แต่ถ้าเราปลูกกันหลายครอบครัว และต่างคนต่างก็เอาผักและผลไม้ที่ปลูกได้มารวมกัน และ

ขายไปแบบเป็นกลุ่ม เป็นสหกรณ์ เราก็จะสามารถแก้ปัญหานี้ได้ พวกเราอาจใช้วิธีคิดเดียวกันนี้กับการสร้างโรงสี ส่งเสริมให้ชาวบ้านเรามาขายข้าวร่วมกันเป็นกลุ่ม รวมทั้งยังสามารถร่วมมือกันในการขายสินค้าอื่นๆ อย่างเช่น สินค้าหัตถกรรม ผ้าทอ ผัก ผลไม้ กบ ฯลฯ

นอกจากนั้น เราอาจจะต้องหันมามองภาพรวมของเศรษฐกิจในท้องถิ่นของเราเองว่า **เงินตราของเรารั่วไหลออกจากชุมชนไปบ้างหรือไม่** อย่างเช่น ถ้าพ่อสวนขายข้าวได้แล้วเอาเงินไปซื้อพัดลม แสดงว่าเงินได้รั่วไหลออกไปจากชุมชนของเราในทันที แต่ถ้าพ่อสวนใช้เงินจำนวนนั้นไปซื้อไก่จากพ่อชาติ และพ่อชาติก็ใช้เงินที่ได้รับมานั้นไปซื้อตะกร้าจากพ่อแคน พ่อแคนเองก็เอาเงินจำนวนนั้นไปซื้อกล้าไม้ผลจากแม่

**“การพึ่งตนเองได้ไม่ใช่เป็นเรื่องของปากท้องเท่านั้น แต่เป็นเรื่องของวิถีคิด ทักษะคติ
ที่เราปรารถนาจะเลือกทางเดินและกำหนดอนาคตของตนเองร่วมกันด้วย โดยไม่ปล่อยให้ใครมาบงการ”**

ระเบียบ ส่วนแม่ระเบียบใช้เงินนี้จ่ายค่าโดยสารพ่อ
ทองที่ขับสามล้อพาเข้าไปในเมือง

จะเห็นว่า ถ้าทำแบบนี้ เงินจะหมุนเวียนอยู่แต่ใน
ชุมชน และเราก็จะได้สิ่งของที่เรต้องการ พ่อสวนได้
ไก่ พ่อชาติได้ตะกร้า พ่อแคนได้กล้วยผลไม้ และด้วย
เงินนั้น แม่ระเบียบสามารถเดินทางด้วยสามล้อเข้าเมือง
และอื่นๆ อีก วงจรการจับจ่ายเงินจะไม่ได้หยุดแค่ที่พ่อ
สวนได้พัฒนาเครื่องหนึ่งเท่านั้น

ตรงนี้มีข้อคิดสำคัญสองประการเรื่องแรกคือการ
ใช้เงินให้หมุนเวียนแต่ในท้องถิ่นจะทำให้เศรษฐกิจดีขึ้น
และเรื่องที่สองคือ ชุมชนของเราควรผลิตสินค้าด้วยตนเอง
มากขึ้นเรื่อยๆ อย่างเช่น ชาวบ้านเราอาจจะสังเกตได้ว่า
ถ้าเราจับจ่ายเงินทองจำนวนมากเพื่อซื้อเสื้อผ้าจากนอก
หมู่บ้าน นั่นหมายถึงเงินของเราตกไปอยู่ในมือของคน
ภายนอก ทำไมเราไม่ลองปักเย็บเสื้อผ้าของเราเองล่ะ
เรารู้จักการตัดเย็บ หนุ่มสาวสามารถเรียนรู้การตัดเย็บ
ได้ เราสามารถเริ่มจากงานเล็กๆ และไปอย่างช้าๆ

ถ้าเราคนเดียวไม่สามารถซื้อจักรเย็บผ้าได้เราอาจจะ
ลงหุ้นกันซื้อจักรมาเครื่องหนึ่งและผลิตเปลี่ยนหมุนเวียน
กันใช้ ชาวบ้านสามารถตัดเย็บเสื้อผ้าไว้ใช้ในครอบครัว
หรือเอาไว้ขาย และเราจะสามารถขายเสื้อผ้าเหล่านั้น
ร่วมกันได้อีกในรูปของสหกรณ์

และถ้าพวกเราทำได้ ลูกหลานเราอาจจะสามารถ
หางานทำในหมู่บ้านได้ แทนที่จะไปทำงานในเมือง
พวกเขาจะสามารถเรียนรู้การจัดการทางธุรกิจได้ที่
เศรษฐกิจก็จะดีขึ้นด้วยน้ำพักน้ำแรงของพวกเขาเอง
โดยไม่จำเป็นต้องพึ่งโรงงานต่างๆ

จะเกิดอะไรขึ้นถ้าสมมติโรงงานขึ้นมาที่นี่ทำให้
ทุกคนมีงานทำ แต่สักพักเจ้าของก็ตัดสินใจย้ายโรงงาน
ข้ามไปประเทศลาวเพราะที่นั่นค่าแรงราคาถูกกว่า และ
พวกเขาสามารถทำกำไรได้มากกว่า สิ่งนี้เกิดขึ้นบ้าง
บางครั้งในประเทศแคนาดา ชุมชนต้องพึ่งพิงอยู่กับ

โรงงาน แต่พอโรงงานย้ายออกไป เพราะพวกเขา
สามารถทำกำไรได้มากกว่าในที่อื่น คนในชุมชนก็ต้อง
เผชิญกับความยากลำบาก

แต่ถ้าพวกเราสร้างชุมชนขึ้นมาด้วยตัวเอง และมี
เศรษฐกิจแบบชาวบ้านที่เข้มแข็ง (ทั้งภายในหมู่บ้านเอง
และที่ติดต่อกับภายนอก) พวกเราจะควบคุมสิ่งต่างๆ
ได้มากขึ้น บางช่วงที่ราคาहतการณ์ไม่ดี เราอาจจะ
เปลี่ยนมาขายผัก และเราจะมีทักษะในการทำงานทั้ง
สองอย่าง พวกเราจะไม่ต้องพึ่งพิงกับโรงงานหรือราคา
ข้าวเพียงอย่างเดียว และเราจะไม่ต้องพึ่งพิงกับพ่อค้า
คนกลางหรือเจ้าของโรงงาน

**การพึ่งตนเองได้ไม่ใช่เป็นเรื่องของปากท้องเท่านั้น
แต่เป็นเรื่องของวิถีคิด ทักษะคติ ที่เราปรารถนาจะ
เลือกทางเดินและกำหนดอนาคตของตนเองร่วมกัน
ด้วย โดยไม่ปล่อยให้ใครมาบงการ**

เมื่อพวกเรามีอิสระไม่ต้องพึ่งพิงคนภายนอกและ
สามารถสร้างชุมชนของตนเองขึ้นมาได้แล้ว พวกเราก็
สามารถจะเลือกสิ่งต่างๆ ได้ พวกเราอาจจะเลือกวิถี
ทางที่ร่วมมือกันมากกว่าแข่งขันกัน การสร้างสิ่งแวดล้อม
ที่สมดุลมากกว่าความโลภโมโหสัน เราให้ความสำคัญ
กับคนมากกว่าผลกำไร

เราจะสามารถแสดงให้เห็นลูกหลานของเราเห็นว่า เรา
จะสามารถมีความสามัคคีปรองดองกันไปพร้อมกับมีการ
พัฒนาทางวัตถุได้อย่างไร

คนอื่นๆ ในโลกจะสามารถเรียนรู้จากพวกเราได้
มากมาย พวกเราอาจจะสอนให้คนในประเทศอื่นได้รู้
ว่า ถ้าเราให้ความสำคัญกับการพึ่งตนเองและความเอื้อ
เพื่อเผื่อแผ่ต่อกันเป็นอันดับแรก เราก็สามารถมีการ
พัฒนาทางวัตถุได้โดยไม่ก่อให้เกิดมลพิษ ความแตก
แยก การแข่งขันหรือความโลภโมโหสันที่ไม่รู้จักสัน
ซึ่งสิ่งเหล่านี้กำลังเป็นปัญหาหนักหนาของเรา

กรณีสังหารหมู่พระธรรมทูต

และฆราวาส ๕ ศพ ที่สหรัฐอเมริกา

ความเป็นมา

คดีประวัติศาสตร์สังหารหมู่พระธรรมทูตไทยและฆราวาส ๕ ศพ ที่เมืองฟีนิกซ์ รัฐอริโซนา สหรัฐอเมริกา เมื่อวันที่ ๑๐ สิงหาคม ๒๕๓๔ เป็นการฆาตกรรมอย่างโหดเหี้ยมและทารุณ โดยฆาตกรใช้อาวุธปืนชนิด .๒๒จอยิงบริเวณศีรษะของเหยื่อทีละคนแล้วได้นำศพทั้ง ๕ มาวางเรียงกัน เป็นรูปล้อเกวียนอย่างมีเลศนัย พร้อมกับใช้มีดกรีดข้างฝาเป็นคำว่า “BLOODS” ซึ่งแปลว่า เลือดทั้งหลาย และนำเครื่องดับเพลิงมาฉีดพ่นเล่น เอาข้าวสารมาโปรยหว่าน โดยไม่ได้แตะต้องเงินจากต้นผ้า

อย่างไร

- ๑๒ กันยายน ๒๕๓๔ ผู้ต้องหา ๔ คน จากเมืองทูซอน ถูกจับกุมและทุกคนแย้งกันรับสารภาพว่าฆ่าพระภิกษุจริง ต่อมากลับกลายเป็นว่าเป็นการจับกุมผิดตัวและมีการบีบบังคับให้สารภาพ จึงต้องปล่อยตัวไปโดยเอาความผิดไม่ได้ แถมกลุ่มทูซอนยังฟ้องเรียกค่าเสียหายกลับเป็นจำนวนถึง ๔๕ ล้านดอลลาร์เนื่องจากถูกเจ้าหน้าที่ทำทารุณกรรมล่าสุดหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ (๖ พ.ค. ๒๕๓๗) แจ้งว่ากลุ่มทูซอนได้ตกลงยอมรับเงินค่าชดเชยแล้วเป็นเงิน ๒.๘ ล้านดอลลาร์ หรือ ๗๐ ล้านบาท

“การปล้นวัดแต่กลับไม่มีการแตะต้องทรัพย์สินเลย เพราะตู้บริจาคและต้นผ้าป่าไม่มีการแตะต้อง กลับใช้เวลาถึงที่ดับเพลิงมาเล่น ใช้มีดกรีดผนังและบีบบังคับทรมานเหยื่อทั้ง ๔ คน ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าเด็กทั้ง ๒ คนจะมีปัญญาทำได้”

ป่าในบริเวณโบสถ์เลยแม้แต่หยดน้ำ อัยการฟ้องว่าเป็นการปล้นฆ่าเพื่อหวังทรัพย์สินและคนทั้ง ๕ ถูกฆ่าโดยเด็กวัยรุ่นไทยอายุ ๑๖ ปี เพียงคนเดียว

ความสับสนของคดี

- การทำงานของเจ้าหน้าที่เมืองมาโคป้า เคนตี เป็นไปในลักษณะเหวี่ยงแหและมีเงื่อนไข โดยได้ปิดตัวสอบสวนเงียบ ๗ วัน หลังจากเกิดคดี ต่อมาเจ้าหน้าที่ได้ประกาศว่าน่าจะเป็นคดีปล้นชิงทรัพย์สินธรรมดา ไม่ได้เป็นการฆ่าเพราะเกลียดชังสีผิว เชื้อชาติ ศาสนา แต่

- ๒๕ ตุลาคม ๒๕๓๔ เจ้าหน้าที่ชุดเดิมได้จับกุมเยาวชน ๒ คน คือ นายอเล็กซ์ การ์เซีย และ โจนารัน คูดี หรือวีรพล คำแก้ว อเล็กซ์ชดทอว่าวีรพลเป็นผู้ฆ่าพระภิกษุ โดยวีรพลได้ถูกสอบสวนอย่างทารุณจนถึง ๑๔ ชั่วโมง ทำให้ในที่สุดต้องยอมรับสารภาพ ทั้งๆที่ตามกฎหมายนั้น เจ้าหน้าที่ไม่มีสิทธิ์สอบสวนเยาวชนที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะอย่างวีรพล โดยไม่มีผู้ปกครองนั่งฟังการสอบสวนอยู่ด้วย

เจ้าหน้าที่เมืองมาโคป้า เคนตี สรุปว่า “ไทยฆ่าไทย” เด็กพุทธฆ่าพระ ฆ่าเพราะต้องการทรัพย์สิน

- ๑๒ กรกฎาคม ๒๕๓๖ คณะลูกขุนซึ่งมาจาก

การเลือกตั้งของชาวเมืองมาโคป้า เกานี้ดี ตัดสินว่า
วีรพลผิดจริง และตัดสินจำคุก ๒๘ ปี เมื่อวันที่ ๒๔
กุมภาพันธ์ ๒๕๓๗ และถูกนำไปจำคุกที่เรือนจำ
MEDISON STREET โดยถูกขังร่วมกับนักโทษชาว
อินเดียจนกระทั่งพูดอังกฤษไม่ได้เลย

สิ่งที่เป็นปริศนาในคดีนี้

๑. เจ้าหน้าที่ชุดสอบสวนเป็นชุดเดียวกันกับที่
สอบสวนกลุ่มทухอน ซึ่งถูกฟ้องกลับว่าได้กระทำความร
กรรมในขณะที่สอบสวน จึงต้องยอมรับสารภาพ

๒. การปล้นวัดแต่กลับไม่มีการแตะต้องทรัพย์สิน
เลย เพราะผู้บริจาและต้นผ้าป่าไม่มีการแตะต้อง กลับ
ใช้เวลาครึ่งที่ดับเพลิงมาเล่น ไข่มีคกริดผนังและบิบบัง
คับทรมานเหยื่อทั้ง ๕ คน ซึ่งไม่น่าเชื่อว่าเด็กทั้ง ๒ คน

ดื้อนวีรพลให้เงินมูมเนื่องจากวีรพลกลับถึงบ้านห้าทุ่มครึ่ง
หลังดูภาพยนตร์ เรื่องจึงเป็นไปไม่ได้อย่างที่อัยการสรุป

๕. พ่อบุญธรรมและแม่ของวีรพล ถูกหลอกล่อ
ให้ไปต่างประเทศในวันจับกุมลูกชาย และไม่มีส่วนรับรู้ใน
การสอบสวน ทั้งยังโดนกีดกันไม่ให้เข้าฟังการพิจารณา
คดีตลอด ๘ สัปดาห์ที่ทักกันในศาล ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิด
ปรกติอย่างยิ่ง

ทำไมเราจึงต้องรู้คดีนี้

๑. เพื่อเป็นการยืนยันต่อชาวโลกว่า “เด็กไทยชาว
พุทธไม่มีวันฆ่าพระภิกษุ” เนื่องจากว่าเด็กไทยอายุเพียง
๑๗ ปีจะกล้าฆ่าพระที่ตนเองนับถือได้อย่างไร และก่อน
หน้านั้นวีรพลเคยเป็นโยมอุปัฏฐากดูแลน้องชายวีรพันธ์
ที่บวชเป็นสามเณรที่วัดนี้ตลอดเวลาทั้งหลังเกิดเหตุการณ์

“เจ้าหน้าที่ไม่พบหลักฐานอะไรเลยของวีรพล
การเขียนเท่านั้น”

คำแก้ตัวที่เกิดเหตุนอกจากคำขัดทอดของอเล็กซ์

จะมีปัญญาทำได้และเมื่ออิงเหยื่อที่ท้ายทอยและกกหูแล้ว
ยังนำศพทั้ง ๕ มาเรียงไว้อย่างมีเสนัย คล้ายกับเป็น
การฆ่าเพราะความเกลียดชังมากกว่า

๓. เจ้าหน้าที่ไม่พบหลักฐานอะไรเลยของวีรพล
คำแก้ตัว ในที่เกิดเหตุ นอกจากคำขัดทอดของอเล็กซ์
การเขียนเท่านั้น ซึ่งอเล็กซ์เองก็ได้ก่อคดีฆ่าหญิงชรา
อย่างทรมาน หลังจากเกิดคดีฆ่าล้างวัดได้ไม่นาน แต่
เจ้าหน้าที่ไปจับผู้ต้องหาผิดตัว โดยผู้ต้องหาที่รับสารภาพ
หลังถูกสอบสวน จนถูกขังคุกฟรีถึง ๑๔ เดือน แต่เมื่อ
อเล็กซ์สารภาพความจริงออกมา กลับถูกกันตัวออกมา
เป็นพยานในคดีฆ่าล้างวัดเพื่อประโยชน์ในรูปคดี

๔. ผู้เชี่ยวชาญด้านนิติเวช(โฮน คมิตะชนิก) ระบุ
ว่า ศพตายตั้งแต่เที่ยงถึงถึงตีสาม และพระรูปหนึ่งของ
วัดได้คุยโทรศัพท์กับพระสงฆ์ต่างรัฐก่อนตีสาม แต่เจ้า
หน้าที่สรุปเอาเองว่าตายระหว่างสี่ทุ่มถึงเที่ยงคืน เพื่อ

วีรพลและครอบครัวก็ได้ไปช่วยงานศพที่วัดแทบทุกวัน

๒. เพื่อพิทักษ์ศักดิ์ศรีของความเป็นไทย และปก
ป้องเยาวชน เพราะเด็กไทยไม่ได้รับความเป็นธรรม
เนื่องจากวีรพลเป็นลูกคนไทย พ่อแม่เป็นคนไทย (แต่
พ่อตายตั้งแต่วีรพลยังเล็ก ส่วนแม่แต่งงานใหม่กับชาว
อเมริกัน จึงต้องกลายเป็นลูกบุญธรรมและใช้ชื่อใหม่ว่า
“โจนธัน คูตี้”)

๓. เราไม่เชื่อว่า เด็กไทยเพียงคนเดียวจะสามารถ
ฆ่าพระและฆราวาสได้ถึง ๕ ศพรวด ซึ่งเป็นเรื่องที่ผิด
วิสัยอย่างยิ่ง ทั้งวีรพลเองก็เป็นเด็กที่มีประวัติดี เรียนเก่ง
เป็นนักเรียนตัวอย่างของโรงเรียน หลังเลิกเรียนก็ช่วย
ครอบครัวหารายได้พิเศษ จึงไม่น่าจะเป็นผู้โหดเหี้ยม
กระทำการเช่นนั้นได้

๔. เราไม่เชื่อว่ากลุ่มฆาตกรจะมีเพียงวัยรุ่นสองคน
เพราะพระภิกษุที่ถูกฆ่าล้วนแต่อยู่ในวัยฉกรรจ์ทั้งสิ้น ถ้า

ไม่ถูกบีบบังคับให้สิ้นสภาพอย่างจนมุม ก็จะต้องลุกขึ้นขัดขวางหรือต่อสู้เมื่อถึงคราวคับขันเช่นนั้นอย่างแน่นอน

๕. ด้วยความรู้สึกรังเกียจพระศาสนา เมื่อถูกเบียดเบียนอย่างไม่เป็นธรรม ในฐานะที่พระพุทธองค์ได้ฝากพระพุทธศาสนาไว้กับพุทธบริษัทสี่ คืออุบาสก อุบาสิกา ภิกษุ ภิกษุณี เมื่อถึงคราวที่ศาสนามีภัย เราจึงต้องลุกออกมาปกป้อง

๖. ลักษณะการฆ่าล้างวัดเป็นการฆ่าที่โหดเหี้ยมทารุณเกินกว่าจะเป็นการฆ่าซึ่งทรัพย์สินธรรมดา ทั้งยังมีการทรมานเหยื่อ และมีหลักฐานที่สื่อแสดงให้เห็นถึงความเกลียดชังอย่างรุนแรง ในลักษณะที่ทำกับคนต่างชาติต่างศาสนา เราจึงไม่อาจปล่อยให้ฆาตรกรตัวจริงลอยนวลไปได้เพื่อเป็นหลักประกันชีวิตคนไทยกลุ่มอื่นๆ ในอเมริกา

๗. การเรียกร้องเรื่องนี้เป็นไปเพื่อปกป้องสิทธิเสรีภาพของคนไทยด้วยกันในต่างแดน ดังนั้นการพลิกฟื้นคดีขึ้นมาสอบสวนใหม่จึงเป็นเรื่องที่ทำได้อย่างปกติทั่วไป ไม่ได้เป็นการก้าวก่ายขบวนการยุติธรรมแต่อย่างใด

เราจะร่วมใจผนึกกำลังได้อย่างไร

๑. เรียกร้องให้มีการพลิกฟื้นคดีขึ้นมาสอบสวนใหม่ โดยการลงลายมือชื่อสนับสนุนขอเรียกร้องให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ เพื่อยื่นเสนอต่อสภาองเกรส สหรัฐอเมริกา เพื่อให้รัฐบาลกลางลงมาสอบสวนเรื่องนี้อย่างจริงจัง

๒. ร่วมใจสละทุนทรัพย์เพื่อเรียกร้องความยุติธรรมโดย

- บริจาคโดยตรงเข้ากองทุนต่อสู้คดีโจนาธาน คูคิ ที่ธนาคารกรุงเทพ สาขาถนนตากสินบัญชีเลขที่ ๑๕๘-๐-๕๔๑๒๘๖

- ซื้อหนังสือเบื้องหลังเหตุการณ์ “หยดเลือดบนจีวร” เพื่อร่วมสมทบกองทุนต่อสู้คดี

- ร่วมเป็นเจ้าภาพ ทอดผ้าป่าสามัคคี เพื่อปกป้องพระพุทธศาสนาและเกียรติภูมิของชาติ

๓. ร่วมเป็นอาสาสมัครณรงค์ล่าลายมือชื่อ

ร่วมเป็นอาสาสมัครณรงค์ล่าลายมือชื่อ

รายละเอียดเพิ่มเติม สามารถสอบถามได้ที่

* เจ้าดวงเดือน ณ เชียงใหม่
ตูป.ณ.๙๑ ป.ท.มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
อ.เมือง จ.เชียงใหม่
๕๐๒๐๐

* คณะกรรมการเพื่อเรียกร้องความยุติธรรมฯ
เลขที่ ๖๕ ถนนมูลเมือง ตำบลพระสิงห์
อำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่ ๕๐๒๐๐
โทร. (๐๕๓) ๒๗๘๓๑๕

พิธีสืบชะตาแก้กรรม

สำหรับคนรุ่นใหม่

“เนื่องในโอกาสงานฉลองครบรอบ ๒๕ ปี มูลนิธิเสรียวโกเศศ-นาคะประทีป และครบ ๑๐ ปี อาศรมวงศ์สนธิ วันที่ ๑๖-๑๘ ธันวาคมปีนี้ ทางคณะผู้จัดงานได้อารานานานิมนต์ พระครูสังฆวิชัย (สมนึก นาโถ) มาเป็นประธานจัดพิธีสืบชะตาแก้กรรมสำหรับคนรุ่นใหม่ บทความนี้ใช้ประกอบการเทศนาในพิธีการดังกล่าว”

“วรรณการ” ซึ่งจะมีพิธีเปิดใช้ในโอกาสฉลองทศวรรษอาศรมวงศ์สนธิ

เนื่องในโอกาสงานสืบชะตา (หรือต่ออายุ) นี้จักได้แสดงความมุ่งหมายของการสืบชะตา ซึ่งเป็นมาแต่ครั้งโบราณนั้น เพื่อเป็นแนวคิดสำหรับผู้ที่มีความต้องการจะรู้ให้ชัดเจนยิ่งขึ้นสืบไป

จำเดิมแต่การสวดมนต์ของพระภิกษุสงฆ์เจริญรุ่งเรืองในปัจจุบัน สมัยนี้ท่านผู้รู้ได้ให้ข้อคิดไว้ว่าสืบเนื่องมาจากการเล่าเรียนศึกษาของพระภิกษุใหม่กับพระภิกษุผู้เป็นอาจารย์ เพื่อจะสอบทานว่าจำได้หรือไม่ ก็ให้ท่องให้ฟังในบทที่เป็นคำสอนตรงจากพระพุทธองค์ และด้วยเหตุนี้การเรียนจึงมากไปด้วยการท่องจำสูตรต่างๆ ตลอดจนปณิกะกถา ผู้จำได้หมดจะได้ชื่อว่าทรงไว้ซึ่งไตรปิฎก ถ้าจำได้บางส่วนก็จะเรียกไปตามที่จำได้นั้น เช่นจำทีมนิกายได้ก็เรียก

ทีมนิกายจารย์ เป็นต้น ท่านที่เป็นอาจารย์จะนัดเวลาเรียนเป็นภาคเช้า ภาคบ่าย ภาคค่ำ นักเรียนเวลาไปเรียนก็ไปตามเวลาที่แบ่งไว้นั้น และการเรียนนั้นแหละคือกิจวัตรของพระภิกษุสืบมาถึงบัดนี้ เรียกว่าทำวัตรเช้า ทำวัตรเย็นหรือทำวัตรค่ำ แต่คงรูปแบบไว้เท่านั้นเนื้อหาสาระคงเปลี่ยนไปเสียแล้ว บทที่ท่องบ่นสาธยายในปัจจุบันสืบมาจากความจำเป็นของสาธุชนที่เดือดร้อนจากภัยต่างๆ ต้องการป้องกันภัยนั้น จึงไปสืบถามจากพระภิกษุๆ จึงนำเรื่องที่มิมาแต่อดีตกาลของพระพุทธเจ้ามาแสดงให้ฟัง เพื่อสาธุชนนั้นนำเอาไปปฏิบัติ และเรื่องนี้เกิดแพร่หลายไปจนพระภิกษุใหม่ก็จำเป็นต้องเล่าเรียนไว้ก่อน เพราะเป็นปัญหาเฉพาะหน้า ส่วนสูตรอื่นๆ เมื่อมีเวลาภาย

หลังค่อยศึกษาต่อ สาธุชนที่จะถามเรื่องภัย และการป้องกันมีมากกว่าที่จะถามหลักธรรมเพื่อนำไปปฏิบัติ และด้วยเหตุหลายประการต่อมาพระภิกษุก็เรียนแต่สูตรที่เป็นที่นิยม ละสูตรที่สาธุชนไม่ได้ถามเสีย ด้วยเหตุนี้ธรรมจะค่อยๆ เสื่อมไปประการหนึ่ง

ในเรื่องการสวดมนต์หรือเจริญพุทธมนต์นี้ ยังมีสาเหตุอีกประการหนึ่งคือความเคารพในพระพุทธองค์ เคารพในพระธรรม เคารพในพระสงฆ์ จึงเป็นที่มาของการท่องจำแล้วเอาไปสาธยายให้สาธุชนฟัง ไม่ให้ผิดคำที่พระพุทธเจ้าทรงแสดงไว้หรืออาจารย์แสดงไว้ ด้วยเกรงว่าถ้าผิดไปจะทำให้คำสอนกลั่นกลายจนบิดเบือนและผู้ฟังจะเสียประโยชน์ ทั้งจะนำไปสืบทอดผิดๆ ด้วย ดังนั้นจึงทรงไว้ด้วยการท่องจำแล้วสาธยายให้ฟัง ส่วนผู้ฟังเป็นผู้สืบทอดคำสอนในการปฏิบัตินั้นเป็นส่วนหนึ่งของเทคนิคเฉพาะตน สมัยก่อนคงไม่ค่อยมีปัญหา เพราะรู้ความหมายในคำที่ภิกษุสาธยาย สมัยนี้มีปัญหาขึ้นแล้ว เพราะไม่รู้ความหมาย ถ้ารู้แล้วก็คงไม่มีปัญหาเช่นกัน แม้การสืบทอดก็คงเป็นปัญหาเฉพาะหน้าของสาธุชน ในกาลก่อนนั้น พระภิกษุก็ค่นำเอาสูตรต่างๆ ที่เกี่ยวเนื่องมาสาธยายให้ฟัง เพื่อนำไปปฏิบัติแก้ไขปัญหานั้นๆ เช่น บุคคลผู้ไปดูเกณฑ์ชะตาของตนจากผู้รู้เรื่องเกณฑ์ชะตา (หมอดูหรือโหร) พอเขาทำนาย(บอก)ว่าช่วงนี้พระอังคารเข้าเสวยอายุจะมีอันตรายบาดเจ็บ อาจเกิดอุบัติเหตุถึงเสียชีวิต พอถามว่าแล้วจะแก้ไขอย่างไร? ก็ได้รับคำตอบว่าให้ไปสะเดาะเคราะห์ต่อชะตา คำว่า สะเดาะ คงได้แก่การทำให้หลุดพ้นไป เคราะห์คงมาจากพระเคราะห์(ดาว) รวมความคงได้ดังนี้ว่า

การทำให้ภัยอันเกิดจากดาวเคราะห์ซึ่งจะทำให้ชีวิตขาดทำลายหมดไป ชีวิตจะได้ดำรงอยู่ต่อไปอย่างปลอดภัยนั่นเอง

เรื่องการสะเดาะเคราะห์นี้มีมามากมายหลายวิธีแล้วแต่จะคิดกัน ทางของผู้ศรัทธาในเรื่องดาวเรื่องอาถรรพ์ก็แก้ไปทางดาวทางอาถรรพ์ ผู้ศรัทธาทางเทวาก็แก้ไปทางเทวดา ในที่นี้จะไม่อธิบาย ผู้ใส่ใจคงหาศึกษาเอาเองจากตำราและผู้รู้ทางนั้นๆ ส่วนในเรื่องการแก้ไขทางพุทธศาสนานี้คงเกิดจากการนำเอาพุทธศาสด์มาประยุกต์ใช้ควบคู่กับโหราศาสตร์ เช่น เมื่อดาวเคราะห์อังคารจะให้โทษเพราะเข้ามาเสวยอายุบุคคลดาวเคราะห์อังคารนี้เป็นดาวแสดงโทสจริต แสดงการต่อสู้ที่รุนแรง การกระทำที่ออกไปทางรุนแรง ผลของการกระทำจึงรุนแรงไปด้วย เมื่อจะแก้ไขภัยอันเกิดจากความโกรธ ความไม่พอใจ ความขัดเคืองใจนั้น ในครั้งพุทธกาลพระภิกษุไปอยู่ป่าสร้างความขัดเคืองให้กับพวกรุกขเทวดา จึงเดือดร้อนด้วยเทวดาหลอกหลอนจนหวาดกลัว พระพุทธองค์ทรงให้พระภิกษุเจริญเมตตาตามที่ตั้งทรงแสดง เรียกว่า กรณียเมตตาสูตร แล้วเทวดาก็เกิดความปรารถนาดีต่อภิกษุเหล่านั้น ภิกษุเหล่านั้นก็อยู่ผาสุก ภัยต่างๆ ก็ระงับดับไป เป็นต้น (แต่ปัจจุบันนี้เพียงแค่ท่องบ่นสาธยายคงไม่ได้ผลดังที่มุ่งหวังนัก) โบราณจารย์ท่านชักชวนให้ศึกษาปฏิบัติตามกรณียเมตตาสูตรนี้ด้วยภาษาบาลี ต่อมาเป็นแค่คำชักชวน (บทชักที่พระสวด) ส่วนตัวพระสูตรคงไว้ คงต้องการให้เข้ามาศึกษาเอาจากพระภิกษุ แต่บุคคลเหล่านั้นพอรู้อยู่บ้างจึงมิได้มาศึกษา เขาทำไปได้แล้ว ในกาลต่อมา ผู้ทำตามแบบนั้นมากขึ้นจึงกลายมาเป็นพิธีกรรมซึ่งขาด

การศึกษาและการกระทำที่สมบูรณ์
เรื่องดาวพระเคราะห์นี้ควรชี้แจง
อย่างย่อๆ พอให้เข้าใจเล็กน้อย คือ
ท่านโหราจารย์จำแนกพระเคราะห์
โดยจริตไว้ ดังนี้

พระเคราะห์อังคาร เป็นพวก
โทสจริต

พระเคราะห์ราหู เป็นพวก
โมหจริต

พระเคราะห์ศุกร์ เป็นพวก
ราคะจริต

พระเคราะห์เสาร์ เป็นพวกวิตถจริต

พระเคราะห์พุธ เป็นพวกศรัทธาจริต

พระเคราะห์พฤหัสบดี เป็นพวกพุทธิจริต

ดาวเคราะห์อาทิตย์ จันทร์ มฤตยู ไม่ได้จัด
ไว้ว่าจริตใด แต่จัดนิสัยไว้คือ

อาทิตย์ นิสัย เอาแต่ใจ **ใจร้อน ใจเร็ว มุ่ง**
ทางเกียรติ มักใหญ่ใฝ่สูง ทะเยอทะยาน ใจกว้าง
ใจดี ฯลฯ

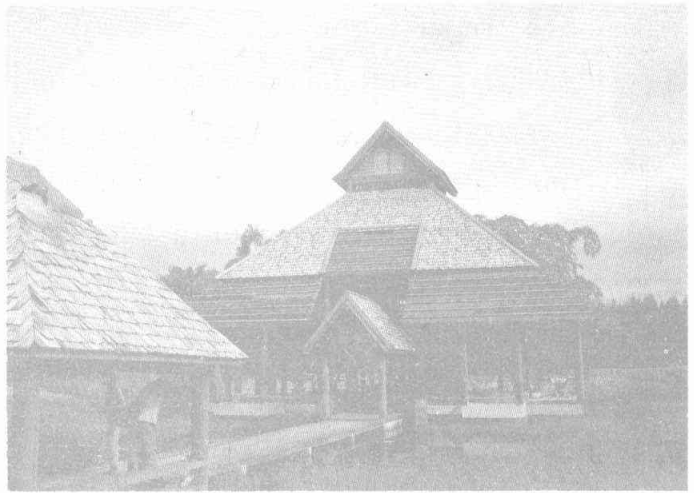
จันทร์ นิสัย ใจอ่อน เปลี่ยนใจง่าย **จี้สงสาร**
เพื่อฝัน ไม่ชอบจำใจ กริยาเรียบร้อย ไหวพริบดี
 ฯลฯ

อังคาร นิสัย หุนหันพลันแล่น กล้าหาญ
ขยันขันแข็ง ชอบผจญภัย ว่องไว มักหงุดหงิด
 ฯลฯ

พุธ นิสัย เฉลียวฉลาด มีเล่ห์เหลี่ยม ใจดี
ช่างพูด ชอบเรียนรู้

พฤหัสบดี นิสัย เมตตา ใจนักบุญ ชอบทาง
ศีลธรรม **มองการณ์ไกล** อหิยาศัยดี

ศุกร์ นิสัย รักสวยรักงาม **มุ่งทางความสุข**
 สะอาดเรียบร้อย ฯลฯ

วรรณาคาร

เสาร์ นิสัย สันโดษ เงียบขรึม รักเกียรติ
ประหยัด **ชอบคิด** ห่วงกังวล ทำอะไรตรงไปตรงมา
ผูกโกรธ เชื่อเรื่องกรรม ไม่ทอดย ฯลฯ

ราหู นิสัย **มักหลงเชื่อ**ง่าย หูเบา ชอบของเมา
พาล เอาแต่ใจตัวเอง **รุนแรงแบบพายุ** ชอบ
การพนัน ชอบผิดกฎหมาย ฯลฯ

เกตุ นิสัย ชอบในสิ่งที่ใครทำ (หรือปวราณา)
ไม่ได้ **ชอบทางไสยศาสตร์ ชอบทางวิเศษเกิน**
ธรรมดา ฯลฯ

มฤตยู นิสัย ชอบเปลี่ยนแปลง **ปฏิวัติ** ผ่ตัด
เปลี่ยนระบบ ทนสมัย **ชอบสิ่งแปลกประหลาด**
เป็นนักวิทยาศาสตร์ คั่นกว่า คือ ฯลฯ

เรื่องนิสัยหรือจริตของดาวพระเคราะห์นี้พอรู้
ว่าเป็นอย่างไรแล้ว ท่านโหราจารย์จึงนำเอาคำ
สั่งสอนของพระพุทธเจ้าเข้ามาประยุกต์ใช้แก้ไข
เหตุอันจะนำภัยมาสู่ชีวิต ตามประเพณีที่ใช้กัน
มานั้น ท่านจัดไว้ดังนี้

เมื่อ อาทิตย์ เสวยอายุพึงเจริญโมรปริตร

จันทร์ เสวยอายุพึงเจริญ อภัยปริตร

อังคาร เสวยอายุพึงเจริญ กรณียเมตตาสูตร
พุธ เสวยอายุพึงเจริญขันธปริตร
พฤหัสบดี เสวยอายุพึงเจริญรัตนสูตร
ศุกร์ เสวยอายุพึงเจริญอาถรรพณ์ปริตร
(บางท่านใช้รัชคสูตร)

เสาร์ เสวยอายุพึงเจริญอังคุลิมาลปริตร
ราหู เสวยอายุพึงเจริญรัชคสูตร (บางท่าน
ใช้อาถรรพณ์ปริตร)

เกตุ เสวยอายุพึงเจริญ ขยปริตร
ส่วนความฤๅน ไม่ได้เสวยอายุใคร จึงไม่ได้
จัดไว้ มฤๅนนี้คงมีมาภายหลังและหมายถึง
การทำลายชีวิต เลยไม่ได้เสวยอายุ เมื่อท่านจัด
ไว้แบบนี้ คงมีความมุ่งหมายที่เป็นการภายในอยู่
ลองวิเคราะห์ดูอาจได้ความรู้ใหม่ ที่จะเป็น
ปัญญาบารมีต่อไป

สำหรับดาวอังคารมักมีโทษะ หุนหัน ท่าน
ให้เจริญเมตตาแก้ จะบรรเทา นับว่าถูกต้องดีแล้ว
ในกรณียเมตตาสูตรนี้ ท่านอุปมาดุจความรักของ
มารดาให้กับบุตร ย่อมทำกรรมอันประกอบด้วย
เมตตาคิดให้บุตรนั้นใด เมตตาคิดคือความรักนี้
ย่อมเป็นไปในผู้อื่นนั้น

ในส่วนของดาวพุธมักชอบพูด มักอวดฉลาด
เมื่อภัยจะเกิดขึ้นก็จะเกิดเพราะพูดมาก ฉลาดมาก
แล้วอวดเกินไป ทำให้ผู้อื่นเดือดร้อนด้วยคำพูด
(ด้วยปาก) ท่านจึงให้เจริญขันธปริตร คือการแผ่
เมตตา ความเป็นมิตร ไปในพญางูทั้งหลายและ
สัตว์ทั้งปวง เพราะงูทำร้ายสัตว์อื่นด้วยปากด้วย
เขี้ยวพิษของมันกระมัง เรื่องนี้คงให้ระวังปาก
อย่าพูดมาก พูดได้ประโยชน์แก่มิตร (ทุกคน ทุก
สัตว์ฯ) จึงพูดและรู้กาลควรพูดด้วย นั้นเป็นเหตุ
ให้ท่านจัดไว้ดังนี้หรือด้วยเหตุอื่น ท่านทั้งหลาย

คงพิจารณาเอาเอง

เมื่อดาวศุกร์เสวยอายุ จะเสียด้วยราคะกัณฐรม
ทำกรรมต่างๆ ด้วยอำนาจราคะ แสวงหาความ
สุขในกามโดยไม่พิจารณา อาจทำให้เกิดโทษ จึง
ให้เจริญอาถรรพณ์สูตรซึ่งทำให้เจริญความเคารพ
ในพระพุทธรเจ้าและนำเอาธรรมคือความมีศีล มี
สัจจะ มีขันติและเมตตา ซึ่งมีในพระพุทธรเจ้าทั้ง
หลายมาปฏิบัติ จะได้ห้ามกัณภัย อันจะเกิด
จากความกำหนัดเกินไป จะได้ไม่แสวงหาความ
สุขจนเกินพอดีจนเกิดทุกข์ได้

เมื่อดาวเสาร์เสวยอายุ ท่านให้เจริญอังคุลิมาล-
ปริตร เพราะพระเคราะห์นี้เป็นเรื่องคิดมาก วิตก
กังวล เจ้าทุกข์ มักผูกโกรธ ในอังคุลิมาลปริตรนี้
แสดงความเกิดในอริยชาติและการไม่พราภชีวิต
สัตว์ เพื่อเป็นอุทธาหารณ์นำไปประพฤติปฏิบัติ
จะได้พ้นทุกข์อันเกิดจากการเกิดซึ่งเป็นต้นเหตุ
แห่งทุกข์ทั้งปวงด้วย เพราะเกิดในอริยชาติแล้ว
จะพ้นการเกิดในวิสัยสัตว์ต่างๆ พ้นทุกข์ไปเลย

เมื่อดาวราหูเสวยอายุ จะทำให้ลุ่มหลงมัวเมา
ทำผิดกฎหมาย ผิดระเบียบ ประเพณี ฯลฯ ท่าน
บูรพาจารย์จึงให้เจริญรัชคสูตร ซึ่งแสดงการ
ระลึกถึงว่า ถ้าเกิดความกลัวหวาดสะดุ้ง ขนพอง
สยองเกล้าแล้ว ให้เลศชายธงของท้าวสักกะเทว-
ราช หรือเทวดาผู้เป็นเทวราชอื่น จะได้หายกลัว
ซึ่งเรื่องนี้พระพุทธรเจ้าทรงแสดงว่าไม่หายกลัวจริงๆ
ได้ เพราะเทวราชเหล่านั้นไม่พ้นจากกิเลส คือ
ราคะ โทสะ โมหะ อันทำความสะดุ้งกลัว จึงยัง
ต้องกลัว ต้องสะดุ้งต่อไป แต่ผู้ใดระลึกถึง
พระพุทธรเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ผู้พ้นกิเลสอัน
ทำความสะดุ้งกลัวแล้ว ย่อมไม่สะดุ้ง ไม่หวาด
กลัวจนขนพองสยองเกล้าได้ ท่านสอนให้เจริญ

สูตรนี้ด้วยหวังให้ละกิเลสเป็นที่สุด เพราะบุคคลย่อมหลงด้วยอาศัยสิ่งอันน่าหลงต่างๆ นำพาใจต่างๆ ด้วยไม่รู้ความจริงแท้จริง หลงไหลไปตามอำนาจกิเลส ภายในจิตของตนนั้นเอง บุรพจารย์จึงให้เจริญชัคคสูตรนี้ หรืออาจด้วยเหตุอื่น ท่านผู้มีปัญญาพึงพิจารณาอีกโดยแบบคาย

ส่วนดาวฤกษ์เมื่อเสวยอายุ มักให้บุคคลชอบสิ่งที่แปลกจากคนอื่นฯ ชอบทางไสยศาสตร์ ที่ทำให้ตนพิเศษกว่าคนอื่น จึงเป็นเหตุให้เกิดโทษได้เมื่อทำผิดทางผิดวิธี ท่านผู้รู้ในกาลก่อนจึงให้เจริญชยปริตร เพราะชยปริตรนั้นได้แสดงถึงการได้ชัยชนะของพระผู้มีพระภาคเจ้า ณ โคนโพธิพฤกษ์ ถึงความเป็นผู้เลิศ วิเศษว่าบุคคลทั้งปวง ด้วยกายกรรม วาจากรรม มโนกรรม ที่เป็นฝ่ายดี ทำให้ฤกษ์ดี มงคลดี สว่างดี รุ่งดี ชะมดดี กระจ่างดี บูชาแล้วดี ท่านมุ่งให้เอาดี เอาวิเศษด้วยการกระทำที่ดีเยี่ยมพระพุทธเจ้านั่นเอง

ในส่วนของดาวอาทิตย์เมื่อเสวยอายุ มักให้บุคคลใจร้อนรน ทะเยอทะยาน มุ่งเอาเกียรติยศ ถ้าเกินพอดีจะเกิดโทษ ท่านจึงให้เจริญโมรปริตร ซึ่งเกี่ยวเนื่องด้วยพระอาทิตย์กับนกยูง เพราะนกยูงรักความสวยของตน หยิ่งทะนง แพนหางโอ้อวดเกินไป จึงเกิดโทษได้ (ตายเพราะหาง) ท่านแสดงถึงนกยูงโพธิสัตว์ทำความเคารพในพระอาทิตย์ ในพราหมณ์ผู้ถึงเวท (ความรู้) ในพระพุทธเจ้าทั้งหลาย ในโพธิญาณ ในท่านผู้พ้นแล้ว ในวิมุติธรรม ที่ท่านให้เจริญบทนี้ เพราะต้องการให้มีเคารพ อย่าหยิ่งทะนง ยกตนขึ้นสูงจนข่มผู้อื่น จะเดือดร้อนนั่นเอง

เมื่อถึงเวลาดาวจันทร์เสวยอายุ จะทำให้เกิดความโลเล เปลี่ยนใจง่าย ใจอ่อน ขี้สงสาร เพื่อฝั่นเลื่อนลอย จนเกิดทุกข์โทษได้ ความที่ใจไม่มีหลักเกาะยึด จึงเดือดร้อน บุรพจารย์จึงให้เจริญอภัยปริตร เพราะมีเรื่องเกี่ยวกับความฝั่นทำให้เดือดร้อน นิमितฝั่นก็ดี ลางร้ายก็ดี จะสงบระงับไปเมื่อจิตใจมั่นคงดี และเมื่อจิตใจมีศรัทธามั่นคงในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์แล้ว ฝั่นร้าย นิมิตรร้าย ลางร้าย ก็จะไม่เกิดขึ้น ผู้ศรัทธาตั้งมั่นจริงแท้ในพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ คงได้แก่พระอริยบุคคล มีพระโสดาบัน เป็นต้น (เพราะได้ฟังธรรมแล้วรู้ธรรม จึงเกิดศรัทธาในพระพุทธเจ้า ในพระธรรมนั้นและในพระสงฆ์ทั้งหลายด้วย) ด้วยเหตุนี้กระมังท่านจึงให้เจริญอภัยปริตรเป็นการแก้ไข

ในส่วนของดาวพฤหัสบดีนั้น เมื่อเสวยอายุ ทำให้มีจิตใจสุขุม เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีเมตตา มีคุณธรรมอันเจริญดี แต่ถ้าให้โทษจะเป็นเหตุทำให้ผู้นั้นยึดมั่นในคุณธรรมของตนเองเกินไป จนเป็นที่รังเกียจของผู้อื่น ด้วยดีจัด จึงให้เพลาการคิดคตินั้น ด้วยการเจริญพรหมวิหารแบบอริยะแล้วทำความเป็นอริยะให้แจ่มแจ้งต่อไปจะยิ่งดี ดังอุทธาหรณ์ในรัตนสูตร ซึ่งพระโบราณจารย์พิจารณาเห็นแล้วว่าเป็นแบบอย่างที่ดี ด้วยเนื้อความนั้นให้ภูติที่มีอำนาจเป็นที่เคารพของหมู่มนุษย์ พึงตั้งใจฟังและทำไมตรีจิตในหมู่มนุษย์ที่ทำความดีแล้วด้วยอาการต่างๆ เพราะเหตุที่ชนทั้งหลายพยายามทำความดีอยู่ ท่านผู้เป็นใหญ่เป็นผู้ประเสริฐกว่าพึงไม่ประมาท รักษาหมู่มนุษย์ทั้งหลาย(รักษาชุมชนทั้งหลาย) และคุณของ

พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์มีอยู่ โดยประการใด ก็รู้ความจริงตลอด จนมุ่งจะให้เอาเยี่ยงอย่างประพฤติดตาม จนบรรลุนิพพาน อย่างน้อยก็เป็นพระโสดาบัน จะได้ไม่ชี้ทางผิดให้กับชุมชน ทำตนให้เป็นหลัก เป็นที่พึ่งของชุมชนได้ เพราะความเป็นผู้ใหญ่โดยธรรมดังนี้

ในพิธีกรรมการต่ออายุต่อชะตาหรือต่อนามนี้ ยังมีพิธีแยกออกไปอีกแล้วแต่กรณี เช่น ป่วยไข้จะตาย ท่านบูรพาจารย์เอาโพชนกมาสวดสาธยายให้ฟัง กับบรรเทาอาการลงไปได้ด้วยปิติเกิดขึ้น หรืออาจจะเอาสิริมานันท์สูตรมาสวดสาธยายก็ได้เช่นกัน ในบทเหล่านี้เป็นบทที่ผู้ฟังพิจารณาตามแล้วจะเกิดปิติ เกิดสุข เกิดสมาธิ แล้วข่มทุกขเวทนาได้ แล้วในลำดับต่อไปก็จะสามารถมีกำลังจิตแก้ไขเหตุการณ์ป่วยไข้ได้เด็ดขาด เพราะตอนป่วยนั้น กำลังจิตอ่อนลง ไม่อาจรวบรวมให้เข้มแข็ง จึงต้องให้ผู้อื่นมาสวดสาธยายชักจูงจิต จนจิตตั้งมั่น เกิดกำลังก่อน แล้วจึงทำงานละทุกขเวทนาได้ด้วยกำลังตนเอง ซึ่งวิธีการนี้จะใช้กับผู้มีความรู้ในธรรมมากแล้วจึงเห็นการ

เมื่อมีการสวดสะเคาะเคราะห์ ต่อชะตา ดังกล่าวแล้ว มักมีพิธีบังสุกุลเป็นต่อท้ายพิธีอีกด้วยนัยะบางประการ แต่ก่อนคงมุ่งให้ละความยึดมั่นถือมั่นตนเสียเลย เพราะไหนๆ ก็จะต้องตายแล้ว (เรียกตกกระไดพลอยโจน) ก็ปลงจิตไปด้วยเลย ภายหลัง คงมุ่งให้นามขันธที่จะไปถืออุบัติใหม่ ได้ไปในภาวะที่ดี หรือ ถ้ายังไม่สิ้นชีวิต ก็ให้มีชีวิตที่ดีต่อไป มาถึงปัจจุบันนี้ ควรเป็นอุทธานุสรณ์สำหรับเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตใหม่ ดูดั่งว่าคนเก่าตายไปแล้ว คนใหม่เกิดขึ้นมาแทน

ดังนี้

เรื่องคนเก่าคนใหม่นี้ขออธิบายสักเล็กน้อย ด้วยว่าคนเรานั้นเมื่อเป็นคนเก่าก็ด้วยการกระทำแบบเก่า ความคิดเห็นแบบเก่า แม้จะเปลี่ยนอวัยวะหมด เปลี่ยนรูปร่างหมด แต่ถ้ายังคิดเห็นแบบเดิม ทำอย่างเดิม ก็ได้ชื่อว่าคนเก่าคนเดิม แม้คนนั้นตายไปแล้ว แต่มีคนใหม่มาทำงานนั้นแทนด้วยความคิดเห็นเหมือนกัน งานก็เป็นอย่างเดิม เขาก็เรียกว่าคนเก่ามาเกิด คนเดิมมาเกิด ทำงานเดิม แต่ถ้าคนๆ นั้นมีความคิดเห็นแปรเปลี่ยนไป คนทั้งหลายจะเรียกเขาว่าเป็นคนใหม่ ว่าเขาเปลี่ยนไปแล้วนะ เขาเป็นคนใหม่แล้วนะ เพราะอะไร เพราะความคิดความเห็นเปลี่ยนไป การกระทำเปลี่ยนไปนั่นเอง (มิใช่รูปร่างเปลี่ยนไป) ดังนั้นจึงมีคำพูดว่า ถ้าจะเปลี่ยนคน ให้เปลี่ยนที่ความคิด เปลี่ยนที่จิตใจ การที่มีพิธีบังสุกุลเป็น ก็เพื่อให้คนๆ นั้นเปลี่ยนเป็นคนใหม่นั้นเอง และคนนี้เอง คือสังคม คือประเทศชาติ เมื่อคนเปลี่ยนไป สังคมหรือประเทศจึงเปลี่ยนไป ถ้าคนไม่เปลี่ยนไป สังคมก็ยังเป็นอย่างเดิม ด้วยเหตุนี้สังคมดีเพราะคนดี สังคมเลวทรามเพราะคนเลวทรามนั่นเอง

สรุปความว่าที่มาทำพิธีวันนี้เพราะหวังประโยชน์อย่างเดียวคือหวังความเป็นคนดี พึงเจริญในจิตใจของทุกคน

ด้วยปรารถนาดียิ่ง

พระครูสังฆวิชัย (สมนึก นาโถ)

การเป็นสมาชิกจดหมายข่าว เสวียรธรรม

ชื่อ.....นามสกุล.....
 ที่อยู่ (วัด / บ้าน) เลขที่..... หมู่ที่..... ซอย.....
 ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
 บอกรับเป็นสมาชิก ☐ ๑ ปี (๔ ฉบับ) ๑๐๐ บาท เริ่มต้นฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....
 ☐ ๒ ฉบับ (๘ ฉบับ) ๒๐๐ บาท เริ่มต้นฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....
 ☐ ตามกำลังศรัทธา.....บาท/ปี
 ส่งจ่ายโดย ☐ ธนาณัติ ☐ ตัวแลกเงิน ☐ เช็ค ☐ เงินสด
 ในนาม นายพิภพ อุคมอิทธิพงศ์ คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศ.พ.พ.)
 ๑๒๔ ซ.วัดทองนพคุณ ถ.สมเด็จพระเจ้าพระยา เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐
 ธนาณัติ ส่งจ่าย ป.ณ. คลองสาน

ใบบอกรับเป็นสมาชิกอุปถัมภ์

โดย ☐ ถวายพระสงฆ์ที่ผู้จัดทำเห็นสมควรจะได้รับจดหมายข่าวเสวียรธรรมอ่านเป็นประจำ
☐ มอบให้อื่นๆ ตามชื่อที่อยู่ข้างล่างนี้

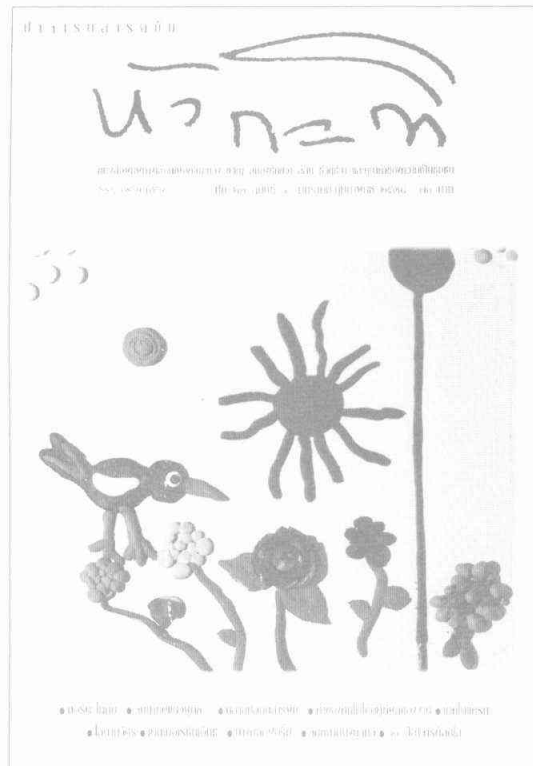
ชื่อ.....นามสกุล.....
 ที่อยู่ (วัด / บ้าน) เลขที่..... หมู่ที่..... ซอย.....
 ถนน.....ตำบล.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....
 บอกรับเป็นสมาชิก ☐ ๑ ปี (๔ ฉบับ) ๑๐๐ บาท เริ่มต้นฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....
 ☐ ๒ ฉบับ (๘ ฉบับ) ๒๐๐ บาท เริ่มต้นฉบับที่.....ถึงฉบับที่.....
 ☐ ตามกำลังศรัทธา.....บาท/ปี
 ส่งจ่ายโดย ☐ ธนาณัติ ☐ ตัวแลกเงิน ☐ เช็ค ☐ เงินสด
 ในนาม นายพิภพ อุคมอิทธิพงศ์ คณะกรรมการศาสนาเพื่อการพัฒนา (ศ.พ.พ.)
 ๑๒๔ ซ.วัดทองนพคุณ ถ.สมเด็จพระเจ้าพระยา เขตคลองสาน กรุงเทพฯ ๑๐๖๐๐
 ธนาณัติ ส่งจ่าย ป.ณ. คลองสาน
☐ ตามกำลังศรัทธา.....บาท/ปี
 ธนาณัติ ส่งจ่าย ป.ณ. คลองสาน

คใหม่ฉบับ

หนังสือพิมพ์ภาพสื่อเพื่อความหวัง ชั่วใหญ่ สมองเด็กชวา

สีสัน ธีวธีว และคุณค่าของความเป็นมนุษย์

เล่มแรก ประกอบด้วยบทความที่น่าสนใจคือ

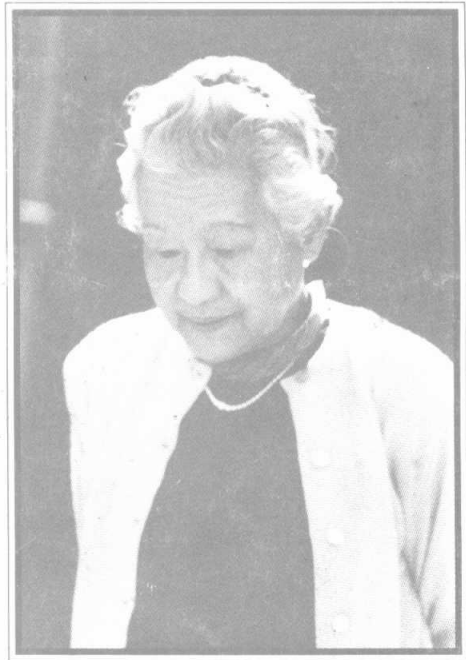
- ❖ มอริตะ - ไนกั้น : จิตบำบัดแนวพุทธ
- ❖ ตลาดปลอดสารพิษ
- ❖ เทคโนโลยี
- ❖ บางกอกฟอรั่ม
- ❖ พุทธวิธีประสานมิติ

ฯลฯ

สมัครสมาชิกวันนี้ พร้อมได้รับส่วนลด ๒๐ % ในการสั่งซื้อหนังสือในเครือ (ดูรายละเอียดจากใน “หัวกระทิ”) ส่งรณานัติหรือตัวแลกเงิน สั่งจ่ายในนาม คุณสุวรรณา โชคประจักษ์ชัด (ปณ.ลาดพร้าว) เลขที่ ๔๒/๔๑ หมู่บ้านเลิศอุบล โชคชัย๔ ลาดพร้าว กรุงเทพฯ ๑๐๒๓๐ โทร/โทรสาร ๔๓๔๔๒๖๗

พระญาณโพนิกเถร
(๒๔๔๔-๒๕๓๗)

ม.ร.ว. เสี่ยงม และหม่อมเสมอ
สวัสดิวัฒน์